

மொழியியல்

தொகுதி 4

ஏப்ரல் - ஜூன்

எண் 4

பதிப்பாசிரியர்கள்

ச. அகத்தியலிஸ்கம்

இராம. சுந்தரம்

பெருஞ்சாமுனி

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்
காலாண்டு இதழ்

1981

T13383

R005A07

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம்

பதிவு எண் 2 (1977)

அண்ணாமலைநகர்

செயற்குழு

தலைவர்:	டாக் ர் மு. சண்முகம் பிள்ளை (மதுரை)
துணைத் } தலைவர் {	டாக்டர் சி. சுப்பிரமணியம் (நாகர்கோவில்)
செயலாளர்:	டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் (அண்ணாமலைநகர்)
பொருளாளர்:	டாக்டர் ந. குமாரசாமிராஜா (அண்ணாமலைநகர்)
உறுப்பினர்கள்:	டாக்டர் கி. அரங்கன் (மைசூர்) டாக்டர் கோ. சீவிவாசவர்மா (அண்ணாமலைநகர்) டாக்டர் சௌரிராஜன் (சிருப்பதி) டாக்டர் ஜே. நீதிவாணன் (மதுரை) டாக்டர் எஸ். வைத்தியநாதன் (பட்டியாலா)

மொழியியல்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்
காலாண்டு இதழ்

கட்டணம்

	உள்ளாடு	வெளிநாடு
ஆயுள் கட்டணம்	ரூ 200-00	US \$ 50-00
ஆயுள் கட்டணம் (நிறுவனங்களுக்கு)	ரூ 300-00	US \$ 75-00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ 20-00	US \$ 5-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (நிறுவனங்களுக்கு)	ரூ 30-00	US \$ 7-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (மாணவர்களுக்கு)	ரூ 10-00	

தமிழில் வினை வகைப்பாடு

ச. அகத்தியவிய்கம்

1.0 வினை வகைகள்

தமிழ் மரபிலக்கண அறிஞர்கள் சொற்களைப் பெயர், வினை இடை, உரி என நான்காகப் பகுத்தனர். இவற்றுள் பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லுமே மிக முக்கியமரன்றவ. பெயர்ச் சொற்களையும் வினைச் சொற்களையும் பல்வேறு நிலைகளில் வகைப்படுத்தலாம்.

ஒவ்வொரு வினைச் சொல்லும் தனித்தனியான சில பண்புகளைக் கொண்டிருக்கும் என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். எடுத்துக் காட்டாகப் பெறு ரண்ற வினைச்சொல் தனக்கே உரிய சில பண்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றது.

அவள் குழந்தை பெற்றாள்
பொன்னி குழந்தை பெற்றாள்

எனக் கூற முடியுமே யன்றி

அந்த மரம் குழந்தை பெற்றது

அந்தக் கல் குழந்தை வெற்றது

எனக் கூற முடியாது. காரணம் பெறுவின்ற பண்பு பெண்களுக்கு, பெண்ணினத்திற்கு மட்டுமே உரியது. இந்நிலையையில்லாம் ‘பெறு’ என்ற வினை கொண்டிருக்கும். இதைப் போன்றே ‘குடி’ என்ற வினைக்கும் சில பண்புகள் உண்டு.

நான் தண்ணீர் குடித்தேன்

எனக் கூற முடியுமேயன்றி

நான் மேசை குடித்தேன்

எனக் கூறுதல் முடியாது. இத்தகைய நிலையில் ஒவ்வொரு வினைச் சொல்லும் ஒவ்வொரு நிலையில் செயல்படும். இவற்றைப் பற்றிய அறிவுமிக்கள் அனைவருக்கும் உண்டு. இந்நிலை பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சில வினைகள் மாறித இனச் சொற்களையே எழுவாயாக எடுக்கும். இன்னும் சில வினைகள் ஆண்பால் சொற்களை எடுத்து நிற்கும். இன்னும் சிலவே பெண்பால் சொற்களையே எடுத்து வரும். சில வினைகள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாக வரும். இத்தகைய பண்புகளை இலக்கண அறிஞர்கள் ‘Selectional restrictions’ என அழைப்பர். இப்பண்பு எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவானது. எனவே இதுபற்றி இலக்கண அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டினும் விளக்கமாகப் பேசுவதில்லை. ஒவ்வொரு வினைக்கும் தனித்தனி பண்புகள் உண்டு. வினையைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நமக்குப் புரிந்து விடும்.

ஆனால் வினைப்பாகுபாடு எனக் கூறும்போது ஒரு மொழியின் சொல்லியல் அல்லது தொடரியல் அடிப்படையில் பாகுப்படுத்துவதையே முக்கியமாகக் கருதுகிறோம். இந்நிலையிலும் தமிழ் வினைச் சொற்கள் பலவேறு வகைகளாகப் பிரிக்கப்படும். இலக்கணம் எத்தனை அளவுக்கு விரிவாக, நுண்மையாக விளங்குமோ அத்தனை அளவுக்கு வகைப்பாடும் விரிவாகக் காணப்பாடும்.

1. 1 தெரிநிலை வினை - குறிப்பு வினை

1. 1. 1 தெரிநிலை வினை

வினைச் சொற்கள் காலம் காட்டுவன என்பதை நாம் அறிவோம். காலம் காட்டுதல் பிற சொற்களுக்கு இல்லாத ஒரு பண்பாகும். எனவேதான் இவற்றிற்கு இலக்கணம் கூற முற்பட்ட மேனாட்டு ஆசிரியர்களும் கீழை நாட்டாசிரியர்களும் வினை காலம் காட்டும் தன்மையது எனக் கூறிப்போந்தனர்.

கண்ணன் வந்தான்

கண்ணன் வருகிறான்

கண்ணன் வருவான்

போன்ற வாக்கியங்களில் காணப்படும் 'வா' என்ற வினை மூன்று காலங்களாயும் வெளிப்படையாகக் காட்டி நிற்கும் நிலையில்தான் இதனாத் தெரிநிலை வினை என மரபு இலக்கண அறிஞர்கள் கூறிப் போந்தனர்.

இவற்றில் காணப்படும் கால இடைநிலைகள் கண்ணன் வந்தது மூன்பு என்றும் வருகிறது இப்போது என்றும் வருவது பின்பு என்றும் வெளிப்படையாகக் காட்டுதல் காலமாம். அதாவது முன்பு, இப்போது, பின்பு என்ற சொற்களே குறிப்பிடத்தக்கது. முன்பு, இப்போது, பின்பு என்ற சொற்களே இக்கால இடைநிலைகள் வருவதற்கு ஆதாரமாயினும் அவை இன்றியே அவற்றைக் காட்டும். இதனால்தான் இவற்றைக் கால இடைநிலைகள் என்றும் இவற்றை ஏற்கும் வினைகளைத் தெரிநிலை வினைகள் என்றும் கூறுகிறோம். எனவே கால இடைநிலைகளை ஏற்று வரும் வினைகளைத் தெரிநிலை வினை எனக் கூறலாம்.

1.1.2 குறிப்பு வினை

ஆனால் வேறுசில சொற்கள் எல்லா வகையிலும் வினைகளைப் போல வருகின்றபோதிலும் கால இடைநிலைகளைக் கொண்டு வருவதில்லை.

அவனுக்கு அன்று பணம் இருந்தது

அவனுக்கு இன்று பணம் இருக்கிறது

அவனுக்கு நாளை பணம் இருக்கும்

போன்ற வாக்கியங்களுக்குப் பதில்

அவனுக்கு அன்று பணம் உண்டு

அவனுக்கு இன்று பணம் உண்டு

அவனுக்கு நாளை பணம் உண்டு

எனக் கூறுதல் முடியும். அதாவது இருந்தது, இருக்கிறது, இருக்கும் போன்ற சொற்களுக்குப் பதில் உண்டு என்ற சொல்லையிட்டுக் கூறமுடியும். இந்திலையில் இரு என்ற வினையைப்போலவே உள்ள என்ற வினையும் இயங்கக்காணுகிறோம். எனவேதான் உள்ள என்பதை வினை எனக் கூறுகிறோம். மேலும்

இருந்த, இருக்கிற, இருக்கும்

என்ற பெயரெச்சங்களுக்குப் பதிலாக

உள்ள

என்ற சொல்லையிட்டுக் கூறமுடியும். இத்தகைய பொதுத்தன்மைகள் பலவற்றை இவற்றிடையே காணமுடியும். இதலால்தான் இவற்றை வினை எனக் கூறுகிறோம். எனினும் மேலே காட்டிய வாக்கியங்களில் காணப்படும் அன்று, இன்று, நாளை என்ற சொற்களை எடுத்துவிட்டால் இரு என்ற வினையுடன் வரும் வாக்கியங்கள் காலத்தை தெளிவாகக் காட்ட, உண்டு என்பதுடன் வரும் வாக்கியங்கள் அனைத்தும் ஒரே நிலையனவாகிக் காலத்தைக் காட்ட முடியாத நிலையில், அதாவது குறிப்பாகக் காட்டும் நிலையில் உள்ள காரணத்தால்தான் இதனைக் குறிப்பு வினை எனக் கூறினர்.

உள்ளன். உள்ளன. உள்ளர்

போன்று விகுதிகள் எடுத்து வருவதும்

உள்ள

எனப் பெயரெச்சமாக வருவதும்

நன்கு உள்ள

போன்று வினையடைகளை ஏற்று வருவதும்

அவன் உள்ள

என எழுவாய் வேற்றுமை ஏற்று வருவதும்

அங்கு உள்ள

இங்கு உள்ள

என இடப்பொருள் காட்டும் வினையடைகளை எடுத்து வருவதும் வினையின் பண்பைக் காட்டும்.

வினையின் பலவேறு தக்கமைகளைக் கொண்டிருந்த போதிலும் காலங்காட்டும் இடைநிலைகளை ஏற்றுத் தெளிவாகக் காலங்காட்டும் நிலை இவற்றிற்கு இல்லை. எனினும் வேறுபல நிலைகளில் இவை தெரிநிலை வினைச் சொற்களைப் போவவே உள்ளன. இவை எல்லாவற்றாலும் பெயர்ல்ல. எனவேதான் இப்பகுப்பு முற்றிலும் பொருத்தம் எனக் கருதலாம். இதுபற்றிப் பிள்ளைர் விரிவாகக் காண்போம்.

1.2 தள்ளினை — பிறவினை

1.2.1 தள்ளினை

தமிழ் இலக்கண அறிஞர்கள் என்னச் சொற்களைத் தன்வினை என்றும் பிற வினை என்றும் பிரிப்பர். வினையை தான் செய்யின் அது தன்வினை எனப்படும். எழுவாயாக வரும் பெயரா இதனைக் காட்டும்.

நான் நடந்தேன்

நான் சோறு உண்டேன்

நான் படித்தேன்

போன்றவற்றில் நடத்தல், உண்ணல், படித்தல் ஆகிய தொழில் களைத் தானே (எழுவாய்) செய்தலின் இவை தன்வினை என்றார்கள். இவற்றில் செய்ப்படுபொருள் குன்றிய ஏனாடும் குன்றா ஏனாடும்

அடங்கும். நட, ஒடு போன்றவை செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினை. உண், படி போன்றவை செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினை. பொதுவாக எல்லா அடிப்படை (basic) வினைகளும் தன் வினைகளே.

1.2.2 பிறவினை

சொல்லினுள் காணப்படும் அடிப்படை செயல்களைப் பிறர் செய்யின் அவ்வினைச் சொற்கள் பிறவினைச் சொற்கள் தன்வினை யிலிருந்து உருவாகும் ஏனைகளும் காரணவினைகளும் பிற வினைச் சொற்களாகவே இருக்கும்.

நான் அவனை ஓட்டினேன்

நான் அவனுக்குக் காட்டினேன்

நான் அவனைப் போகுமாறு செய்தேன்

போன்றவற்றில் வரும் ஒட்டு, காட்டு, போகுமாறு செய் போன்றவை பிறவினைச் சொற்களாகும். இவற்றில் அடிப்படை வினை ஒடு, காண், போ என்பவையாகும். ஒடுதலைச் செய்வது இன்னொருவன், காண்பது இன்னொருவன், போதலும் இன்னொருவனால் செய்யப் படுகிறது. எனவே இவை பிற வினைகள் எனப்படுகின்றன. பிற வினைகள் அனைத்தும் இன்னொரு அடிப்படை வினையிலிருந்து உருவாகின்றன.

ஒடு என்னும் வினையிலிருந்துதான் ஒட்டு என்ற வினை உருவாகிறது. காண் என்பதிலிருந்துதான் காட்டு உருவாகிறது. போ என்பதிலிருந்துதான் போகுமாறு செய் என்பது உருவாகின்றது.

எல்லாக் காரண வினைகளும் பிற வினைகளாகவே இருக்கும். ஆனால் எல்லாப்பிற வினைகளும் காரண வினைபாக இருப்பதில்லை.

செய்வி

என்பது காரணவினை, அது பிறவினையாகவே உள்ளது ஆனால்

காட்டு

போன்ற பிறவினைகள் காரண வினைகள் இல்லை.

1.2.3. பொதுவினாகள்

சில வினாகள் செய்ப்படு பொருள் குன்றிய வினைகளாகவும் இன்னும் பல வினாகள் செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினைகளாகவும் உள்ளன எனக்கண்டோம். ஆனால் இன்னும் ஒரு சில வினாகள் இரண்டு நிலைகளிலும் வரக்காண்கிறோம். அதாவது செய்ப்படு பொருள் குன்றிய வினையாகவும் குன்றாவினையாகவும் உள்ளடையானத்தக்கது

அவன் துணியை வெனுத்தான்

அவன் கதவைத் திறந்தான்

அவன் வீட்டை விற்றான்

போன்றவற்றில் காணப்படும் வெளு, திற, வில் ஆகிய வினாகள் செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினாகளாக உள்ளமையும்

துணி வெனுக்கது

கதவு திறந்தது

வீடு விற்றது

போன்ற வரக்கியங்களில் செய்ப்படு பொருள் குன்றிய வினைகளாக உள்ளமையும் நினைவு கூரத்தக்கது. தமிழ் மொழியில் மட்டுமின்றி ஆக்கில் மொழியிலும் இந்நிலையைக் காண்கிறோம்.

1.3 செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினா — குன்றா வினா

1.3.1. செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினா

தமிழ் மொழியில் காணப்படும் வினைச் சொற்களை அவை ஜுவேற்றுமையை ஏற்று வரும் நிலையை அடிப்படையாக வைத்து செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினை என்றும் செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினை என்றும் இரண்டாகப்பிரிப்பார்.

கண்ணன் வந்தான்

கண்ணன் ஒடி நான்

போன்ற வாக்கியங்களில் காணப்படும் வா, ஒடு பேரான்று கண்ணன் செய்ப்படுபொருள் வேற்றுமைச் சொற்களை எடுப்பதில்லை.

* கண்ணன் இராமனை வந்தான்

எனக் கூறமுடிவதில்லை. செயப்படுபொருள் வேற்றுமையை ஏற்காத நிலையில் இவற்றைச் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை (intransitive) என மரபிலக்கணி கள் அழைப்பார். இத்தகைய வினைகள் கரு வாக்கியங்களில் ஒரே ஒரு பெயர்ச்சிசால்லை மட்டும் (கண்ணன்) கொண்டிருப்பதால் இவற்றை ஒரிட வினைகள் (one place verbs) எனவும் மொழியிடப் படுகின்றன அறிஞர்கள் அழைப்பார். (John Lyons 1971:350)

1.3.2. செயப்படு பொருள் குன்றா வினை

ஆனால் பார் பிடி போன்ற வினைகள் ஜ வேற்றுமைச் சொற் களை ஏற்று வருக. இப்பகுப்பு தொடரிபல் அடிப்படையிலானது.

கண்ணன் இராமனைப் பார்த்தான்

கண்ணன் இராமனைப் பிடித்தான்

போன்ற வாக்கியங்களில் காணப்படும் பார், பிடி போன்ற வினைச் சொற்கள் ஜகார வேற்றுமைச் சொற்களை (இராமனை) ஏற்று வரும் ஜகார வேற்றுமை பொதுவாகச் செயப்படுபொருள் காட்டி நிற்பதால் இவ்வினைகளைச் செயப்படு பொருள் குன்றா வினைகள் என்பர் மரபு இலக்கண அறிஞர்கள். ஆக்கிலத்தில் இவற்றை “transitive verb” என அழைப்பார். இவை கண்ணன், இராமன் போன்ற இரண்டு பெயர்ச் சொற்களைக் கொண்டு வருவதால் இவற்றை ஈரிட வினைகள் (two -place verbs) எனவும் அழைப்பார். “transitive” என்ற சொல் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்குச் செல்லுவது எனப் பொருள்படும். வினையின் தாக்கம் ஒன்றிலிருந்து (செய்பவனிட மிருந்து) மற்றொன்றுக்குச் (செய்ப்படுவனுக்குச்) செல்லுகிற நிலையில்தான் இது இப்பெயர் பெற்றது.

* According to this classification, we will say that a verb like *die*, which requires only one nominal, is a one - place verb: e.g. the one ‘place’ associated with *die* is ‘filled’ by John to form the nucleus of the sentence *John died*.

1.3.2.1 இயற்கைச் செய்ப்படு பொருள் குன்றாவினை [Inherent transitive]

சில செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினைகள் இயற்கையாகவே அவ்வாறு உள்ளன.

கண்ணன் பாடம் படித்தான்

போன்றவற்றில் காணப்படும் படி, அடி, எடு போன்ற வினைச் சொற்கள் இவ்வகையைச் சாரும். இவற்றில் செய்ப்படுபொருளைக் காட்டும் ஒட்டுக்கள் இல்லை. இவ்வினைச் சொற்கள் இயற்கையாகவே செய்ப்படுபொருள் பெயர்களை எடுக்கும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. இவற்றிற்கினையான செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினைகள் இல்லை. எனவேதான் இவை இப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன.

1.3.2.2 ஆக்கச் செய்ப்படு பொருள் குன்றா வினை

தமிழில் காணப்படும் பிறவினைகள், காரண வினைகள் ஆகியவை அடிப்படை வினைகளிலிருந்து உருவாகின்றன. இவ்வினைகள் முதலில் செய்ப்படு பொருள் குன்றிய வினைகளாக : இருப்பின் (அடங்கு > அடக்கு) பின்னர் பிற வினைகளாகவும் காரணவினைகளாகவும் மாறுகின்ற போது செய்ப்படுபொருள் எடுக்கும் நிலையை அடைகின்றன. பிறவினைகள், காரணவினைகள் ஆகியவை இவ்வகையைச் சாரும். எல்லாப்பிற வினைகளும் காரண வினைகளும் செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினைகளே. ஆனால் எல்லாச் செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினைகளும் பிறவினைகளாகா.

1.4 செய்வினையும் செய்ப்பாட்டு வினையும்

செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினைகளையும் செய்வினை என்றும் செய்ப்பாட்டு வினை என்றும் ஆரண்டாகப் பிரிக்கலாம். பிற பகுப்பைப் போலன்றி இப்பகுப்பில் காணப்படும் செய்ப்பாட்டுவினை செய்வினையிலிருந்து ஒட்டுக்களால் உருவாவதாகும்.

1.4.1 செய்வினை

அவன் கண்ணனை அடித்தான்

அவன் இராமனைப் பார்த்தான்

போன்றவற்றில் காணப்படும் அடித்தான், பார்த்தான் போன்றவை செய்வினைகள். எழுவாய்ச் சொல் செய்கின்ற நிலையில் இருப்பதால் இவை செய்வினைகள் என “அழைக்கப்படுகின்றன. செய்பவன் (Agent) ஒரு காரியத்தைச் செய்ததாகக் குறிக்கும் நிலை இதில் உள்ளது. செய்பவனை எழுவாயாகக் கூறும் நிலை குறிப்பிடத் தக்கது.

1.4.2 செய்பாட்டு வினை

ஆனால்

கண்ணன் அவனால் அடிக்கப்பட்டான்

இராமன் அவனால் பார்க்கப்பட்டான்

கண்ணன் அவனால் அழைக்கப் பெற்றான்

போன்றவற்றில் காணப்படும் வினைகள் (அடிக்கப்படு) செய்பாட்டு வினைகள். செய்யப்படுகின்ற நிலையில் இவ்வினைகள் இருப்பதால் செய்பாட்டு வினைகள் என இவை அழைக்கப்படுகின்றன. செய்யப்படுபவனை எழுவாயாகக் கூறும் நிலை குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது எழுவாய் செய்யப்படுபவனைக் குறிக்கிறது. செய்வினையும் செய்பாட்டு வினையும் எழுவாயை அடிப்படையாக வைத்தே இப்பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றன. செய்பவன் எழுவாயானால் செய்வினை: செய்யப்படுபவன் எழுவாயானால் செய்பாட்டுவினை .

அவன் அடிப்பட்டான்

அவன் கொலையுண்டான்

அவன் தண்டனையுற்றான்

போன்றவற்றில் எழுவாயே தொழிலை ஏற்பினும் இவற்றை செய்பாட்டு வினை எனக் கூறுவதில்லை. செய்யப்படுபவன் எழுவாயாகவும் செய்பவன் - ஆஸ் வேற்றுமை ஏற்றும் வருதல் வேண்டும்.

பொதுவாகத் தமிழில் செய்பாட்டுவினை ஆட்சி அதிகமாக இருப்பதில்லை. மிகப் பண்டைக்காலந்தொட்டே செய்பாட்டுவினை வழக்கில் இருப்பினும் செய்பாட்டு வினையின் ஆட்சி மிகமிக்க

குறைவாகவே உள்ளது. ஆனால் இன்றையப் பத்திரிகைத் தமிழில் செய்ப்பாட்டு வினை அதிகமாகப் பயன்படுதல் காணத்தக்கது.

படு, பெறு ஆகிய துணைவினைகள் செய்ப்பாட்டு வினையைக் காட்டிநிற்கும்.

1.5 செயல் வினைகளும் நிலை வினைகளும்

வினைச் சொற்களை அவை காட்டும் பொருளை அடிப்படையாக வைத்து செயல்வினைகள் (Action verbs) என்றும் நிலை வினைகள் (Stative verbs) என்றும் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். ஒடு, பாடு போன்ற வினைகள் செயல் வினைகள். ஆனால் குளிர், கறு, ஒ(த்தான்), போல், வெனு, சிவ, போன்ற வினைச் சொற்கள் நிலையினைக் காட்டுமேயன்றி செய்வினைகளால்ல. செயல் வினைகள்

நீ ஒடு, நீ பாடு,

போன்று ஏவலில் வரும். ஆனால் நிலை வினைகளோ குளிர்ந்தது கறுத்தது, குளிருகிறது, கறுக்கிறது, குளிரும் கழுக்கும். போன்ற கால இடைநிலைகள் ஏற்று நிற்பினும் செயல் வினைகளைப் போன்று ஏவல் வினைகளாக வருவதில்லை.

நீ குளிர், நீ கறு, நீ போல்

என ஏவலில் வருவதில்லை. மேலும்

குளிர்ந்த தண்ணீர்

கறுத்த பையன்

வெனுத்த தோல்

போன்று காலம் காட்டாமல் பெயரடைகளைப் போலவும் இவை வரும். மேலும்

தண்ணீர் குளிர்ந்து இருந்தது

அவன் கறுத்து இருந்தான்

தண்ணீர் குளிர்ச்சியாக இருந்தது

அவன் கறுப்பாக இருந்தான்

போன்று நிலைமையைக்காட்டி நிற்பதுடன் நிலைமையைக் காட்டும் இரு என்ற வினையைக் கொண்டு வரும். குளிர்ந்து என்ற வினைக்குப் பதில் குளிர்ச்சி போன்ற பெயர்களையும் இட்டுக் கூற முடியும். ஆனால் செயல்வினைகளிலோ

அவன் வெட்டினான்

என்பதை

அவன் வெட்டுதலைச் செய்தான்

எனச் செய் என்ற வினையை இட்டே கூற முடியும்.

1.6 குறை வினைகள் (*Defective verbs*)

வினைச் சொற்கள் (தெரிநிலை) அனைத்தும் பலவேறு கால இடை நிலைகளை ஏற்று வருவதுடன் எதிர்மறை ஒட்டுக்களையும் பலவேறு நிலையில் ஏற்று நிற்கும்.

வந்தேன்

வருகிறேன்

வருவேன்

வரவில்லை

வரவில்லை

வரமாட்டேன்

போன்றவை எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். ஆனால் தமிழ் மொழியில் காணப்படும் சில வினைகள் இந்நிலையில் காணப்படுவதில்லை. வேண்டும், கூடும் போன்றவை இத்தகைப் புறைகளைக் கொண்டு உள்ளமையால் குறை வினைகள் எனப்படுகின்றன. இவ்வினைகள் நேரடியாகக் கால இடைநிலைகளை ஏற்படுத்தலை;

எனக்குப் பணம் வேண்டியிருந்தது

உனக்குப் பணம் வேண்டியிருக்கிறது

அவனுக்குப் பணம் வேண்டியிருக்கும்

போன்ற இரு என்ற ஒட்டு வினையின் உதவியால்தான் காலத்தைக் காட்ட முடிகிறது.

மேலும் இவ்வினைகள் பலவேறு விகுதிகளை எடுப்பதில்லை ஒரே சொல் எல்லாவிதமான எழுவாய்களுக்கும் பொதுவாக வருதலும் காணத்தக்கது.

மேலும் இவ்வினைகள் வேண்டாம் போன்று ஒரே எதிர் மறையையே கொண்டுள்ளன. சூடும், சூடாது, ஆ(த)ம், (செய்யலாம்) போன்ற வினைகளைக் குறைவினைகள் என்பர். இவையனத்துமே துணைவினைகளாக வருபவை.

1.7 துணை வினைகள் (Auxiliary Verbs)

வினைச் சொற்கள் தொழில், அல்லது நிலைகளைக் காட்டும் என்பதும் இவை கால இடைநிலைகளை ஏற்று வரும் என்பதையும் முன்னர்க் கண்டோம். ஒவ்வொரு வினைச் சொல்லுக்கும் தனித் தனிச் சொற்பொருள் (Lexical meaning) உண்டு. ஒடு என்பது ஒடுதல் என்ற செய்கையைக் குறிக்கும். இதுபோன்றே பாடு, ஆடு, போன்ற வினைகளும் நிலைவினைகளும் சொற்பொருள் காட்டும். ஆனால் இத்தகைய வினைச் சொற்களில் சில வினைகளுடன் இணைந்து தங்கள் சொற்பொருளை இழந்து இலக்கணப் பொருளைக் காட்டுகின்றன. இந்நிலையில் இவ்வினைச் சொற்களைத் துணை வினைகள் என்பர் (மு. வ. 1974:255) ஆங்கிலத்தில் இவற்றை ‘Auxiliary verbs’ என அழைப்பர். ஆங்கில மொழியில் காணப்படும் ‘have’ என்ற சொல் ‘உடை’ என்ற பொருளைத்தரும்.

I have a pen

போன்ற வாக்கியங்களில் இந்நிலையைக் காணலாம். ஆனால்

I have gone home

I have to go

போன்ற வாக்கியங்களில் இது உடை என்ற பொருளைத் தராததுடன் இலக்கணப் பொருளையே தந்து நிற்கக் காண்கிறோம். இதைப் போன்றே தமிழிலும் இரு என்ற சொல் இருத்தல், உண்டு போன்ற பொருளைத்தரும்.

அவன் நாற்காலியில் இருக்கிறான்

அவனுக்குப் பணம் இருக்கிறது/உண்டு

போன்ற வாக்கியங்களில் இப்பொருள்களைக் காணலாம். ஆனால்

அவன் வந்திருந்தான்
 அவன் வந்திருக்கிறான்
 அவன் வந்திருப்பான்

போன்ற வாக்கியங்களில் காணப்படும் இரு என்ற வினை இலக்கணப் பொருளைத் தந்து நிற்கிறது. இந்திலையில் இதனாத் துணை வினையாகவே கருதுவர். இத்தகைய வினைகளைத் துணை வினைகள் என்றும் பிற வினைகளை முக்கிய வினைகள் என்றும் கூறுவர். மேலே காட்டிய வினைகளில் வர என்பது முக்கிய வினை (Main verb) இரு என்பது துணைவினை. தமிழ் மொழியில் 40க்கும் அதிகமான துணை வினைகள் உண்டு என்பர், இவை பற்றிப் பின்னர் விரிவாகக் காண்போம்.

1.8 ஒட்டு வினைகள்

வினைச் சொற்கள் வினைப் பொருளாச் சுட்டுவன். முழு வினைகள் சொற் பொருளாயும் துணை வினைகள் இலக்கணப் பொருளாயும் தரும் எனக் கண்டோம். ஆனால் சில வினைகள் சில இடங்களில் எவ்விதப் பொருளாயும் தராமல் வேறு சில காரியங்களுக்காகப் பிற வினைகளுடன் வருதல் காணலாம். இத்தகைய வினைகள் பிற வினைகளுடன் ஒட்டி நின்று, காலம் காட்டும் இடை நிலைகள், நிபந்தனை எச்ச விகுதிகள் போன்றவற்றை எடுத்து வருதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

செய், இரு, விடு போன்ற ஒரு சில வினைகள் இவ்வாறு வருதல் காணலாம்.

நடந்தான் என்பதை நடத்தலைச் செய்தான் எனக் கூற முடியும். இந்திலையில் செய் என்பது ஒட்டு வினையாகவே உள்ளது.

ஆடவும் பாடவும் செய்தான்
 ஆடவோ பாடவோ செய்தான்
 ஆடவோ பாடவோ செய்வான்
 ஆடவோ பாடவோ செய்கிறான்

போன்ற வாக்கியங்களில் செய் என்பது கால இடைநிலைகளைத் தாங்கும் நிலையிலுள்ளதென்று எந்தப் பொருளையும் தருவதில்லை, இதைப் போன்றே

ஆடவோ பாடவோ செய்ய வில்லை

ஆடவோ பாடவோ செய்ய மாட்டான்

போன்றவற்றில் எதிர்மறையைக் கொண்டு நிற்கிறது,

வந்தால் — வராமல் இருந்தால்

வர — வராமல் இருக்க

வந்தால் — வரா விட்டால்

ஆடவோ பாடவோ செய்யாவிட்டால்

ஆடவும் பாடவும் செய்யாவிட்டால்

ஆடாமலோ பாடாமலோ இருந்தால்

ஆடவோ பாடவோ செய்யாமல் இருந்தால்

போன்றவற்றில் இரு, விடு, செய் ஆகிய வினைகள் ஒட்டு வினைகளாக உள்ளன.

1. 9 மெல்வினை - வல்வினை - இடைவினை

வினைச் சொற்களைச் சொல்லியில் அடிப்படையிலும் பிரிக்கலாம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. தமிழ் வினைச் சொற்களில் காணப்படும் காலம் காட்டும் இடைநிலைகளின் பகிரவு வினைச் சொற்களைப் பொறுத்தே அமைகின்றது. சில வினைச் சொற்கள் இறந்த கால இடைநிலையாகத் தகர ஒர்றை (செய்தான்) எடுத்து வருகின்றன. இன்னும் சிலவோ -இன- இடைநிலையை (ஆடினான்) எடுத்து நிற்கும். வேறுசில -ந்த- இடைநிலையை (வந்தான்) ஏற்றுவரும். இவற்றைப் போன்றே எதிர்காலம் காட்டும்போது சில வகரத்தையும் இன்னும் சில பகரத்தையும் வேறு சில -ப்ப- என்பதையும் எடுத்து வரும். நிகழ்காலம் காட்டும் போது -க்கிறு- எக்கின்று- என இரண்டு ககரம் பெற்றும் -கிறு-, -கின்று- என

இரு கரம் பெற்றும் வருதல் காணலாம். செயவென் எச்சத்திலும் -க்க (கொடுக்க) எனவும் அகரம் ஒன்றையே பெற்றும் (வர) வருதல் உண்டு. இவற்றை அடிப்படையாக வைத்து வினைச் சொற்களை வகைப்பாடு செய்வார்.

பெஸ் கி தம்முடைய நூலில் (A Grammar of the Common Dialect of the Tamil Language p. 70) இறந்தகாலம் பற்றிக் குறிப் பிடிம்போது இது மிகவும் கஷ்டம் நிறைந்த ஒரு இலக்கணக்கூறு என்றும் இதுபற்றிய விதிகள் அதிகமாக வேண்டியுள்ளன என்றும் குறிப்பிடுவார். எனவே இவர் வினைச் சொற்களை அவை எடுக்கும் இறந்தகால இடைநிலைகளின் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தியிருக்கக் காணலாம். நிகழ்கால இடைநிலையை அடிப்படையாக வைத்து அவற்றிலிருந்து இறந்தகால இடைநிலைகளோடு கூடிய பால் காட்டும் விகுதிகளை உருவாக்குவார். காலம் காட்டும் இடைநிலைகளோடு விகுதிகளையும் இணைத்தே கூறிச் செல்லுவார். கிறு, கின்று, த்த எனக் கூறாது கிறேன், கின்றேன், த்தேன் போன்று கூறிச் செல்வது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

முதன்முதலாக நிகழ்காலம் பற்றிக் கூறும்போது இது அத்தனை கடினமானது அன்று என்றும் (ப. 68) கிறு என்பதும் இதிலிருந்து உருவாகும் -க்கிறு என்பதும் எளிமையானவை என்றும் குறிப்பிடுவார். -க்கிற எங்கே வருகிறது, -க்கிற எங்கே வருகிறது என இவர் குறிப்பிடவில்லை. இந்நிலையில் இவர் மெல்லினைபென்றோ வல்லினையென்றோ குறிப்பிடாததும் இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது.

இறந்த காலம் பற்றிப் பேசும் போதுதான் இவர் வினைச்சொற்களைப் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரிக்கிறார். எனினும் இவர் வகைப்பாடு எனக் கூறவில்லை. ய், ர், இ, உ, ஐ ஆகிய எழுத்துக்களில் முடிந்து -க்கிறது என்பதை எடுக்கும் வினைகள் -த்தேன் என்பதை எடுத்து வரும் என்றும் கூறி (ப. 71) எடுத்துக் காட்டுக்களாக

(About the preterite there is more difficulty: forasmuch as there are both more rules for preterites and of these there is scarcely one which does not require much exception. *ibid* p. 70)

மேய்க்கிறது	மேய்த்தேன்
வளர்க்கிறது	வளர்த்தேன்
விரிக்கிறது	விரித்தேன்
படைக்கிறது	படைத்தேன்
உடுக்கிறது	உடுத்தேன்

போன்றவற்றைத் தருவார்.

இவற்றைப் போன்றே சில வினைகள் அகரத்தில் முடிகின்றன
என்றும் அவை

மறக்கிறது	மறந்தேன்
பிறக்கிறது	பிறந்தேன்

என உந்தேன் என்பதை எடுக்கும் என்றும் கூறுவார்.

நக்கு, கக்கு போன்ற வினைகள் நக போன்றவற்றை அடியாகக் கொண்டுள்ளது எனத் தவறாக எண்ணி அது இந்த விதிக்கு விலக் கானது என்று கூறி அவை ககினேன் எடுத்து வரும் என்று கூறுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு இவர் இறுதி எழுத்துக்கள் பலவற்றைத் தந்து அவை எவ்வெவ்வாறு இறந்த கால இடை நிலைகள் பலவற்றை ஏற்று வருகின்றன எனக் காட்டிச் செல்லுவார்.

ஈக்கிறது	ஈக்கினேன்
ஆக்கிறது	ஆக்கினேன்
நீக்கிறது	நீக்கினேன்
தூக்கிறது	தூக்கினேன்

ஆ, நீ, தூ போன்றவற்றை வினைச் சொல்லின் பகுதியாகக் கருதுவதும் இந்நிலையில் ஈக்கிறது என எடுப்பதும் பொருத்தமாக இல்லை. ஆக்குகிறது என்பதன் திரிபுதரன் ஆக்கிறது என எண்ணினாலும் ஈக்கிறது எனக் (வல்வினையில் காணப்படும் ஈக்கிறது) கருதுவது பொருந்தாது. இத்தகைய தவறுகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. இவற்றைத் தனியாகக் கருதாமல் உரை இறுதி களுடன் (பேச, நச்ச, எழுது, திருத்து போன்றவற்றுடன்) சேர்த்தி

ருக்க வேண்டும். இத்தகைய குறைபாடுகள் இவருடைய பகுப்பைப் பலனாற் றவையாக ஆக்கிவிடக் காண்கிறோம்.

மேலும் - கிறது, - க்கிறது எங்கெங்கே வரும் எனக் கூறாமல் இறந்த கால இடைநிலைகளை இவற்றின் அடிப்படையில் கூறிச் செல்வதும் பயனற்றதாக உள்ளது.

-கிறது என முடியும் வினாகளையும் பலவேறு பகுப்புக்களாகப் பகுத்துள்ளார் (ப. 74).

ங்கு வில் முடிவன	இன் எடுக்கும்
ன் கொண்டு முடிவன	டேன் ஏற்கும்
ன் "	றேன் ஏற்கும்
உ "	இனேன்

எற்கும் எனக் கூறி வணக்கினேன், உண்டேன், தின்றேன் பேசினேன், நச்சினேன், எழுதினேன், திருத்தினேன், நம்பினேன் அப்பினேன், பண்ணினேன், உலாவினேன், தும்மினேன், பின்னி னேன் போன்றவற்றைத் தந்து “ஈனு” இதற்கு விதிவிலக்கு எண்பார்.

இத்தகைய பகுப்புக்கள் பலவற்றைத் தந்து ஆங்காங்கே பல வேறு விதி விலக்குகளையும் தருவார். -ந்தேன் எடுக்கும் விளங்கள் பலவற்றையும் இவ்வாறு விளக்கிச் செல்வார். எனினும் இவர் எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர வைத்து அவற்றிடையே காணப்படும் பொதுத்தன்மையை விளக்கவில்லை என்றே கூற வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக

-க்கிறது எடுப்பவை -த்தேன், -ந்தேன்

ஆகிய இரண்டையும் (அடித்தேன், நடந்தேன்) எடுத்து வருகின்றன என்றும் — கிறு எடுப்பவை -ந்தேன், -ண்டேன், -ன்றேன் - தேன் - டேன், - இனேன் ஆகியவற்றை எடுத்து வருகின்றன என்றும் கூறி இவற்றுள் -ந்தேன் -இனேன் தமித்தனியானவை என்றும் பிற அனைத்தையும் -தேன் (கண்டேன், செண்றேன்) -ந்தேன் மாண்டேன்) ஆகியவற்றிலிருந்து கொண்டு வர முடியும் என்றும்

சூராத நிலையில் பயனற்ற ஒரு பகுப்பாக வெறும் ஒரு தொகுப்பாக உள்ள நிலையை உண்டாக்கியுள்ளது. எனினும் முதன் முதல் இது பற்றிச் சிந்தித்த பெருமை இவரைச் சாரும். இவருடைய பகுப்புதான் பின்னர் வந்த இலக்கணங்களுக்குக் -கிறு, -க்கிறது வேறுபாட்டைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு உதவி புரிந்தது என எண்ணலாம். இதுவே பின்னர் மெல்லினை, வல்லினை என்ற பாகுபாட்டுக்கு வழி வகுத்தது எனவும் கருதலாம்.

இவருக்குப் பின்னர்தான் ரேனியஸ் (Rhenius) கிரால் (Graul) போப் (Pope) ஆர்டன் (Arden) போன்றவர்கள் வினைப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர்.¹

கிரால் தம்முடைய நூலில் (1851) வினைகளை அவை ஏற்கும் கால இடைநிலைகளை அடிப்படையாக வைத்து மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்தார். பெஸ்கி கிறு, க்கிறு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்டது. நிகழ்காலத்தைப் பொறுத்த மட்டில் இவை இரண்டும் காணப்பட்டாலும் எதிர்காலத்தில் ப்ப, பி, வ் மூன்று இடைநிலைகள் வருவது உணரத்தக்கது. இந்நிலையில் தான் கிரால் இவற்றை அடிப்படையாக வைத்து மூன்றாகப் பிரித்தார்.

I

செய்தான்	செய்கிறான்	செய்வான்
விழுந்தான்	விழுகிறான்	விழுவான்

II

கண்டான்	காண்கிறான்	காண்பான்
என்றான்	என்கிறான்	என்பான்

C. T. E. Rhenius, 1834 *A Grammar of the Tamil Language.*

Graul, Karl 1855 *Outline of Tamil Grammar, Leipzig:*

Pope, G. U. 1855 *A Hand Book of the Ordinary Dialect of the Tamil language [London First published]*

Arden, A. H. 1891, *A Progressive Grammar of Common Tamil, [first published.]*

III

கொடுத்தான்
நடந்தான்

கொடுக்கிறான்
நடக்கிறான்

கொடுப்பான்
நடப்பான்

மேலே காட்டப்பட்ட வினைகள் எதிர்காலத்தில் வரும்போது முறையே -ப்ப- -ப்க-, -வ் ஒற்றுக்கணை எடுத்து வருதல் காணலாம். முதல் பிரிவை வல்வினை (strong verbs) என்றும் இரண்டாவது பிரிவை இடைவினை (middle verbs) என்றும் மூன்றாவது பிரிவை மெல்வினை (weak verbs) என்றும் பிரிப்பார். வல்வினைகள் நிகழ்காலத்தில் -ங்க- கொண்டுவர, பிறவினைகள் -க்- கொண்டு வருவதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. இது போன்றே வல்வினை செய்வென் எச்சமும் -க்க- (கொடுக்க) பெற்று நிற்றலும் கவனிக்கத் தக்கது. செய்வென் எச்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரும் இலக்கணக் கூறுகள் அனைத்தும் இந்நிலையிலேயே உள்ளன.

கொடுக்கலாம்
கொடுக்கப்படலாம்
கொடுக்க வேண்டும்
கொடுக்க முடியும்

போன்றவை உதாரணங்களாகும்.

வல்வினைகளில் உயிர் கொண்டு வரும் இலக்கணக்கூறுகளும் -க்க- பெற்று வருதல் கண்களு.

கொடுக்காது
கொடுக்கும்
கொடுக்கின்
கொடுக்காமல்

போன்றவை உதாரணங்களாகும். இந்நிலையில்தான் கிரால் இத்தகைய வகைப் பாட்டினைச் செய்தார். மேனாட்டு மொழிகள் பலவற்றில் வல்வினை, மெல்வினை பாகுபாட்டைக் காணலாம். ஜெர்மன் போன்ற மொழிகளில் இப்பகுப்பு உள்ளது. இவற்றை அறிந்திருந்த காரணத்தால்தான் கிரால் தமிழ் மொழி யிலும் இத்தகைய ஒரு

பகுப்பைக் கண்டதோடு அவற்றிற்கு வல்லினை, மெல்லினை, இடைவினை என்றும் பெயரிட்டார் என எண்ணலாம்.

இம்முன்று வகை வினைகளையும் அவை எடுக்கும் இறந்த கால மாற்றுருபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மீண்டும் ஏழு வகைகளாகப் பிரித்தார் அவர்.

I மெல்லினை

a	செய்வேன்	செய்கிறேன்	செய்தேன்	த்
p	ஆனுவேன்	ஆனுகிறேன்	ஆண்டேன்	ண்ட
I c	கொல்லுவேன்	கொல்லுகிறேன்	கொன்றேன்	ன்ற
II	அறிவேன்	அறிகிறேன்	அறிந்தேன்	-ந்த-
III	வாங்குவேன்	வாங்குகிறேன்	வாங்கினேன்	இன்
IV	விடுவேன்	விடுகிறேன்	விட்டேன்	ட்

II இடைவினை

V a	உண்பேன்	உண்கிறேன்	உண்டேன்	ட்
p	என்பேன்	என்கிறேன்	என்றேன்	ற்
c	கேட்பேன்	கேட்கிறேன்	கேட்டேன்	ட்
d	கற்பேன்	கற்கிறேன்	கற்றேன்	ற்

III வல்லினை

VI	படிப்பேன்	படிக்கிறேன்	படித்தேன்	த்த
VII	நடப்பேன்	நடக்கிறேன்	நடந்தேன்	ந்த

இவருடைய வகைப்பாடே இன்று ஒரளவு எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகின்ற ஒன்று. இதன் பின்னரும் பலர் தீநி பற்றி ஆராய்ந்து எழுதியிருப்பினும் இதனையே அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு சில மாற்றங்களை மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு ஏற்பிப் புகுத்தியுள்ளனர். பெப்ரசியஸ் (Fabricius, 1933) தன்னுடைய அகராதியில் இப்பிரிவையே பின்பற்றிஷுள்ளார். ஆர்டன் எழுதிய இலக்கணநூலின் நான்காவது பதிப்பைப் பதிப்பித்த கிளாய்ட்டான் (A. C. Clayton) என்பாரும் அதன் கண் இப்பிரிவைப் பின்பற்றி

யுள்ளமையும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதைப் போன்றே சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் பதிப்பித்த தமிழ்ப் பேர்கராதியும் [Tamil Lexicon, 1924-36] இதையே கையாண்டுள்ளது.

எனினும் இதுவும் குறைபாடில்லர்த ஒரு பகுப்பன்று, ஆண்டேன் போன்றவற்றுள் எண்ட் ஒற்று காணப்படுகிறது. இதனை விளக்க வந்தவர்கள்:

ள் + த் > ண் + ட்

எனக் கொண்டு விளக்கியிருப்பது பொருந்தாது (Agesthialingom, 1971). எகரம் வேறு ஏதாவது மெல்லினம் வராமல் ணைகரமாகாது. எனவே இதனை -ந்த் பிரிவுடன் இணைத்து,

ள் + ந்த் > ண் + ந்த்

ண் + ந்த் > ண் + த்

ண் + த் > ண் + ட்

எனக்கூறி இதற்கு விளக்கம் காண வேண்டும். இதைப்போன்றே சென்றேன், கொண்றேன் போன்றவையும்

கொல் + தேன் > கொன்றேன்

எனக் கூறுவதும் பொருந்தாது. எனவே இவற்றையும் -ந்த் பிரிவுடன் கொண்டு வரவேண்டும். இதனைக் குமாரசாமி ராஜா தான் எழுதிய கட்டுரை யொன்றில் (1960; 31) விளக்கியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஆள் + ந்த் + ஆன் > ஆண்டான்

கொல் + ந்த் + ஆன் > கொன்றான்

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும் விடு போன்றவற்றையும் மெல்லினையில் IAபிள்ளையே கொண்டு வந்துவிடலாம். தக்க ஒற்றையே இறந்தகால இடைநிலையாகக் கொண்டு

ட் + த > ட்ட்

என்ற புணர்ச்சி விதியைப் பயன்படுத்தி இதற்கு வழி காணலாம். இந்நிலையிலேயே

புக்கான்

பெற்றான்

போன்றவற்றையும் IA யின்கீழ் கொண்டு வந்து விடலாம்.

இடைவினையில் காணப்படும் உண், என் போன்றவை டகரம் படுத்து வருவதையும்

ண் + த > ட்

ன் + த > ற்

என விளக்கி IA யில் கொண்டுவர முடியும் (அகத்தியலிங்கம், 1971), Iயில் உள்ளவை அனைத்தும் வகரம் எடுத்து எதிர்காலம் காட்ட இவை பகரம் எடுக்கின்றன. இதனையும் ணகரத்திற்குப் பின்னரும் வகரத்திற்குப் பின்னரும் பகரம் வரும் எனக் கூறி விளக்கி விடலாம்.

இந்நிலையில் இடைவினையில் எஞ்சியிருப்பன கேள், கல் போன்றவை. இவை பகரம் எடுக்கின்றன. இவற்றை வல் வினை களாகக் கொண்டு டப்பி, றப்பி ஒற்றுக்களை உருவாக்கிப் பின்னர்

டப்பி > டப்

றப்பி > றப்

என விளக்கி இவற்றை வல்வினைகளின் கீழ்க்கொண்டு வந்து விட முடியும். இவற்றைப் போன்றே நிகழ்காலத்தையும் இறந்த காலத்தையும் விளக்க முடியும்.

எனவே மெல்வினை, வல்வினை என்ற இரண்டே பிரிவினை வைத்து விளக்க முடியும் எனக்கருதலாம்.

மெல்வினை

செய்வேன்	செய்கிறேன்	செய்தேன்	(த)
விடுவேன்	விடுகிறேன்	விட்டேன்	
புகுவேன்	புகுகிறேன்	புக்கேன்	(ஶ)
பெறுவேன்	பெறுகிறேன்	பெற்றேன்	
உண்பேன்	உண்கிறேன்	உண்டேன்	(த)
என்பேன்	என்கிறேன்	என்றேன்	(த)
அறிவேன்	அறிகிறேன்	அறிந்தேன்	-ந்த-
ஆளுவேன்	ஆளுகிறேன்	ஆண்டேன்	-ந்த-
கொல்வேன்	கொல்லுகிறேன்	கொண்றேன்	-ந்த-
வாங்குவேன்	வாங்குகிறேன்	வாங்கினேன்	-இன-

வல்வினை

படிப்பேன்	படிக்கிறேன்	படித்தேன்	(த்த)
கேட்பேன்	கேட்கிறேன்	கேட்டேன்	(த்த)
கற்பேன்	கற்பேன்	கற்றேன்	(த்த)
நடப்பேன்	நடக்கிறேன்	நடந்தேன்	(ந்த)

அடுத்து, போப்பும் தன்னுடைய நூலில் (Pope (1904) Reprt. 1979. p. 46) வினைபற்றிக் கூறும்போது அவற்றை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளார். கிரால் கொண்ட வல்வினை, மெல்வினை, இடைவினை என்ற பெயர்களையே இவரும் கொண்டிருந்தாலும் கிரால் கொண்ட பிரிவுகளுக்கும் இவற்றிற்கும் வேறுபாடுகள் பல உண்டு. வினைகள் வல்வினை, அல்லது இடைவினை, அல்லது மெல்வினையா என்றும் அவை எந்த உயிரெழுத்தைக் கொண்டு முடிகின்றன என்றும் அவை செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினையா அல்லது குன்றா வினையா என்றும் கூறி அவற்றின் அடிப்படையில் அவற்றின் கால இடைநிலைகளை வகுப்பார் இவர். இந்நிலையில் இது சிக்கல்கள் பல நிறைந்துள்ளது. மேலும் இவர் செய்வென் எச்சத்தையும் தந்து அதில் காணப்படும் இணைப்புருபையும் (க்க) தருவார்.

மெல்வினை

-கிறு எடுப்பவை இறந்த காலத்தில் -ந்த எடுப்பதுடன் எதிர் காலத்தில் -வ் எடுக்கும், இவை பெரும்பாலும் செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினைகள் என்பர்.

அடை	அடைகிறேன்	அடைந்தேன்	அடைவேன்	அடைய
-----	-----------	-----------	---------	------

இதில் அறி, ஈ, அடை, அறை, விழு, கழி போன்ற பல வினைகள் அடங்கும்.

இடைவினை

-கிறு எடுப்பவை இறந்தகாலத்தில் -இன்- எடுப்பதுடன் எதிர் காலத்தில் -வ்- எடுக்கும். இதன்கண் செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினைகளும் குன்றா வினைகளும் உள்ளன. இவை பொதுவாக உ கொண்டு முடியும்.

அடங்கு	அடங்குகிறேன்	அடங்கினேன்	அடங்குவேன்	அடங்க
--------	--------------	------------	------------	-------

வண்வினை

-க்கிறு எடுப்பவை இறந்த காலத்தில் -த்த- எடுப்பதுடன் எதிர் காலத்தில் -ப்ப- எடுக்கும். இவை பெரும்பாலும் செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினைகள்.

கடி	கடிக்கிறேன்	கடித்தேன்	கடிப்பேன்	கடிக்க
-----	-------------	-----------	-----------	--------

மேலே காட்டிய மூன்று வகைகளைக் கொடுத்துப் பின்னர்ப் பல வேறு சிறப்பு விதிகளையும் விதிவிலக்குகளையும் தருவார்.

இப்பகுப்பைக் கவனமாக நோக்கின் பலவேறு உண்மைகள் தெரிய வரும். வல்வினைகளில் (அதாவது ப்ப- எடுத்து வருவன)

இறந்த காலத்தில் -ந்த- எடுத்து வரும் (நடந்தேன்) வினைகள் பற்றி இவர் கூறவில்லை. எனவே அவற்றை இவர் சிறப்பு விதி ஒன்றால் கொண்டு வினைகள் இறந்த காலத்தைப் பொறுத்த மட்டில் மெல்வினை என்றும் பிறவற்றைப் பொறுத்தமட்டில் வல்வினை என்றும் குறிப்பிட்டு நிற்பார் (ப. 47).

உகரத்தில் முடிவன -இன்- எடுத்து வரும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் பல (புகு, வகு, பகு, பெறு) வினைகள் இரட்டித்த நிலையில் இறந்த காலம் காட்டும். இவற்றை இவர் மெல்வினை களில் ஒழுங்கில்லாத மெல்வினைகள் (Irregular weak verbs) என்பார்.

இவரது மெல்வினைகள் -ந்த- ஏற்பன. ஆனால் தகரம் ஏற்று வருவன ஏராளமான வினைகள் உள்ளன. அவையனைத்தையும் இவர் பலவேறு சிறப்பு விதிகளின் கீழ்தான் கொண்டு வர வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளாகிறார்.

எனவேதன் தின், ஈறு, செல், உண், ஆர், கொள், மீன் ஆய வினைகள் தகர ஒற்றை எடுக்கின்றன எனக்கூறி (இது தவறு என்றும் இவற்றுள் செல், ஆர், கொள், மீன் ஆகியவை -ந்த- எடுப்பவை என்றும் முன்னர்க் காட்டப்பட்டது) இவை மாறிய மெல்வினை (Euphonically modified weak form) என்றும் குறிப்பிடுவார்.

செய், பொய், நெய், கை, போன்ற வினைகளும் இறந்தகால இடை நிலையாகத் தகர ஒற்றையே எடுக்கும். அவற்றையும் இவர் ஒழுங்கில்லாத மெல்வினைகள் என்று கூறி சிறப்புவிதி கூறுவார்,

மேலும் உகரத்தில் முடிவன -இன்- எடுக்கும் எனக் கூறிய நிலையில் படு, உடு, இரு, போன்றவை விதிவிலக்கு எனவும் கூறுவார். இதே நிலையினைத்தான் பொரு, அழு, உழு, தொழு, போன்றவற்றிற்கும் குறிப்பிடுவார்.

இந்நிலையில் இவருடைய வகைப்பாடு பயனற்று விடுகிறது. தசா-ஒற்றினை -ந்த- இடைநிலையோடு அடக்கிக் கூற முற்படுவதும் பல இடங்களில் வெறும் இறுதியை வைத்துக் கூறுவதும் மேலும் செய்ப்படுபொருள் விளையைக் கொண்டு வருவதும் இன்னோரன்ன சில நிலைகளில் இவருடைய பகுப்பு பயனற்ற நிலையில் தெளி வில்லாது நிற்கக் காணலாம். பொது விதிகளை விடச் சிறப்பு விதி என்று கூடுதலாக உள்ளன.

அடுத்து ஆர்டன் தன்னுடைய நூலின் கண்ணும் (A Progressive Grammar of Tamil 1891, as quoted in the Fifth Edn. 1969 : 144) விளைகளைப் பகுத்துள்ளார். வினைச் சொற் கள் கொண்டு முடியும் எழுத்துக்களை அடிப்படையாக வைத்து அவற்றை ஏழு வகைகளாகப் பிரித்தார்.

1. அ எழுத்தில் முடிவன்
2. இ, ஐ, ஃ எழுத்தில் முடிவன்
3. உ " "
4. ண, ன " "
5. ர், ம் " "
6. ஸ, ள " "
7. நெட்டி முத்தில் முடிவன்.

இவருடைய பகுப்பு பற்றிப் பேசும் ஆசீர் “It is true that it was entirely systematic, the seven conjugations being set up according to the last letter of the root. But such an analysis clearly took no account of the essential feature of the formation of tenses” (Asher 1969 : 253).

எனக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனால்தான் இவரது நூலை மறுபதிப்பு செய்யும்போது இப்பகுப்பை விட்டுவிட்டுக் கிராவின் பகுப்பையே புகுத்தியுள்ளார்களாய்டன். இவரும்

“This classification was not based on the formation of the Tenses and sometimes included in one ‘conjugation’ verbs which form their respective past and future tenses in different ways”

எணக் கூறுவார் (Arden, Reprint. 1969: 144).

அழி	அழிகிறேன்	அழிந்தேன்	அழிவேன்
அழி	அழிக்கிறேன்	அழிந்தேன்	அழிப்பேன்

என்ற இரண்டுமே ஆர்டனின் பகுப்பில் இரண்டாவது திரிவாக்கத்தில் உள்ளன. இவை இரண்டும் தனித்தனிப்பிரிவுகளில் வரவேண்டியவை. எனவேதான் முதல் மூன்று பதிப்புக்களிலும் (1891, 1910, 1930) காணப்பட்ட இவ்வகைப்பாடு நான்காவது பதி டி முதல் காணப்பட வில்லை. இன்று ஆர்டன் இலக்கணத்தில் காணப்படுவது கிராவின் வினைப்பாகுபாடேயாகும்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட தமிழ்ப் பேர்கராதியும் (Tamil Lexicon, 1924-36) கிராவின் பகுப்பையே கையாண்டுள்ளது. கிராவின் பகுப்பு பன்னிரு பகுதிகளைக் (உட்பிரிவுகள் உட்பட) கொண்டது. ஆனால் பேர்கராதி தா, சா, காண் முதலிய முதனிலை திரிந்து வரும் வினைகளை எல்லாம் தனியாகக் கொண்டு பதின்மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. இப்பகுப்பினை அடுத்த பக்கத்தில் காணலாம்.

1951 இல் லிஸ்கர் (Lisker, 1951) தமிழ் வினைகளை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்தார். -த- எடுப்பன ஒரு பிரிவாகவும், -இன்- எடுப்பன மற்றொரு பிரிவாகவும் -நத்-எடுப்பன இன்னொரு பிரிவாகவும் பிரிக்கப்பட்டன. -த்த- எடுப்பனவற்றை (வல்வினை) இவர் தகரப் பிரிவுடன் இணைத்தார். இதுவரையிலும் -த்த- எடுக்கும் வினைச் சொற்களை வல்வினை எனப்பிரித்துத் தனியொரு பிரிவாகக் கண்டதை இவர் தகர ஒற்றை யெடுக்கும் வினைகளுடன் இணைத்தது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வினைப்	நிகழ்கால	இறந்தகால	எதிர்கால	நிகழ்கால
பகுதி	முற்று	முற்று	முற்று	வினை யெச்சம்

[Root] [Present tense] [Past tense] [Future tense] [Infinite]

1.	செய்	செய்கிறேன்	செய்தேன்	செய்வேன்	செய்ய
2.	ஆள்	ஆள்கிறேன்	ஆண்டேன்	ஆள்வேன்	ஆள்
	ஆளு	ஆளுகிறேன்		ஆளுவேன்	
3.	கொல்	கொல்கிறேன்	கொன்றேன்	கொல்வேன்	கொல்ல
	கொல்லு	கொல்லுகிறேன்			
4.	அறி	அறிகிறேன்	அறிந்தேன்	அறிவேன்	அறிய
5.	ஆக்கு	ஆக்குகிறேன்	ஆக்கினேன்	ஆக்குவேன்	ஆக்க
6.	நடு	நடுகிறேன்	நட்டேன்	நடுவேன்	நட
7.	உண்	உண்கிறேன்	உண்டேன்	உண்பேன்	உண்ண
	உண்ணு	உண்ணு		உண்ணுவேன்	
		கிறேன்			
8.	தின்	தின்கிறேன்	தின்றேன்	தின்பேன்	தின்ன
	தின்னு	தின்னு		தின்னுவேன்	
		கிறேன்			
9.	கேள்	கேட்கிறேன்	கேட்டேன்	கேட்பேன்	கேட்க
10.	கல்	கற்கிறேன்	கற்றேன்	கற்பேன்	கற்க
11.	தீர்	தீர்க்கிறேன்	தீர்த்தேன்	தீர்ப்பேன்	தீர்க்க
12.	நட	நடக்கிறேன்	நடந்தேன்	நடப்பேன்	நடக்க
13.	தா, சா, காண்	முதலியன முதனிலை	திரிந்தும்	பிறவாறும்	
				வேறுபடும்	வினைகள்.

இதற்காக இவர் கையாண்ட முறையும் புதியதொரு முறையாகும். வல்வினைகள் அனைத்தும் ஏதோ ஒரு உருபொலியனைக் (Morphophoneme) கொண்டு முடிகின்றன என்றும் அதன் காரணமாகத்தான் அவை -ப்ப-, -ந்த-, -ந்தி- ஆகியவற்றை எடுத்து வருகின்றன என்றும் கூறினார். எனவே இவ்வினைகளும் பிற வினைகளைப் போலவே -த-, -ந்த- ஆகியவற்றை இறந்த காலத் திலும் பகர ஒற்றை எதிர் காலத்திலும் கொண்டுள்ளன என்றும் வினையில் உள்ள உருபொலியனின் தாக்கத்தினால்தான் இவை இரட்டிக்கின்றன என்றும் இவ்வொலியனை “X” ஆகக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறினார். இந்நிலையில்

X + த > த்த

X + ப > ப்ப

என வரும் விதியால் இதனை விளக்கலாம் என்றும் விவரித்தார். இவர் கருத்துப்படி படி கொடு போன்ற வினைகள்

படி X

கொடு X

என X ஒனியனில் முடிபவை என்றும் இவற்றுடன் -த- போன்ற இடைநிலைகள் இணையும் போது -த்த- ஆகின்றன எனவும் விளக்கலாம். இந்நிலையில் வல்வினை, மெல்ல வினை பகுப்பும் தேவையற்றதாக உள்ளது. இவர்

பிரிவு I

I a	த்	வ்	கிறு	செய்தேன்	
b	த்	வ்	கிறு	மாண்டேன்	
c	த்	வ்	கிறு	சென்றேன்	
II	த் தி	(>ட்)	வ்	கிறு	விட்டேன்
III	த்	(>ட்)	ப்	கிறு	உண்டேன்
IV	த்	(>ற்)	ப்	கிறு	தின்றேன்
V	த்	(>ட்)	ப்	கிறு	கேட்பேன்
VI	த்	(>ற்)	ப்	கிறு	தோற்பேன்
VII	த்	(>த்த்)	ப்ப	க்கிறு	பார்த்தேன்

பிரிவு II

VIII	ந்த	வ்	கிறு	விழுந்தேன்
IX	ந்த	ப்ப	க்கிறு	நடக்கிறேன்

பிரிவு III

X	இன்	வ்	கிறு	இடி னேன்
---	-----	----	------	----------

எனவே இவர் இவற்றை

I	kiṛ	t	v
II	kiṛ	nt	v
III	kiṛ	in	v

எனக் காட்டுவார். இவற்றுள் முதல் பிரிவும் இரண்டாவது பிரிவும் வல்லினைகள் அடங்கியன ஆகும்.

X என்ற உருபொலியனை வைத்து விளக்கம் செய்வதற்குக் காரணமும் மொழியியல் வளர்ச்சியாகும். அமைப்பு மொழியியல் வளர்ந்த நிலையில் சூரிய உருபுகளை வைத்துப் பலவேறு விளக்கங்களை அமைப்பு மொழியியலாளர்கள் தந்தனர். Sheep என்ற சொல் பன்மையில் வரும்போது அதை sheep + φ என்று விளக்கம் செய்த நிலையில் இங்கும் X உருபொலியனை வைத்து விளக்கினார் எனக் கருதலாம்.

ஆனால் பல்வேறு திராவிட மொழிகளை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் சில சொற்கள் “?” என்ற ஒலியனில் முடிகின்றன என்றும் அதன் தாக்கம் பல மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றன என்றும் கூறுவர், தெ. பொ. மீ. அவர்கள் இது பற்றிக் கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். (1965: 34 – 36.) எனவே உண்மையிலேயே படி, கடி, போன்ற சொற்கள்? என்ற ஒலியனை பழங்காலத்தில் கொண்டிருக்கலாம் என்றும் அதன் காரணமாகவேதான், த, க, ப் ஆகிய ஒலியன்கள் வரும்போது -த்த-, -க்க-, -ப்ப- என இரட்டித்து வருகின்றன என்றும் கருத இடமுண்டு.

விஸ்கரின் வகைப்பாடும் குறைபாடு உடையதே. முன்னர்க் கூறியபடி சென்றான், மீண்டான் போன்ற சொற்களில் காணப்படும் செல், மீன் போன்றவற்றைத் தசை ஒர்று எடுத்து இறந்தகாலம் காட்டுவதாக இவர் நினைப்பது தவறாகும்.

மேலும் X என்ற உருபிபாலியனை வைத்து விளக்குவது இயற்கையாக இல்லை என்று கருதுவர் பலர். இதுபற்றி ஆராய்ந்த பாலசுப்பிரமணியன் இது இயற்கையாக இல்லாமல் செயற்கையாக உள்ளது என்றும் உண்மையிலேயே இவ்வினைகளில் வெடிப்பொலி பண்பினைக் கொண்ட ஒரு ஒலியனை மீட்டிருவாக்கம் (reconstruction) செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறுவார். (1981: 85) இது வெடிப்பொலித் தன்மை கொண்டிருப்பதால் இதனை P என்றே கூறலாம். என்பது பாலசுப்பிரமணியத்தின் கருத்து. இக்கருத்தும் ஒலியனின் இயற்கைத் தன்மையை ஒட்டியே விதிகள் அமைத்து வேண்டும் என்ற வகுப்பாரின் (Generative phonologists) எண்ணத்தை அடியொட்டியதாகும். எனவே இவர் படி, பார் போன்ற வினைகளில் மட்டுமன்றி நட, கட போன்ற வினைகளிலும் P எங்பதை இனைப்பார். P-ன் பது வஸ்டில்லி ஒன்றினைப் பிரதிபலிப்பதாகும்.

படி	P	+	த்	+	ஆன்	>	படித்தான்
பார்	P	+	த்	+	ஆன்	>	பார்த்தான்
பார்	P	+	க்	+	அ	>	பார்க்க
நட	P	+	ந்த	+	ஆன்	>	நடந்தான்
நட	P	+	க்	+	அ	>	நடக்க

என P யை இனைத்துக் கூறுவார்.

வினைகளில் மட்டுமன்றி செயப்படு பொருள் காட்டும் ஒட்டிலும் இப்பண்பைக் காணலாம்.

சேர்த்தான், நனைத்தான் போன்றவற்றை

சேர் + X + த + ஆன்*

*பாலசுப்பிரமணியம் கருத்துப்படி இவற்றில் P இருத்தல் வேண்டும். பழைய போக்கை விளக்கும் நிலையில்தான் X வைக்கப் பட்டுள்ளது.

நண + X + த + ஆன்

என எடுத்திருப்பதும் (அகத்தியலிங்கம் 1979)

செய்வித்தான்

கொடுப்பித்தான்

போன்றவற்றையும்

செய் + வி X + த + ஆன்

என எடுத்திருப்பதும் இப்பண்டைக் காட்டும். பாலசுப்பிரமணியம் இதுபற்றிக் கூறும் போது P என எடுக்க வேண்டும் என்பார்.

குமாரசாமி ராஜாவும் “தமிழ் தெரியாதவர்களுக்கு” (1960) என்ற தன்னுடைய கட்டுரையில் தமிழ் வினைகளை ஆறு பிரிவாகப் பிரித்துள்ளார். இவற்றையும் அவை ஏற்று வரும் கால இடைநிலை களை அடிப்படையாக வைத்தே பிரித்துள்ளமை இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது.

பிரிவு	திரிவு	உதாரணம்	ஸ்ர்வெழுத்து
எண்			

1. த - கிற் -வ் உழு, வை, கொய் உண், உ, ஜி, ய், ண், ள் தின்.
2. ந்த - கிற் -வ் அறி, ச, வியு, அறை, இ, ச, உ. ஜி, ய், பாய், படர், பிறழ், ஆன், ர், ம், ள், ல் கொல்.
3. இன் - கிற் -வ் அஞ்சு உ
4. - கிற் -வ் நகு உ
5. த்த - க்கிற் -ப்ப் தளதள், கா, அடி, நீ, அ, ஆ, இ, ஈ, உடு, பூ, அழை, கோ, உ, ஊ, ஜி, ஒ, ய், எய், வேர், சிமிழ், கேள், ர், ம், ள், ல் கல்.
6. ந்த - க்கிற் -ப்ப் அள, அண்ணா, இரு, அ, ஆ, உ, ஓ, மோ.

கோதண்டராமனும் (1972:45-55) தமிழ் வினைகளை அவை கொண்டு முடியும் ஈறுகளை அடிப்படையாக வைத்துப் பிரித்துள்ளார். இந்திலையில் ஒருசில வினைகள் விதிவிலக்காக உள்ளன.

பலவேறு வினைப்பாகுபாடுகளை வரிசையாகத் தந்து இறுதியில் வினைகள் அனைத்தையும் அவற்றின் ஈறுகளை அடிப்படையாக வைத்து ஒரே பிரிவாகப் பிரித்துள்ளார். இதனைக் கீழ் வரும் நிலையில் காணலாம். முதலில் காணப்படுவது தமிழ்ப் பேரகராதியில் காட்டப்படும் இறுதி. இரண்டாவது காணப்படுவது இவர் கொள்ளும் இறுதி. பின்னர் முறையே இறந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்கால இடைநிலைகள் காட்டப்படுகின்றன.

செய் } வை }	-ய	த்	கிற்	வ
ஆள்	-ள்	ந்த	„	„
கொல்	-ல்	ந்த	„	„
அறி	-இ			
எ	-ஏ			
எழு	-உ			
அனை } தேய் }	-ய	„	„	„
சேர்	-ர்			
வாழ்	-ழ்			
அஞ்ச	-ஞ	இன்	கிற்	வ
நகு	-க்			
நடு	-ட்	க்	த்	உகிற்
பெறு	-ற்			
உண்	-ண்	த்	கிற்	ப்
தின்	-ன்	„	„	„

கேள்	-ன்	{	- + K	த	கிற்	ப்
கல்	-ல்					
கண	-அ					
கா	-ஆ					
குறி	-இ					
சீ	-ஈ					
கொடு	-உ					
பூ	-ஊ					
அழை						
சோ	-ஓ					
மொய்ப்	-ப்					
பார்	-ர்					
அவிழ்	-ழ்					

நட

-அ

ந்த

கிற்

ப்

எனப் பகுத்து அவை எடுக்கும் இடைநிலைகளை விளக்கிச் செல்லுவார்.

இவர் கருத்துப்படி வினைகளின் இறுதி எழுத்துக்களுக்கேற்ப அவை பல இடைநிலைகளை ஏற்கின்றன.

க, ட், ற், ண், ண் ஆகியவற்றில் முடியும் வினைகளும் -K உருபொலியனில் முடிவடையும் வினைகளும் யகரத்தில் முடிந்து [C] Vy என்ற அமைப்பைக்கொண்டவையும் தகரத்தை இறந்தகால இடைநிலையாக ஏற்கும். உகரத்தில் முடிபவை ([C]VCu (எழு ஒழிந்தவை) -இன் எடுக்கும். உகரத்தில் முடிகின்ற அழு, உழு, இரு, தொழு ஆகிய வினைகள் இவற்றில் அடங்கா. இவற்றை விதிவிலக்காகக் கொள்ள வேண்டும். இவை அழுதான், உழுதான், பொருதான், இருந்தான் என வருதல் காண்க. இவை ஒழிந்த வினைகள் அனைத்தும் -ந்த- ஏற்றுவரும்.

நிகழ் காலம் -உகிற்-, -கிற்- என்ற மாற்றுருபுகளைக்கொண்டவை. -க், -ட், -ற் ஆகியவற்றில் முடிபவை (புகுகிறான், நடுகிறான், பெறுகிறான்) -உகிற்- ஏற்கும். புகு, நடு, பெறு போன்றவற்றை இவர் ககர, டகர, றகர ஈறாகக் கொள்ளுவார். பிற அனைத்தும் -கிற்- ஏற்கும்.

எதிர்காலம் -உவ்-, -வ்-, -ப்- என்ற மூன்று மாற்றுருபு களைக் கொண்டது. க், ட், ற் (புக், நட், பெற்) எற்று வினைகள் -உவ்- எடுத்தும், -K என், ன், அ (நட்) ஆகியவை -ப்- எடுத்தும் பிற -வ்- எடுத்தும் வரும்.

எனவே ஒரு சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர (ஆகு, சா, தா, வா, அமு, இரு, உமு, தொமு, வே, னை, நோ, போ, சொல், நில்) மீதி உள்ள வினைகள் அனைத்தும் இவர் பகுப்பில் ஒரே பிரிவில் அடங்கி நிற்கின்றன. இந்நிலையில் இவர் பகுப்பு சிறந்திருக்கக் காண்கிறோம்.

ஆன், கொல் போன்ற வினைகள் -ந்த்- எடுத்து வரும் எனக் கூறுவதும் உரை இறுதி வினைகள் -இன்- எடுத்து வரும் என்பதும் கேள், கல் போன்றவற்றை -K இறுதியாகக் கொள்ளுவதும் நினைவு கூரத்தக்கச் செய்திகள். நட போன்றவற்றை -K இறுதியில் கொண்டுவர வில்லை. இதனால் இவ் வினைகளில் வரும் -க்க-, -ப்ப- ஒற்றுக்களுக்கெனத் தனி விதிகள் வேண்டியிருக்கும். பல பகுப்புக்களில் இப்பகுப்பே இறுதி எழுத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பகுப்பு (Phonologically conditioned) ரணக்கருதலாம்.

பொதுவாகக் காலம் காட்டும் இடைநிலைகள் வினைச் சொற் களுடன் வருவதோடு செய்ப்படுபொருள் காட்டும் ஒட்டுக்களுடனும் வருதல் காண்கிறோம். (பார்க்க, பக் 39. பத்தி 5.)

நட + ந்த + ஆன்

நடந்தான்

நட + த்த + இன் + ஆன்

நடத்தினான்

இந்நிலையில் கால இடைநிலைகள் செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினை, குன்றாவினை என்ற பகுப்பையும் பொறுத்துள்ள நிலைமையில் அப்பகுப்பை உள்ளடக்கவேண்டும் என்ற நிலையில் அகத்தியலிங்கம் (1971) வினைகள் அனைத்தையும் அவை ஏற்கும் கடந்தகால ஒட்டுக்களை அடிப்படையாக வைத்து முதலில் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பின்னர் எவை எவை இயற்கைச் செய்ப்படுபொருள் குன்றாவினை எவை எவை ஆக்கச் செய்ப்படுபொருள் குன்றாவினை என்றெல்லாம் பகுத்துள்ளார். இப்பகுப்புப்படி செய்ப

படுபொருள் குன்றா, குண்றிய வினைகள் பற்றிய நல்லதூரு தெளிவான எண்ணமும் ஏற்படும். எனவே வினைகள் அனைத்தும் -த- (இவற்றுள் Xயை இறுதியாகக் கொண்டவையும் அடங்கும்) எடுப்பவை, -இன்- எடுப்பவை, -ந்த- எடுப்பவை என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படும். மீண்டும் இப் பிரிவுகள் இயற்கைச் செய்ப் படுபொருள் வினைகள் என்றும் செய்ப்படுபொருள் குன்றிய வினைகள் என்றும் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படும்.

-த-		-இன்-	
இ. செ.	செ. கு.	இ. செ.	செ. கு.
செய்	பெய்	வாங்கு	இரங்கு
சாப்பிடு	அழு		முழுகு
பெறு	கெடு		கலங்கு
அடி	படு		அடங்கு
			விளையாடு

-ந்த-	
இ. செ.	செ. கு
அறி	கீழ்ப்படி
எறி	இற
	இரு
	அழி
	நட

செய்ப்படு பொருள் குன்றிய வினைகளில் சில ஒட்டுக்களால் செய்ப்படுபொருள் குன்றா வினைகளாக மாறுவன்; சில மாறாதவை இந்நிலையில் இவற்றை மீண்டும் இரண்டிரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

முதற்பிரிவில் (-த-) பெய், அழு போன்ற வினைகள் செய்ப்படு பொருள்குன்றா வினைகளாக மாறாதவை. ஆனால் கெடு, படு ஆகியவை

கெடு+X+த+ஆன் > கெடுத்தான்
படு+த்த+இன்+ஆன் > படுத்தினான்

எனக் குன்றா வினைகளாக மாறும். P, -த்த- ஆகியவை செய்ப்படு பொருள் காட்டும் ஒட்டுக்கள்.

இரண்டாவது பிரிவில் இரங்கு, மூழ்கு போன்றவை செய்ப்படு பொருள் குன்றா வினைகளாக மாறா. ஆனால் கலங்கு போன்றவை மாறுவன (> கலக்கு).

மூன்றாவது பிரிவில் கீழ்ப்படி, இற போன்றவை செய்ப்படு பொருள் குன்றாவினைகளாக மாறா. ஆனால் அழி, நட போன்றவை,

அழி+X+த+ஆன் > அழித்தான்
நட+X+த+இன்+ஆன் > நடத்தினான்

என மாறும் தன்மையன.

ஆக்கச் செய்ப்படுபொருளில் வரும் வினைகள் கீழே உள்ள நிலையைக் காட்டும்.

பிரிவு	செய்ப்படுபொருள்	அதன் பின்னர் வரும் இறந்தகால இடைநிலை ஒட்டு
I -த-	{ -X- -த்த-	-த- -இன-
II -இன-	-த-	-இன-
III -ந்த-	{ -X- -த்த-	-த- -இன-

எனவே ஆக்கச் செய்ப்படு பொருள் வினைகள் -த், -இன்-ஆகிய இரண்டு ஒட்டுக்களையே எடுத்து வருகிறதைக் காண்கிறோம். இவ்வினைகள் -ந்-த்- எடுப்பதில்லை.

மேலும் இவை பிரிவு மாறுவதையும் காணலாம். முதல் பிரிவில் உள்ள கெடு என்ற வினை செய்ப்படுபொருள் வினையாக மாறின விடத்தும் -த்- ஒட்டடையே எடுக்கபடு என்ற வினை படுத்து என மாறும் போது -இன்- பிரிவுக்கு மாறிவிடுவதை உணரலாம்.

இரண்டாவது பிரிவில் கலங்கு போன்றவை கலக்கு என மாறின போதிலும் அவை பிரிவு மாறாது -இன்- ஒட்டடையே எடுத்து நிற்கக் காண்கிறோம்.

ஆனால் மூன்றாவது பிரிவில் காணப்படும் அழிந்தது போன்ற வினைகள் அழித்தது என்று மாறும் போது முதல் பிரிவுக்கு மாறிவிடுகின்றன. அதைப்போன்றே நடந்தான் போன்றவை நடத்தினான் என மாறும் போது இரண்டாவது பிரிவுக்கு (இன் எடுக்கும் வினைப் பிரிவு) மாறிவிடுகின்றன.

வினைகளாச் செய்ப்படு பொருள் குன்றிய வினை, குன்றா வினை எனப் பிரிப்பது தொடரியல் அடிப்படையிலாகும். இவற்றைத் தன் வினை, பிறவினை எனப்பிரிப்பதே பொருத்தம் எனத் தோன்றுகிறது. செய்ப்படுபொருள் காட்டும் எனக் கூறுவதும் தவறே. பிறவினை காட்டுகின்ற அனைத்தும் செய்ப்படுபொருளாக வரும் நிலையில் அவற்றைத் தன் வினை, பிறவினை எனக் கூறுவதே பொருத்தம்.

அடுத்து பாலசுப்பிரமணியம் (1981) செய்த வகைப்பாடு குறிப் பிடத்தக்கதாகும். இவர் வினைகளை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிப்பார்.

- (1) வினைப்பகுதியில் காணப்படும் வல்லொலி இரட்டிப்பதால் இறந்த காலம் காட்டும் வினைகள்.
- (2) தகர ஒற்றை எடுத்து இறந்த காலம் காட்டுவன.
- (3) -ந்-த்- எடுத்து இறந்த காலம் காட்டுவன.
- (4) -இன்- எடுத்து இறந்த காலம் காட்டுவன.

தகர ஒற்றை எடுத்து வரும் வினைகள் மீண்டும் P என்ற உருபொலி யனைக் கொண்டு முடியும் வினைகள் (வஸ்வினைகள்) என்றும் -அல்லாத வினைகள் என்றும் பிரிக்கப்படுகின்றன. இதுபோன்றே -ந்த- எடுத்து வரும் வீனைகளும் P ஒலியனைக் கொண்டவை என்றும் (வஸ்வினைகள்), அல்லாத வினைகள் என்றும் பிரிக்கப்படும். இந்திலையில் வஸ்வினைகள் அதைத்தும் P ஒலியனைக் கொண்டு முடிவனவாகக் கருதப்படுகின்றன. இடைவினைகளிலும் கேள், கஸ் போன்ற வினைகளும் வஸ்வினைகளாகவே கருதப்படுகின்றன. வஸ்வினைகளை லிஸ்கர் X என்ற உருபொலியினை வைத்து விளக்குவது பொருந்தாது என்பது இவர் வாதம். X வரும் எல்லாவிடத்தும் வஸ்லொலியன் வரும் நிலையில் ஒரு வஸ்லொலியை (Plosive) வைத்து விளக்குவதே பொருத்தம் என்பது இவர் எண்ணாம். இது கருதியே கோதண்டராமனும் 'K' உருபொலியனை வைத்து விளக்கி இருப்பது இங்குக் கருதத்தக்கது.

முதல் பிரிவில் அடு, விடு, தொடு, அறு, உறு, பெறு, நகு, புகு, தொகு போன்ற வினைகள் அடங்கும். இவற்றில் வரும் வஸ்வினை மெய்கள் இரட்டிப்பதால் இறந்த காலத்தைக் காட்டும் எனக்கூறுவது மரபிலக்கணத்தை ஒட்டியதாகும்.

அடு > அட்டு

அறு > அற்று

தொகு > தொக்கு

என வரும் நிலையில் இறந்தகாலம் காட்டும். நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் காட்டுவனவாக முறையே கிற், வ என்பவை உள்ளன. இரண்டாவது பிரிவில் P கொண்டு முடிகின்ற வினைகள் வருகின்ற ஒலியன்களுக்கேற்ப பல மருதல்களை அடையும். எடுத்துக்காட்டாக அடி P போன்றவை இறந்தகாலத்தில்

அடி P + த > அடித் + த

எனவும் நிகழ் காலத்தில்

அடி P + கிற் > அடிக் + கிற்

எனவும் செய்வென் எச்சத்தில்

அடி P + க் + அ > அடக்க
எனவும் வருதல் காணலாம்.

மேலும் இப்பிரிவின் கண் கேள்பி, கல்பி, போன்ற வினைகளும் அடங்கும்.

இவையும் வரும் வஸ்வின மெய்களுக்கேற்ப பல மாற்றங்களைக் கண்டு இறுதியாகப்

கேட்ட	(கேட்டான்)
கேட்ப	(கேட்பான்)
கேட்க	(கேட்க)
கற்ற	(கற்றான்)
கற்ப	(கற்பான்)
கற்க	(கற்க)

போன்றசொற்களை உருவாக்கி நிற்கும்.

இரண்டாவது பிரிவில் காணப்படும் வஸ்வின் அல்லாத வினைகளும் தகர ஒற்றையே இறந்த கால உருபாகக் கொண்டு வரும்.

அழு, உண், திண், செய் போன்றவை இப்பிரிவில் அடங்கும். இவற்றுள் ண், ன் கொண்டு முடிபவை பகர ஒற்றை எடுத்து எதிர் காலம் காட்டும் என்பார்.

மூன்றாவது பிரிவு வினைகள் -ந்த- எடுத்து இறந்த காலம் காட்டும். இதன்கண்-P கொண்டு முடியும் வினைகளும் கொல், ஆன் போன்ற வினைகளும் பிற வினைகளும் அடங்கும். -P கொண்டு முடிபவை வஸ்வினைகளாகும். இவை எதிர்காலத்தில் பகர ஒற்றை எடுத்து வரும். இவற்றையும்

P + ப் > ப் + ப்

போன்ற விதிகளைப் பயன்படுத்தி விளக்க முடியும்.

நான்காவது பிரிவு வினைகள் அனைத்தும் உகரத்தில் முடிவன. இவை -இன்- எடுத்து இறந்த காலத்தையும். -கிற் -வ் ஆகிவற்றை எடுத்து முறையே நிகழ், எதிர்காலங்களையும் காட்டும்.

கோதண்டராமனும் இவற்றை உகர ஈறாகவே கொண்டுள்ளார், இப்பகுப்பினைக் கீழ் வருமாறு காட்டலாம்.

விடுவேன்	விடுகிறேன்	விட்டேன்	P+PP
அறுவேன்	அறுகிறேன்	அற்றேன்	
புகுவேன்	புகுகிறேன்	புக்கேன்	
அடிப்பேன்	அடிக்கிறேன்	அடித்தேன்	-த-
கேட்பேன்	கேட்கிறேன்	கேட்டேன்	
கற்பேன்	கற்கிறேன்	கற்றேன்	-த-
அழுவேன்	அழுகிறேன்	அழுதேன்	
செய்வேன்	செய்கிறேன்	செய்தேன்	
உண்பேன்	உண்கிறேன்	உண்டேன்	
தின்பேன்	தின்கிறேன்	தின்றேன்	
நடப்பேன்	நடக்கிறேன்	நடந்தேன்	-ந்த-
கொள்வேன்	கொல்கிறேன்	கொள்றேன்	
ஆள்வேன்	ஆள்கிறேன்	ஆண்டேன்	
அறிவேன்	அறிகிறேன்	அறிந்தேன்	
தருவேன்	தருகிறேன்	தந்தேன்	
வாங்குவேன்	வாங்குகிறேன்	வாங்கினேன்	-இன்-

இப்பகுப்பில் பல ரேறு சிக்கல்கள் விளக்கப்படுகின்றன. இதற்கு முன்னரே பலர் உருபொலியனாக வஸ்லொலியனைக் கொண்டிருந்த போதிலும் இதற்குரிய காரணம் காட்டி விளக்கிய பெருமை பால சுப்பிரமணியத்தைச் சாரும். இதுபோன்றே அடு, விடு போன்ற வினைகளைச் சேர்க்கை முறையில் விளக்காது விதிமுறையில் விளக்குவது பொருத்தம் (Item and Process) என்பதும் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் மொழியியல் உலகில் கண்ட மாற்றமாகும். பொதுவாக விளக்கங்கள் சேர்க்கை முறை அல்லது விதிமுறையில் இருக்க வேண்டும் எனவும் இரண்டு முறைகளையும் கண்து செய்யக்கூடாது எனவும் முன்னர் எண்ணப்பட்டது. ஆனால் இப்போது இவ்வாறு கலந்து இருப்பதனால் குறையென்றும் இல்லை என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இதனால்தான் முன்னர் வகை செய்த பலர் சேர்க்கை முறை ஒன்றையே கைக்கொண்டு

விளக்கினர். மேலும் -இன்- எடுப்பவை அனைத்தும் உகரத்தில் முடிவன் என்பதும் விளக்கப்படுகிறது. இந்திலையில் இது நல்ல ஒரு வகைப்பாடாகவே உள்ளது.

எனவே இதுகாறும் கூறியவற்றால் தமிழ் வினைகள் பலவேறு அடிப்படைகளில் பிரிக்கப்படுகின்றன என்பதும் அவற்றில் காலம் காட்டுவதை அதிலும் குறிப்பாக இறந்காலம் காட்டுவதை அடிப்படையாகவத்துப் பிரிக்க பலர் முனைந்துள்ளனர் என்பதும் மரபிலக்கணிகள் இது பற்றி அதிகமாக ஆராய்வில்லை என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

மொழியியல்துறை
அன்னாமலைப்பல்கலைக் கழகம்.

துணை நூல்கள்

மு.வரதராசன், 1974, மொழிநூல், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

Agesthialingom, S. 1971, "A Note on Tamil Verbs Classification" *Anthropological Linguistics* Vol. 13, Bloomington, Indiana.

— 1979, *A Grammar of Old Tamil with Special Reference to Patituppattu*, Annamalai University, Annamalai nagar.

Arden, A. H. 1891, *A Progressive Grammar of Common Tamil* [Reprinted in 1969] The Christian Literature Society, Madras.

Asher, R. E., 1969. "Classification of Tamil and Malayalam Verbs – A Comparative Study" *Dravidian Linguistics* [Seminar papers] Annamalai University, Annamalai-nagar.

- Balasubramaiyam, K. 1981, *A Descriptive Grammar of Tolka:ppiyam*. Ph.D. Dissertation, Department of Linguistics, Annamalai University, Annamalainagar
- Beschi, J. C. 1848, *A Grammar of the Common Dialect of the Tamil Language*, Madras.
- Fabricius, J. P., 1933 *Fabricius Tamil-English Dictionary* [Reprinted] Vepery, Madras.
- Graul, Karl, 1855, *Outline of Tamil Grammar*, Leipzig,
- John Lyons, 1971, *Introduction to Theoretical Linguistics*, Cambridge University Press, Cambridge.
- Kumaraswami Raja, N. 1960, “Tamil teriya: tavarkalukku” [For those who do not know Tamil] *Porul* 2, 1, Madras.
- Kothandaraman, P., 1972 *Studies in Tamil Linguistics*, Tamil Nuulakam, Madras.
- Lisker, L., “Tamil verb classification” *Journal of American Oriental Society*, Vol. 21, New Haven.
- Meenakshisundaran, T. P., 1965, *A History of Tamil Language* Deccan college, Poona.
- Pope, G. U., 1855, *A Hand Book of the Ordinary Dialect of the Tamil Language* [Reprinted in 1911] Oxford University Press, London.
- Rhenius, C. T. E., 1834, *A Grammar of the Tamil Language* [Reprinted in 1888] Higginbotham, Madras.
- Tamil Lexicon*, 1924–36, University of Madras, Madras.

மாற்றிலக்கண விதிகளின் வரன் முறை

ப. பத்மநாப பிள்ளை

1. முன்னுடை

மாற்றிலக்கண விதிகளைப் பயன்படுத்தும்போது சில விதிகளை முதலில் பயன்படுத்த வேண்டுமா அல்லது கடைசியில் பயன்படுத்த வேண்டுமா என்பது பற்றிச் சிக்கல்கள் எழும். ஏனென்றால் சில மாற்றிலக்கண விதிகள் ஒரே வரன் முறையில்தான் பயன்படுத்த முடியும். எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழில் எழுவாய்ப்பயனிலை தொடரி யைபு விதி முதலிலும், அதன் பின்னர் எழுவாய் நீக்க விதியும் செயற்படும். மாற்றாக முதலில், எழுவாய் நீக்க விதியையும், பின்னர் தொடரியைபு விதியையும் செயற்படுத்தினால் நமக்கு வந்த என்ற உருபுத்தொடரே கிடைக்கும். வந்தான் என்ற வினைமுற்று வடிவம் கிடைக்க வழியில்லை. ஆகையால் மாற்றிலக்கண விதிகளைச் செயற்படுத்துவதற்கு, அவற்றின் வரன் முறை இன்றியமையாததாகி விடுகிறது. செய்ப்பாட்டு வினையாக்கம், இடப்பெயர்ச்சி, பிரதிப் பெயராக்கம் ஆகிய முன்று விதிகளின் வரன் முறையை ஆராய்ந்து அறிவுதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

2. இடப்பெயர்ச்சியும் பிரதிப்பெயராக்கமும்

இப்பகுதியில் இடப்பெயர்ச்சி விதியை, பிரதிப்பெயராக்க விதிக்கு முன்னே செயற்படுத்தவேண்டும் என்பதைப் பற்றிக் காண்போம்.

1. தன் வீட்டிற்கு இராமன் சென்றான்.
2. தன் மாமியோடு சீதா சென்றாள்.
3. தன் குடையை எடுத்துக்கொண்டு சுரேஷ் சென்றான்.
4. தன் கத்தியால் கண்ணன் வெட்டினான்.

மேலேயுள்ள வாக்கியங்களின் (1-4) புதைநிலை அமைப்பு கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

1. அ. இராமன், இராமனின் வீட்டிற்குச் சென்றான்.
2. அ. சீதா, சீதாவின் மாமியோடு சென்றாள்.
3. அ. சுரேஷ், சுரேஷின் குடையை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான்.
4. அ. கண்ணன், கண்ணனவின் கத்தியால் வெட்டினான்.

மேலேயுள்ள புதைநிலை அமைப்பில் இடப்பெயர்ச்சி விதிபைச் செயற்படுத்தினால் நமக்குக் கீழ்க்காணும் அமைப்புகள் கிடைக்கும்.

1. ஆ. இராமன் வீட்டிற்கு இராமன் சென்றான்.
2. ஆ. சீதாவின் மாமியோடு சீதா சென்றாள்.
3. ஆ. சுரேஷின் குடையை எடுத்துக்கொண்டு சுரேஷ் சென்றான்.
4. ஆ. கண்ணனவின் கத்தியால் கண்ணன் வெட்டினான்.

பின்னர், பிரதிபெயராக்க விதியைச் செயற்படுத்தினால் நமக்கு முன்னர்க் குறிப்பிட்ட (1-4) வாக்கியங்கள் கிடைக்கும்.

மேலேயுள்ள வாக்கியங்களை (1-4) முதலில் பிரதிபெயராக்க விதியையும், பின்னர் இடப்பெயர்ச்சி விதியையும், செயற்படுத்தி வர

வழிக்க முடியுமென்று சிலர் வாதிடலாம். ஆனால் அவ்வாறு வரன்முறையை மாற்றியமைத்தால் கீழ்க்காணும் வாக்கியங்களை (5-8) இந்த வரன்முறையின் மூலம் தருவிக்க முடியாது.

५. இராமன் பக்கத்தில் அவன் மனைவி இருந்தாள்.
६. சீதா பருவமடைந்தபோது அவனுக்கு வயது பதினேழு.
७. சுரேஷ் அங்கு போனபோது அவனுக்கு எல்லாம் புரிந்தது.
८. கண்ணன் அங்கு வந்தபோது அவன் சகோதரியும் வந்திருந்தாள்.

மேலேயுள்ள வாக்கியங்களின் புதைநிலை அமைப்பு கீழே கூறப்பட்டுள்ளது.

१. அ. இராமன் i மனைவி இராமன் i பக்கத்தில் இருந்தாள்.
२. அ. சீதாவுக்கு i சீதா i பருவமடைந்தபோது வயது பதினேழு.
३. அ. சுரேஷுக்கு i சுரேஷ் i அங்கு போனபோது எல்லாம் புரிந்தது.
४. அ. கண்ணனின் i சகோதரியும் கண்ணன் i அங்கு வந்த வந்திருந்தாள்.

முதலில் பிரதிப் பெயராக்க விதியைச் செயற்படுத்தினால், நமத்குக் கிடைப்பன கீழ்க்கண்ட வாக்கியங்கள் (5 ஆ - 8ஆ) ஆகும்.

५. ஆ. இராமன் மனைவி அவன் பக்கத்தில் இருந்தாள்.
६. ஆ. சீதாவுக்கு அவன் பருவமடைந்த போது வயது பதினேழு.
७. ஆ. சுரேஷுக்கு அவன் அங்கு போனபோது எல்லாம் புரிந்தது.
८. ஆ. கண்ணனின் சகோதரியும், அவன் அங்கு வந்தபோது போது வந்திருந்தாள்.

மேலேயுள்ள வாக்கியங்களில் இடப்பெயர்ச்சி விதியைச் செயற் படுத்தினால் நமக்குக் கீழ்க்காணும் வாக்கியங்கள் (5 இ - 8 இ) கிடைக்கும்.

5. இ. * அவன் பக்கத்தில் இராமன் மனைவி இருந்தாள்.
6. இ. *அவன் பருவமடைந்தபோது சீதாவுக்கு வயது பதினேழு.
7. இ. *அவன் அங்கு பேரனபோது சுரேஷாக்கு எல்லாம் புரிந்தது.
8. இ. *அவன் அங்கு வந்தபோது கண்ணனின் சகோதரியும் வந்திருந்தாள்.

மேலேயுள்ள வாக்கியங்கள் (5 இ - 8 இ) ஏற்றுக்கொள்ளத்தகாத வாக்கியங்கள் ஆகும். ஆகையால் (5-8)-வாக்கியங்கள் தருவிப் பதற்கு முதலில் இடப்பெயர்ச்சி விதியை புதைநிலை அமைப்பில் (5 அ - 8 அ) செயற்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறு செயற்படுத்தும் போது (5 ஈ - 8 ஈ) வாக்கியங்கள் நமக்குக் கிடைக்கும்.

5. ஈ. இராமன் பக்கத்தில் இராமன் மனைவி இருந்தாள்,
6. ஈ. சீதா பருவமடைந்த போது சீதாவுக்கு வயது பதினேழு.
7. ஈ. சுரேஷ் அங்கு பேரனபோது சுரேஷாக்கு எல்லாம் புரிந்தது.
8. ஈ. கண்ணன் அங்கு வந்தபோது கண்ணனின் சகோதரி வந்திருந்தாள்.

பின்னர் பிரதிப்பெயராக்க விதியைச் செயற்படுத்தும் போது (5-8) வாக்கியங்கள் நமக்கு கிடைத்துவிடும். ஆகையால் இடப்பெயர்ச்சி விதியை முதலிலும் பிரதிப் பெயராக்க விதியைப் பின்னரும் செயற் படுத்தவேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது.

3. செய்ப்பாட்டு வினையாக்கமும் இடப்பெயர்ச்சியும்

முதல் பகுதியில் இடப்பெயர்ச்சி விதி முதலிலும் பிரதிப் பெயராக்க விதி பின்னரும் அமைக்கவேண்டும் எனப்பார்த்தோம். இப்பகுதியில் முதலில் செய்ப்பாட்டு வினையாக்கமும், பின்னர் இடப் பெயர்ச்சி விதியும் செயற்படுத்த வேண்டியதின் அவசியத்தைக் காண்போம், காட்டாக, கீழ்வரும் வாக்கியங்களைக் காண்போம்

9. கலாவாஸ் அவள் குடை எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.
10. இராமனாஸ் அவன் வீடு இடிக்கப்பட்டது.
11. மாலாவாஸ் அவள் பாடம் படிக்கப்பட்டது.
12. இராமனாஸ் அவனுடைய மனைவி மீட்கப்பட்டாள்.

மேலே காணும் (9-12) வாக்கியங்களின் புதைநிலை அமைப்பு கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

9. அ. கலா, கலாவின் குடையை எடுத்துச் சென்றாள்.
10. அ. இராமன், இராமனின் வீட்டை இடித்தான்.
11. அ. மாலா, மாலாவின் பாடத்தைப் படித்தாள்.
12. அ. இராமன், இராமனின் மனைவியை மீட்டான்.

இடப்பெயர்ச்சி விதியை முதலில் செயற்படுத்தினால் நமக்கு (9 ஆகு-12 ஆகு) வாக்கியங்கள் கிடைக்கும்.

9. ஆ. கலாவின் குடையைக் கலா எடுத்துச் சென்றாள்.
10. ஆ. இராமனின் வீட்டை இராமன் இடித்தான்.
11. ஆ. மாலாவின் பாடத்தை மாலா படித்தாள்.
12. ஆ. இராமனின் மனைவியை இராமன் மீட்டான்.

செய்ப்பாட்டு வினையாக்க விதியை மேலேயுள்ள (9 ஆகு-12 ஆகு) வாக்கியங்களில் செயல்படுத்தினால் நமக்கு (9இல்-12இல்) வாக்கியங்கள் கிடைக்கும்.

9. இ. கலாவின் குடை கலாவாஸ் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.
10. இ. இராமனின் வீடு இராமனாஸ் இடிக்கப்பட்டது.
11. இ. மாலாவின் பாடம் மாலாவாஸ் படிக்கப்பட்டது.
12. இ. இராமனின் மனைவி இராமனாஸ் மீட்கப்பட்டாள்.

முன்னர் எடுத்துக்கொண்ட (9-12) வாக்கியங்களை தருவிப்பதற்கு நாம் பிரதிப்பெயராக்க விதிக்கு முன்னால் மீண்டும் இடப்பெயர்ச்சி விதியைச் செயற்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இடப்பெயர்ச்சி விதியை இருமுறை செயற்றுத்துவதற்குப் பதிலாக அதைச் செய்ப்பாட்டு விணையாக்க விதியின் பின்னர் வரன்முறைப்படுத்தலாம். இவ்வரன்முறையின் செயலாக்கத்தைக் காண்போம்.

செயப்பாட்டு விணையாக்க விதியைப் புதைநிலை அமைப்புகள் (9அ-12அ) இல் செயற்படுத்தினால் வாக்கியங்கள் '9ஏ-12ஏ' கிடைக்கும்.

9. ஈ. கலாவின் குடை கலாவால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது
10. ஈ. இராமனின் வீடு இராமனால் இடிக்கப்பட்டது.
11. ஈ. மாலாவின் பாடம் மாலாவால் படிக்கப்பட்டது.
12. ஈ. இராமனின் மனைவி இராமனால் மீட்கப்பட்டாள்.

பின்னர் இடப்பெயர்ச்சி விதியைச் செயற்படுத்துவதால் கீழ்க்காணும் வாக்கியங்கள் (9. உ-12.உ) நமக்குக் கிடைக்கும்.

9. உ. கலாவால் கலாவின் குடை எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.
10. உ. இராமனால் இராமனின் வீடு இடிக்கப்பட்டது.
11. உ. மாலாவால் மாலாவின் பாடம் படிக்கப்பட்டது.
12. உ. இராமனால் இராமனின் மனைவி மீட்கப்பட்டாள்.

பிரதிப்பெயராக்க விதியை மேலேயுள்ள வாக்கியங்களில் செயற்படுத்தினால் நமக்கு (9-12) வாக்கியங்கள் கிடைக்கும்.

முடிவுரை

செயப்பாட்டு விணையாக்கம், இடப்பெயர்ச்சி, பிரதிப்பெயராக்கம் போன்ற முன்று மாற்றிலக்கண விதிகளை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றின் வரன்முறை எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைக் கண்டோம். முதலில் செயப்பாட்டு விணையாக்க விதியும், பின்னர் இடப்பெயர்ச்சி விதியும், அதனை அடுத்து பிரதிப் பெயராக்க விதியும் செயல்படுகிறது என்பதே இவ்வாய்வின் முடிவாகும்.

மொழியியல் துறை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

எதிர்மறைப்பெயர்கள்

கே. எஸ். கமலேஸ்வரன்

1. 0. முன்னுங்கள்

முக்கியமாகத் தமிழில் இரண்டு வித இலக்கணக்கூறுகள் உள்ளன. அவைகளில் ஒன்று பெயர், மற்றொன்று வினை. வினையில் எதிர்மறை நன்கு நிறுவப்பட்ட ஒரு இலக்கணப் பகுதியாகும். இது விளக்க முறையிலும், வரலாற்று முறையிலும் மற்றும் ஒப்பாய்வு முறையிலும் பல ஆராய்ச்சியாளர்களால் பல கால நிலையிலும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இவ்வாய்வு பெயர்களைப் பொறுத்த மட்டில் மாறுபட்ட ஒன்றாகவே உள்ளது. அதாவது திராவிட மொழிப் பெயர்கள் உட்பிணைப்பு முறையிலோ (inflectionally) அல்லது சொல்லாக்க முறையிலோ (derivationally) ஒரு எதிர்மறை சொல்ல கைண்டு விளங்க வில்லை என்பது ஆராய்ச்சி உலகில் ஒரு நம்பிக்கையாகும். ஆகையால் ஆராய்ச்சியாளர் மத்தியில் பெயர்களை அவற்றின் எதிர்மறை நோக்கில் ஆயும் ஆய்விற்கு தேவை ஏற்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் நீதி X அநீதி, யோக்கியன் X அயோக்கியன், காலத்தில் X அகாலத்

தில் போன்ற சில பிறமொழி சொற்கள் தமிழில் பயன்றுவந்தாலும் ஆங்கிலத்தில் காண்பது போன்ற எதிர்மறைப் பெயர்களைத் தமிழில் கொண்டிருக்க வில்லை.

எடுத்துக்காட்டுகள்;

ability X unability
capacity X incapacity
courage X discourage
justice X injustice

இக் கட்டுரையின் நோக்கம் இதுவரை விளக்கப்படாத பெயர் எதிர்மறைகளைப் பற்றியதொரு விளக்கம்.

2.1 சில குறிப்பிட்ட அடிப்படை விளக்கங்களும் அவற்றின் விவாதமும்.

பெயர்களின் எதிர்மறையைப் பொறுத்த மட்டில் தமிழ் இலக்கணங்கள் பின்வரும் விளக்கங்களைத் தருகின்றன.

2.1.1 மற்றைய எல்லா மொழிகளையும்போல் தமிழிலும் எதிர்ப்பத சொற்கள் காணக்கிடைக்கின்றன.

எடுத்துக்காட்டு:

நன்மை X தீமை
இன்பம் X துன்பம்
உண்மைX இன்மை
அறம் X மறம்

மேற்காட்டியன போன்ற சொற்கள் பொருளியலில் (Semantics), எதிர்ப்பத சொல்லியல் (antonymy) என்பதின் கீழ் அமைகின்றது.

2.1.2 ஒவ்வொரு மொழியும் சில குறிப்பிட்ட சொல் அமைப்புகளை (word-forms) எதிர்மறைப் பொருளைப்பெற கையாளுகின்றன. உதாரணமாக less என்னும் ஆங்கில சொல்லமைப்பு இவ்வகையைச்சார்ந்தது. இது fearless, merciless என்பன போன்ற

பல எதிர்மறை வினைகளை ஆக்கப் பயன் படுத்தப்படுகின்றது. இதுபோல் தமிழில் குறைவு, சிறைவு, கேடு என்பன போன்ற சில சொற்கள் பெயர்களை எதிர்மறையாக்கப் பயன்படுகின்றன. குறைவு, அழிவு என்ற பொருளில் வரும் எந்தவகைச் சொல்லும் தமிழில், எதிர்மறையாக்கப் பெயர்களில் பயன்பட முடியும்.

எடுத்துக்காட்டு:

- (a) புகழ் X புகழ்-துறை
மானம் X மான-ச்-துறை
- (b) மானம் X மான-நஷ்டம்
- (c) குணம் X குண-கி-கேடு
X குண-கி-கெடன்
- (d) நம்பிக்கை X நம்பிக்கை துரோகம்

இச் சொற்கள்தவிர தமிழில் அல், இல் என்ற இரண்டு எதிர்மறை சொற்கள், பெயர்கள், வினைகள் என்ற இரண்டையும் எதிர்மறையாக்கப் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. மேலும் இச்சொற்களிலிருந்து வருவிக்கப்படும் அலம், இன்மை மற்றும் இவி என்பனவும் இவ்வகை எதிர்மறைகளுக்காக உபயோகத்திலுள்ளன.

- (a) நெறி
அல்நெறி
அறம்
அல் அறம்
- (b) கோலம் X அலங்கோலம்
- (c) அன்பு X அன்பு-இன்மை
அருள் X அருள்-இன்மை
நாண் X நாண்-இன்மை
- (d) கண் X கண-இவி
பயம் X பயம்-இவி
பொறை X பொறை-இவி

எதிர்மறைப் பண்பும், எதிர்மறைப் பொருளும் இச்சொல்லமைப்பு களிலே காணப்படுவதால் அச்சொல்லமைப்புகளின் உபயோகம் எதிர்மறைக்கு ஒரு மூலமாகிறது. [எதிர்மறையில் பயன்பெறும் இச்சொற்கள் எதிர்மறையாக்கு சொற்கள் (negativiser words) என்று குறிக்கப்படும். குறை, கேடு முதலிய சொற்கள் பகுதி (partial) எதிர்மறையாக்குச் சொற்கள், ஆனால் இல், அல் என்பன முழு எதிர்மறையாக்குச் சொற்கள்.]

ஆங்கிலத்தோடு தமிழை ஒப்பிட்டாயும் பொழுது இவ்விருமொழி களிலும் மூல உடைமை (source possession) ஒன்றாகவும் ஆனால் அவ் மூலஉடைமையின் பயன்பாடு (source utilisation) வேறொன்றாகவும் உள்ளது. இரண்டு மொழிகளுமே இவ் எதிர்மறை மூல உடைமையைக் கொண்டிருந்தாலும் அதன் பயன்பாடு ஆங்கிலமொழி யில் அதிகமாகவும், தமிழ் மொழியில் குறைவாகவும் உள்ளது. இவ் எதிர்மறை சுதந்திரமாகவும், (freely) பயிற்சியுள்ளதாகவும் (productively) ஆங்கிலத்தில் விளங்க, தமிழில், இலக்கியத்தமிழுக்கு மட்டும் அதுவும் சில குறிப்பிட்ட சொற்களுக்கு மட்டும் ஆகியும் பேச்கத்தமிழில் இது முற்றும் உபயோகமற்றும் உள்ளது. இவ்வெதிர்மறையின் செயல்பாட்டுத்தன்மை (operational application) தமிழில் மிகக்குறைவாகவும் அருகியும் வழக்கிலுள்ளது.

2.2. எதிர்மறையாக்கு சொற்களும் அவற்றின் இருவித தன்மையும்

Less power, less use, less money என்பன போன்ற ஆங்கில எடுத்துக்காட்டுக்களில் less என்ற சொல் வடிவம் ஒரு தனிச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லின் தனித்தன்மை more power, more use, more money போன்ற சொற்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது நன்கு புலவராகும். Less use என்பதிலுள்ள less என்னும் வடிவம் ஒருதனி நிலைபெற்று தோன்றுவதுடன் அச்சொல்லின் ஒரு பாகமாக தோன்றுவதில்லை. மாறாக powerless, useless என்பவைகளிலுள்ள less ஒரு தனி நிலைப்பெறாமல் அச்சொல்லின் ஒரு பகுதியாகவே விளங்குகிறது. இங்கு less என்பது ஒரு இலக்கணக் கூறாகத்தான் விளங்குகிறதே தனிர (grammatical role) சொற்கூறாக, தனிச்சொல்லாக (lexical role) விளங்க வில்லை.

எடுத்துக்காட்டுகள்:

I	more power	more useful
	less power	less useful
II	powerless	use-less
	powerlessly	use-less-ly
		use-lessly

இரண்டு பொருளிலும் less என்பது ஆங்கில மொழியில் பரவலாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆங்கில மொழி நெகிழ்ச்சியிடைய தாக சொல்-சொல் உருபன் நிலையில் சுதந்திரமாகச் செயல்படுகிறது. மேற்காட்டிய தன்மைகள் தமிழ் மொழியில் குறைவு போல் தோன்றுகிறது. தமிழ் எதிர்மறையாக்கு சொற்கள் இலக்கணத் தன்மையை (grammatical) விட சொல் தன்மை மிக உள்ளதாகவே செயல்படுகிறது. பொருள் - இன்மை, வீடு - இன்மை, விளக்கு - இன்மை போன்றவற்றில் இன்மை என்பது மேற்காட்டிய கூட்டுச் சொற்களின் ஒரு பகுதியாகவே தோன்றுகிறது. இன்மை என்ற சொல்லின் தனித்தன்மை ஊக்க-உடைமை (X ஊக்கமின்மை) பொருள்-உடைமை (X பொருள் இன்மை) என்ற இதர சொற்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது அறிந்து கொள்ளமுடியும். ஆனால் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இவ் இன்மை சில சொற்களில் இலக்கணக் கூறாக செயல்படுவதைக் கண்ணராம். எடுத்துக் காட்டாக நாணின்மை-செய்தேன் என்ற சொற்றொடரில் நாண்-இன்மை என்பது நாணம் இன்மை என்ற பொருளில் வருகின்றதே தவிர நாணமில்லாமல் என்ற பொருளில் வரவில்லை. இதைப்போல்தான் அருள்-இன்மை சில இடங்களில் அருள் இல்லாமல் என்றபொருளிலும் சில இடங்களில் கொடுரம் என்ற பொருளிலும் வழக்கிலுள்ளது. தமிழில் எதிர்மறையாக்கும் சொற்களை சொல்தன்மையுடையதாகத்தான் அதிகமாக உபயோகப்படுத்த முடியுமெதவிர, இலக்கணத் தன்மையுடையதாக சில இடங்களில்தான் உபயோகப் படுத்தமுடியும். சில குறிப்பிட்ட சொற்களில் (அலங்கோலம் முதலியன) எதிர்மறையாக்கு சொற்கள் ஆக்க முறையில்தான் செயல்பட முடியும். அதாவது தமிழில் எதிர் மறையாக்கு சொற்கள் தொடராகவும் தொகையாகவும் தான் தோன்று

கின்றன. ஆனால் சில குறிப்பிட்ட காரணங்களுக்காக மட்டும் அவைகள் சிலசமயங்களில் ஒரு சொல் தகுதியைப் பெற்றுக் காணப் படுகின்றன. ஆகையால்தான் அந்தி போன்ற எதிர்மறை சொற் களை தமிழ்மொழி வழக்கில் கொண்டுள்ளது. தமிழ் தானாகவே நீதி என்பதின் எதிர்மறையை ஆக்க செயலற்றதாக உள்ளது.

நீதி } அந்தி (வடமொழி)
 } நீதி-இனமை (தமிழ்)

மேற்காட்டிய எடுத்துக் காட்டன் மூலம் தமிழ், வடமொழி ஆகிய வற்றின் வேறுபாடு நன்கு புலனாகும். வடமொழியும் ஆங்கிலமும் நன்கு அமைந்த எதிர்மறை ஆக்கங்களைக் கொண்டிருக்க தமிழ் தனது இலக்கணத்தில் அத் தன்மையற்று விளங்குகிறது. இத் தன்மையும் பெயரைப் பொறுத்தட்டில் தான். வினைபைப் பொறுத்த மட்டில் தமிழ்மொழி ஒருசிறந்த ஒழுங்கமைந்த எதிர்மறை அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது.

23. எதிர்மறை: வினையும் பெயரும்

தமிழ் எதிர்மறையில் இலக்கணங்களுக்கிடையே ஒரு உள் வேறுபாடு உண்டு. பெயரும் வினையும் இரண்டு வேறுபட்ட அமைப்புகளில் எதிர்மறை விதிகளைக் கொண்டுள்ளன. முன்னர் காட்டியது போல் எதிர்மறை விதிகள் பெயர்களில் சில குறிப்பிட்ட சொற்களைத்தான் கொடுக்கின்றன. மாறாக வினைகளில் எல்லா சொற்களிலும் இவ் எதிர்மறை விதி செயல்படுகின்றது. எதிர்மறை சொற்கள் இல், அல் என்பன பெயர்களில் சில குறிப்பிட்ட இடங்களில் யட்டுமே தோன்றினாலும் வினைகளில் குறிப்பாகச் சங்கத் தமிழ் வினைகளில் மிக அதிகமாக வழக்கிலுள்ளன. வங்கிலன், கண்டிலன், கேட்டிலன் போன்றவற்றில் இல் என்பது சொற்களின் ஒருபாகமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டு இலக்கணத் தன்மை பெற்றுத் தோன்றுகிறது. இதைப்போல் வாரலன், கானலன், மறவல், வாரல் போன்ற சொற்களிலுள்ள அல் இலக்கணத் தன்மையுடன் உபயோகப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. ஒரே அமைப்புடைய சொற்கள் வினைகளில் ஒரு வழியிலும் பெபர்களில் மற்றொரு வழியிலும் பயன்படுகின்றன. எதிர்மறையாக்கு சொற்

கள் இரண்டு இலக்கணக் சூறுகளில் இரண்டு வேறுபட்ட ஆழநிமைகளைக் கொண்டுள்ளன. பெயர்களும் வினைகளும் எதிர் மறையைப் பொறுத்தமட்டில் சில விதிகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அவைகள் தங்கள் செயல் பாட்டுத்தன்மையில் மாறுபடுகின்றன. எதிர்மறை, வினைகளில் தடையின்றி காணப்படும் ஒரு கூறாகவும், பெயர்களில் இவ்வாறின்றி ஒரு தடையுள்ள அதாவது கட்டுப் பாடுகள் ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது.

ஒருமொழியே மாறுபட்ட ஆக்குவித்திகளையும் பயன்பாட்டு விதி களையும் வேறுபட்ட இலக்கணக் சூறுகளுக்குக் கொண்டுள்ளது. முடிவாக எதிர்மறை என்பது ஒரு கட்டிலா அமைப்பாக (open system) வினைகளிலும், கட்டுண்ட அடைப்பாக (closed system) பெயர்களிலும் செயல்படுகின்றது. இவ்வகை செயல்பாட்டுத் தன்மைகளால் எதிர்மறைப்பெயர் ஆக்கங்கள் சிறப்பற்ற ஒன்றாகவே தழிமொழி வரலாற்றில் காணப்படுகிறது.

2.3.1. விகுதி ‘ஆ’வும் பெயர் எதிர்மறைகளின் ஆக்கமும்

தமிழ்மொழி இரண்டுவிதப் பெயர்களை வினையிலிருந்து வரு வித்துக் கொள்ளுகின்றது. ஒன்று ஆக்கப்பெயர்கள் (derivative nouns). மற்றொன்று தொழிற்பெயர்கள் (verbal nouns). வரவு, செயல், காட்சி என்பன முதல்வகைப் பெயர்களுக்கும் வரல், வருதல், காணல், செய்தல் என்பன இரண்டாவது வகைப் பெயர்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இவ்விரண்டு வகைப் பெயர்களுக்கும் இடையில் ஒரு அடி ப்பட்ட வித்தியாசம் உண்டு. வரவு முதலியன சொல்லின் சூறுடையன, வருதல் முதலிய தொழிற் பெயர்கள் இலக்கணக் சூறுடையன. ஒன்று சொல் தன்மையாலும் மற்றொன்று இலக்கணத் தன்மையாலும் ஆக்கப்பட்ட பெயர்கள். இதுதான் வினைகளிலிருந்து வருவிக்கப்படும் எதிர்மறை இல்லா பெயர்களின் நிலையாகும்.

2.3.1.1 இவ்விரண்டு வகை பெயர்களில் எதிர்மறை ஒரே ஒரு பெயரில் மட்டும் தோன்றுகிறது. அதாவது தொழிற்பெயர்களுக்கு மட்டும் எதிர்மறை பெயர்கள் உள்ளன. வினைகள் ‘ஆ’ எதிர்மறை விகுதியையும், ‘மை’ ஆக்க உருபையும் பெயர் எதிர்மறையாக்கப்

பயன்படுத்துகின்றன. இவ்விகுதிகள் மூலம் எந்த விணையையும் எதிர்மறை பெயராக ஆக்கமுடியும். செய்யாமை, கூறாமை, திருடாமை என்பன மேற்கூறியதற்கு சில எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இலக்கணப்பெயராக்கத்தில் [அதாவது விகுதி சேர்த்து பெயராக்குதல் (grammatical nominalisation)] எதிர்மறையில் தமிழ் ஒரு ஒழுங்கமைப்பு விதியைக் கொண்டிருந்தாலும் சொல்பெயராக்கத்தில் (lexical nominalisation) எந்த விதியையும் கொண்டிருக்கவில்லை. எதிர்மறை விகுதி ‘ஆ’ யுடனும், ஆக்கவிகுதி ‘மை’ யுடனும் எந்த எதிர்மறைப் பெயர்களையும் ஆக்கமுடியும் என்பது ஒரு மாறுபட்ட ஒன்றாக உள்ளது. தமிழ் இலக்கணம் மிகவும் துல்லியமாகவும் (sensitive) இரண்டு தொடர்புடைய இலக்கணக் கூறுகளுக்கு அதன் விகுதியை தொடர்பு படுத்தாமலும் உள்ளது. எதிர்மறையில் இலக்கணப் பெயராக்கம் சொல் பெயராக்கத்தின் மீது எந்தவித தொடர்பும் கொண்டிருக்க வில்லை. இந்த முங்கியமான பயன் பாட்டினால்தான் ஒரே ஒரு இலக்கணப் பெயராக்க சொல், சொல் தன்மையுடையதாகத் தோன்றுகிறது. இதற்குரிய ஒரே எடுத்துக்காட்டு

பொறு-ஆ-மை → பொறாமை

ஆகையால் ஆ’ எதிர்மறைக்கு ஒரு சிறந்த மூலமாவதிலிருந்து தவறி விடுகிறது. சொல்லியல் நிலை (lexical level) யில் எதிர்மறைதோன்ற இது ஒரு தடையாக உள்ளது. ஆகையால், எதிர்மறைபெயர்களில் முடியாத ஒன்றாக உள்ளது. இந்தப் பின்னணியில் தான் தமிழில் அருகியே காணப்படும் சில முயற்சிகளை நோக்க வேண்டும்

கீழ்க்காணும் இரண்டுபண்பு அடிக்காலம் இவ்வாராய்ச்சியின் அடுத்தபடிகளாகும்.

(1) வால் → வாலாமை

இன் → இன்னாமை
இன்னா

(2) இன் → இன்னல்

யேற்கண்ட சொற்களுடன் தீழ்க்கானும் சொற்களும் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

[எமனோ கூறுவதிலிருந்து மாறுபட்ட கருத்துடையது]

(3) (1) பொல்லா—பொல்—ல்—ஆ
பொல்—ல்—ஆ—ஆங்கு

பொல்—ஆ (2) பொல்லாங்கு

(3) பொல்லாப்பு
பொல்—ல்—ஆ—ஆப்பு

எமனோ அவர்கள் * பொல் என்பதை பூல் என்பதிலிருந்து தருவித து — ஆங்கு, -ஆப்பு என்பதை விகுதிகளாகக் கொள்வார். ஆனால் நான் பொல் என்பதை ஒருதனி வினை அடியாகக் கொண்டுள்ளேன் இவ்வடி இ என்ற விகுதியுடன் சேர்ந்து பொலி என்றும் எதிர்மறை விகுதி — ஆ வடன் சேர்ந்து பொல்லா என்றும் தோன்றும்.

* K.S. கமலேஸ்வரனின் “A Discussion on Nominal Negation” (Paper read in Seminar on Tamil Linguistics, Department of Linguistics, Annamalai University, 1980) என்ற கட்டுரையில் முதல் பகுதியின் தமிழாக்கம்.

தமிழாக்கம் : ஹ. சித்திரபுத்திரன்
மொழியியல்துறை
அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகம்

செட்டினாட்டில் வழங்கும் சில சிறப்புத் தமிழ்ச் சொற்கள்

அலக்கழிப்பது	—	கேவிசெய்வது
அலுவல்	—	அலுவல் (திருமணம், புதுமை, முதலிய சடங்குகள்)
ஏப்பை, சாப்பை	—	எனிதில் ஏராறுபவன்
ஒறண்டை	—	வம்பு
ஒள்ளத்தி	—	கொஞ்சம்
கடகால்	—	வானி
கழுத்தீரு	—	கழுத்து உரு (திருமாங்கல்யத்தோடு கோக்கும் பலவகையான தங்க உருக்கள்)
கூத்தரை	—	இழிந்த குணமுடையவர்
கேதம்	—	இறப்பு
நிலந் தெளிய	—	விடிவதற்குச் சிறிது முன்னர்
பட்டுக்கிடப்பான்	—	இறந்து கிடத்தல்
பிருச பிடி	—	கெஞ்சவது
முதலிக்கிறது	—	நிருபிப்பது
வட்டி	—	சாப்பாட்டுத்தட்டு
வாவரசி	—	கணவன் உயிரிருடன் இருக்கும்போது இறந்துபோகும் மனைவி
வெளம்	—	கோபம்

தினமணிக்கதீர்
தமிழ்ப் புத்தாண்டு மலர், 1980
நன்றி : ஹி. சித்திரபுத்திரன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

தினாந்திர வினாக்கள் மற்றும் பதில்கள்

நேரக்கிளவியும் வினாயெச்சமும்

பெ. மாதையன்

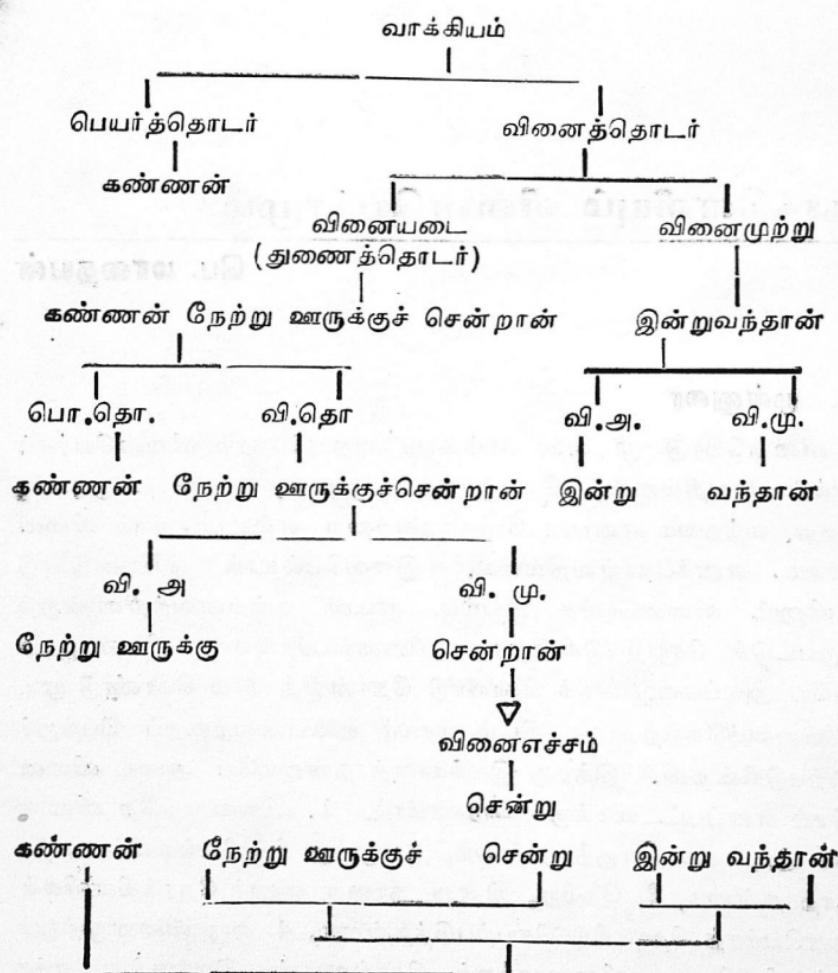
1.0. முன்னுடை

வினாயொடு முடவன் எல்லாவற்றையும் நாம் வினாயெச்சம் எனக்கொள்வதில்லை. வேற்றுமை உருபுகள், உவம உருபுகள், வந்தது, வந்தமை என்பன போன்றவற்றை எல்லாம் நாம் வினாயெச்சம் எனக்கொள்வதில்லை. இவையெல்லாம் வினாயொடு முடியினும் வினாயெச்ச இயல்பு, முடிவு என்பனவற்றினின்றும் வேறுபட்டுச் செயற்படுகின்றன. வினாயெச்சங்கள் வினாமுற் றினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றித் தாம் கொண்டு முடியும் வினாக்கேற்ற பால், ஆடம், காலம் என்பனவற்றைப் பெற்றுச் செயற்படுகின்றன. இத்தகு இலக்கணத் தன்மையே அவை வினாயெச்சம் எனப்பட்டமைக்குக் காரணமாம். 1. வினாமுற்றே வினாயெச்ச அடிப்படையாகுந் தன்மை, 2. முற்று சிலவிடங்களில் எச்சமாகாத் தன்மை, 3. நேற்று, இங்று, நானை எனும் நேரக்கிளவிகள் வினாயெச்சத் தொடரில் செயற்படுந்தன்மை, 4. ஒரு வினாமுற்றுச் சொல் பிற்தொரு வினாமுற்றுச் சொல்லுடன் இணைந்து எச்ச

மாவதற்குத் தேவைப்படும் இயைபுகள் என்பன ஈண்டு இக்கட்டுரைக் கண் ஆராயப்பெறவிருக்கின்றன.

1.1. வினைமுற்றும் வினையெச்சமும்

பொருள் தொடர்புடைய இரு முற்றுத்தொடர்கள் இணையும் பொழுது வினையெச்சத் தொடர் ஆக்கம் பெறுகின்றது. மறை பெய்தது; பயிர் காய்ந்தது எனும் இருதொடர்கள் இணைந்து எச்சத் தொடர் உருவாதலில்லை காரணம் இவை இரண்டும் ஒன்றற் கொன்று பொருள் தொடர்பில்லாதிருப்பதோகும்.

1. கண்ணன் நேற்று ஊருக்குச் சென்றான்

2. கண்ணன் இன்று வந்தான்

இவ்விரு முற்றுத் தொடர்களும் இணைந்து வினையெச்சத்தொடர் உருவாகுத் தன்மை நோக்கத்தக்கது. இவற்றுள் இரண்டாம் தொடர் தலைமைத்தொடர் எனப்பெறும்; முதல்தொடர் துணைத் தொடர் எனப்பெறும். இத்துணைத் தொடர் தலைமைத் தொடருடன் இணைந்து வினையெச்சத்தொடர் உருவாதலை 62-ஆம் பக்கம் வரை படம் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

இவ்வெச்சத் தொடரில் சென்று எனும் எச்சம் நேற்று ஊருக்கு என்பதுடன் இணைந்து நின்று இன்றுவந்தான் என்பதுடன் முடிகின்றது. கண்ணன் எனும் எழுவாய் ‘நேற்று ஊருக்குச் சென்று இன்று வந்தான்’ என்பதுடன் இணைந்து முடிகின்றது. துணைத் தொடரின் சென்றான் என்ற வினைமுற்று தலைமைத் தொடரின் வந்தான் என்ற வினைமுற்றுடன் இணைந்து, ‘சென்று’ எனச் செய்தென் எச்சமாகிறது. ‘நேற்றுச் சென்று’ எனும் எச்சம் ‘இன்று வந்தான்’ என்ற முற்றுடன் முடிகின்றது. இவ்வாறு வினை முற்று எச்சமாதலை நமது இலக்கண நூலாரும் தெளிவாக உணர்ந்து உரைத்துள்ளனர். இதனை,

“எச்சமென் நொன்றிலை இவையடை யென்றும்
வேரிரச்ச மென்றிலை விகாரமுற் றென்றும்
எச்சமொன் றென்றும் இரண்டே யென்றும்” (1)

“இருவகை முற்றும் ஈரெச்ச மாகலும்
இருவகை எச்சமும் முற்றே யாகலும்
உளவென மொழிப ஒரோவழிப் புவர்” (2)

எனும் இலக்கணக்கொத்து நூற்பாக்கள் உணர்த்தும்

1.2. முற்று எச்சமாகாமை

மேலே முற்றுஎச்சமாகிச் செயற்படுந் தன்மைதனைக் கண்டோம். இனி, சிலவிடங்களில் முற்று எச்சமாகாத் தன்மையும் எச்சமாயின் அவ்வெச்சத் தொடர் ஏழுத்தொடராய் அமைதலையும் காணலாம்

நேரக்கிளவிகள் இணைந்த முற்றுத்தொடர் எச்சத்தொடர்களாய்ச் செயல் படுதலைப் பின்வரும் காட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.

1. அவன் நேற்று வந்தான்; அவன் நேற்று போனான்

1அ. அவன் நேற்று வந்து நேற்று போனான்

2. அவன் நேற்று வந்தான்; அவன் இன்று போனான்

2அ. அவன் நேற்று வந்து இன்று போனான்

3. அவன் நேற்று வந்தான்; அவன் இன்று போகிறான்

3அ. அவன் நேற்று வந்து இன்று போகிறான்

4. அவன் நேற்று வந்தான்; அவன் இன்று பேவான்

4அ. * அவன் நேற்று வந்து இன்று பேவான்.

5. அவன் நேற்று வந்தான்; அவன் நாளை பேவான்

5அ. * அவன் நேற்று வந்து நாளை பேவான்

6. அவள் இன்று வந்தாள்; அவள் இன்று போனாள்

6அ. அவள் இன்று வந்து இன்று போனாள்.

7. அவள் இன்று வந்தாள்; அவள் இன்று போகிறாள்

7அ. அவள் இன்று வந்து இன்று போகிறாள்.

8. அவள் இன்று வருகிறாள்; அவள் இன்று போகிறாள்.

8அ. அவள் இன்று வந்து இன்று போகிறாள்.

9. அவள் இன்று வருவாள்; அவள் இன்று போவாள்

9அ. அவள் இன்று வந்து இன்று போவாள்

10. அவள் இன்று வந்தாள்; அளள் இன்று போவாள்

10அ. * அவள் இன்று வந்து இன்று போவாள்

11. அவள் இன்று வந்தாள்; அவள் நாளை போவாள்

11அ. * அவள் இன்று வந்து நாளை போவாள்

12. அவர் நானை வருவார்; அவர் நானை போவார்
 12அ. அவர் நானை வந்து நானை போவார்
 13. அவர் நானை வருகின்றார்; அவர் நானை போகின்றார்
 13அ. அவர் நானை வந்து நானை போகின்றார்

மேற்காட்டுகளில் வருவனவற்றுள் முதல் தொடர் ஒவ்வொன்றும் துணைத்தொடர்களும் தலைமைத் தொடர்களை இருதொடர் கொண்டது; அவை இரண்டும் தனித்தனி முற்றுத் தொடர்கள். வரிசை எண்ணுடன் ‘அ’ எனக் குறிபெற்ற ஒவ்வொரு தொடர்களும் மேற்கூட்டிய இருவகை முற்றுத் தொடர்கள் உருவாக்கிய எச்சத் தொடர்களாகும். மேலே உள்ள பதின்மூன்று எச்சத் தொடர்களில் 4அ, 5அ, 10அ, 11அ எனும் நான்கும் எஞ்சிய ஏணைய எச்சத் தொடர்கள் அதைத்தும் வரோத் தொடர்கள் எஞ்சிய நான்கனுள் (4அ, 5அ, 10அ, 11அ) முன்னிரண்டும் இலக்கணப் பிழையுடையன. இவை இரண்டும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க எச்சத்தொடர்களன்று. பின்னிரண்டு தொடர்களும் இலக்கணப் பிழையற்றவை; ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க எச்சத்தொடர்கள். எனினும் அவை முறையே 10,11 எனும் முற்றுத்தொடர்கள் உருவாக்கிய எச்சத்தொடர்களன்று இவற்றுக்கான காரணம் இனி ஆராயப்பெறும்.

1.2.1 காரண ஆய்வு

வினையெச்சம் தான் ஏற்கும் வினைக்கேற்பச் செயல்படுவது. அது, தான் ஏற்கும் வினையின் காலம், இடம், பால் என்பனவற்றையே தழுவி நடக்கவல்லது.. சுருங்கக் கூறின் வினையெச்சம் தான் கொண்டுமுடியும் வினைக்கேற்ற வினைமுற்றினைப் புதை வடிவில் (Deep Structure) கொண்டு இயலவல்லது. பின்வரும் காட்டுகள் இதனை உணர்த்தும்.

சந்திரன் உண்டு வந்தான் > சந்திரன் உண்டான்; வந்தான் கண்ணன் ஆடி மகிழ்கிறான் > கண்ணன் ஆடுகிறான், மகிழ்கிறான்
 சீதை உண்டு வருவாள் > சீதை உண்பாள்; வருவாள்

வந்தான் என்ற வினைமுற்றினை ஏற்கும் உண்டு எனும் செய் தென் எச்சம் உண்டான் என்ற இறந்தகால வினைமுற்றினையும், மகிழ்கிறான் என நிகழ்கால வினைமுற்றினை ஏற்கும் 'ஆடி' எனும் செய்தென் எச்சம் ஆடிகிறான் என்ற நிகழ்கால வினை முற்றியும், வருவாள் என்ற எதிர்கால வினைமுற்றினை ஏற்கும் 'உண்டு' எனும் செய்தென் எச்சம் உண்பாள் என்ற எதிர்கால வினைமுற்றினையும் தத்தம் புதைவடிவில் கொண்டியல்கின்றன. எச்சத் தொடர்களை உருவாக்கும் இருமற்றுத் தொடர்கள் இணையும் பொழுதும் இத்தகு காலவீயைப் போடுவதும் இருத்தல் வேண்டும், இத்தகு காலவீயைப் 4, 5, 10, 11 ஆம் முற்றுத் தொடர்களில் இல்லை. இவற்றின் துணைத்தொடர்கள் இறந்தகால வினைமுற்றுத் தொடர்களாக இருக்கத் தலைமைத் தொடர்களோ எதிர்கால வினைமுற்றுத் தொடர்களாக இருக்கின்றன. கால பொருண்மையில் முரண்பட்டுக் காணப்படுவதால்தான் இவ்வ வழுவிலா எச்சத் தொடர்களை உருவாக்குவதில்லை.

1. 2. 2. நேற்று எனும் நேரக்கிளவி

நேற்று எனும் நேரக்கிளவி வினையெச்சத் தொடருக்கு அடையாக வந்து எத்தகு தன்மையில் செயற்படுகின்றது என்பது எண்ணத்தக்கதாயுளது. பின் வரும் இருதொடர்களைக் காணக்.

1. அவர் வந்து போலாரி
2. அவர் வந்து போவார்

இவ்விரண்டும் ஏற்புடைய எச்சத் தொடர்களாக உள்ளன. முன்பு கண்ட விதிப்படி எச்சம் வினைமுற்றின் காலத்தைத் தழுவி நின்று இயல்பாய்ச் செயல்படுகின்றது.

இனி, நேற்று எனும் நேரக்கிளவிதனை எச்சத் தொடருக்கு அடையாக்கிப் பின்வரும் எச்சத் தொடர்களை உருவாக்கலாம்.

1. ஆ அவர் நேற்று வந்து போனார்
2. ஆ * அவர் நேற்று வந்து போவார்

இவ்விரு தொடர்களுள் 1ஆ எனுந்தொடர் நேற்று என்பதனை அடையாக ஏற்றும் இயல்பாய் அமைகின்றது. 2ஆ எனுந் தொடர் நேற்று எனும் நேரக்களிலிதனை அடையாகப் பெறும்பொது பிழைத் தொடராய் மாறவிடுகின்றது, இதற்குக் காரணம் நேற்று என்பது அவ் எச்சத்தொடருக்கு அடையாவதேயாம்.

வினையெச்சத் தொடருக்கு நேற்று என்பது அடையாகும் பொழுது அவ்வெச்சத்தொடர் இறந்தகால வினைமுற்றினை மட்டுமே ஏற்றுச் செயல்படுகின்றது, மேலும் “உண்ண வருவான்” எனும் செயவென் எச்சத்தொடர் நேற்று எனும் அடைபெற்று “நேற்று உண்ண வருவான்” என வழுத்தொடராய் அமைவதும் காணக். நேற்று என்பது இறந்தகாலப் பொருண்மையதாகையால் அது இறந்தகாலப் வினைமுற்றினை மட்டுமே ஏற்று இயல்கின்றது. செய்தென் எச்சத்தில் இறந்தகாலமே உண்டெனின் அதுவும் நேற்று எனும் நேரக்கிளவியினைப் போன்று, எதிர்கால நிகழ்கால வினை முற்றினை மட்டுமே ஏற்று நடத்தல் வேண்டும். அவ்வாறன்றிச் செய்தென் எச்சம் முக்கால வினை முற்றிலையும் ஏற்று நடத்தல் காணக்.

(ஏ-ஒ) ஆடி மகிழ்ந்தான்

ஆடி மகிழ்கிறான்

ஆடி மகிழ்வான்

வினையெச்சம் தனக்கெனத் தனித்த (அ) வரையறுக்கப்பட்ட காலம் இலாத் தன்மையால்தான் அது முக்கால வினைமுற்றினையும் ஏற்று முடிகின்றது. இவ்விதி ஏனைய வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களுக்குப் பொருந்தும்.

1.2.3. தொடர்கள் 10 அ-வும் 11அ-வும்

தொடர்கள் 10அ, 11அ என்பன ஏற்புடைய எச்சத்தொடர்களே. எனினும் இவை 10, 11 எனும் முற்றுத்தொடர்கள் உருவாக்கி எச்சத்தொடர்களன்று. இவ்விரு முற்றுத்தொடர்களும் காலவிலையு இன்மையால் எச்சத்தொடர்களை உருவாக்கவில்லை என்பது முன்னமேயே விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளது. எச்சத்தொடர்கள் 10 அ, 11அ என்பன புதைவடிவில் செய்தப்படுந் தன்மை நோக்கத் தக்கது.

10அ. அவள் இன்று வந்து இன்று போவாள்

அவள் இன்று வருவாள்; அவள் இன்று போவாள்

11அ. அவள் இன்று வந்து நானை போவாள்

அவள் இன்று வருவாள்; அவள் நானை போவாள்

இவ்விரு எச்சத்தொடர்களும் எதிர்கால வினைமுற்றினைக் கொண்ட துணைத் தொடரும் தலைமைத் தொடரும் உருவாக்கிய எச்சத் தொடர்கள் என்பது இதனால் புலனாகின்றது.

I. 3. நேற்று-இன்று-நாளை காலவியைபு

நேற்று எனும் நேரக்கிளவி எச்சத்தொடருக்கு அடையாகும் பொழுது அவ்வெச்சத்தொடர் இறந்தகால வினைமுற்றினை மட்டுமே ஏற்றியல்கின்றது என்பது முன்னமேயே விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தொடர் கீதி என்பது ‘நேற்று வந்து இன்று போகிறார்’ என நிகழ்கால வினைமுற்றினை ஏற்று நிற்கின்றது. இதற்கான காரணம் என்னவெனக் காணவேண்டும். நேற்று, இன்று, நாளை எனும் நேரக்கிளவிகளுக்கு இடையே உள்ள காலவியைபைக் காணும் பொழுதே இதற்கான விடை கிடைக்கின்றது. பின்வரும் அட்டவணை இதனை விளக்கும்.

காலம்	நேற்று	இன்று	நாளை
இறப்பு	நேற்று வந்தான்	இன்று வந்தான்	*நாளை வந்தான்
நிகழ்வு	*நேற்று வருகிறான்	இன்று வருகிறான்	நாளை வருகிறான்
எதிர்வு	*நேற்று வருவான்	இன்று வருவான்	நாளை வருவான்

மேலே உள்ள அட்டவணை நேற்று முதலாய நேரக்கிளவிகள் ஏற்கும் வினைமுற்றுகளை அல்லது அவை தழுவும் காலங்களைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. இன்று என்பது முக்கால வினைமுற்றினையும் ஏற்று இறப்பினைத் தொடரும் நிகழ்வாய் அமைந்து எதிர்காலத்துடன் இயைந்து நிற்கின்றது. ‘இன்று வந்து இன்று போகிறார்’ எனும் தொடர் ‘இன்று வந்தார்; இன்று போய்க்கொண்டிருக்கி

ரார்' என்ற பொருளையும் 'இன்று வருவார்; இன்று போவார்' என்ற பொருளையும் தரவல்லதாயுள்ளது. இவ்வாறு 'நிகழ்காலம்' என்றது இறந்தாலத்துடனும் எதிர்காலத்துடனும் தொடர்புகொண்டு நிற்ற லால்தான் 'நேற்று வந்து இன்று போகிறார்' என்ற எச்சத்தொடர் ஏற்புடைய தொடராகவுள்ளது. இன்று 'வருகிறார்' எனும் பொழுது அது நிகழ்வாகவும் இருக்கலாம். இன்று வருவார் என்ற எதிர்வாகவும் இருக்கலாம். இக்கால மொழிவழக்கில் நாம் எதிர்கால வினைமுற் றினை விட நிகழ்கால வினைமுற்றுக்களையே எதிர்காலத்துக்கு மிகுதியும் பயன்படுத்துவது ஈண்டு எண்ணத்தக்கதாயுள்ளது.

1.4. முடிபுகள்

ஒரு வினைமுற்று பிரிதொரு வினைமுற் றினைத் தொடர்ந்து எச்சமாகும் பொழுது பொருள் தொடர்பு மட்டும் போதாது, அங்கே காலவியையும் இருக்கல் அவசியம். கால ஓய்வுடைய வினைமுற்று கள் மட்டுமே ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து எச்சமாகின்றன. இறந்த கால வினைமுற்று இறந்தால வினைமுற் றினையும் எதிர்கால வினைமுற்று எதிர்கால வினைமுற் றினையும் தொடர்ந்தே எச்சமாகின்றது. இதனால்தான் ஒவ்வொரு எச்சமும் தான் ஏற்கும் வினைமுற் றினுக்கேற்ற வினைமுற் றினைப் புதைவடிவில் கொண்டு செயற்படுகின்றது. ஆகையால்தான் வினைஎச்சங்களின் காலம் அவை ஏற்கும் வினையின் சார்பால் மட்டுமே விளங்குகின்றது.

நேற்று எனும் நேரக்கிளவி ஒரு எச்சத்தொடருக்கு அடையாக வந்தால் அவ்வெச்சத்தொடர் இறந்தால வினைமுற் றினை மட்டுமே ஏற்கவல்லதாயுள்ளது. நேற்று என்பது இறந்தாலப் பொருண்மையை தாக இருப்பதுதான் இதற்குக் காரணம். இவ்வாறன்றிச் செய்து, செய எனும் வினையெச்சங்கள் முக்கால வினைமுற் றினையும் ஏற்றுச் செயல்படுகின்றன. செய்தென் எச்சத்தில் நேற்று எனும் நேரக்கிளவியில் உள்ளதைப்போன்று இறந்தாலப் பொருண்மை இல்லாத காரணத்தால்தான் அது முக்கால வினைமுற் றினையும் ஏற்று வரத்தக்கதாயுள்ளது.

"தொழிலும் காலமும் தோன்றிப் பால்வினை ஒழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே" (3)

“எச்சமே தொழில்பொழுது என்றிவை தோன்றி
இடம்பால் தோன்றாது எஞ்சிய வினைள்ள
.....
வினையாடு புணர்வது வினையெச் சம்மே” (4)

எனும் வினையெச்ச இலக்கணம் மாறுபடுகின்றது. மேற்கண்ட ஆய்வு வினையெச்சங்களில் எவ்விதக் காலமும் இல்லை என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்துவதால் சொல்லிலக்கணங்கள் உரைக்கும் மேற்கண்ட வினையெச்ச இலக்கணம் ஏற்படுத்தயதாக இல்லை. வினையெச்சங்களுக்குக் காலங்களை வரையறுத்துரைக்கும் காலப்பாகுபாடும் பொருத்துவதாயில்லை. வினையெச்சம் எவ்வாறு பால் ஒழிய நின்று வினைமுற்றின் பாலினையே தழுவி நடக்கின்றதோ அதே போன்று காலமும் ஒழிய நின்று வினைமுற்றின் காலத்தினையே தழுவி நடக்கின்றது. எனவே தொழில் தோன்றிக் காலமும் பாலும் ஒழிய நிற்பனவே வினையெச்சமாம்.

மேட்டுர் அணை,
சேலம்.

குறிப்பு:- இக்கட்டுரை ஏப்ரல் 1980-இல் பி.எச்.டி. பட்டத்திற்காக சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வழங்கப்பெற்ற தமிழ்வினையெச்சங்கள் - வரலாற்றாய்வு எனும் ஆய்வுதாயில் இடம்பெற்றுள்ளது.

அடிக்குறிப்பு

1. இலக்கணக்கொத்து-மூலமும் உரையும், தி. வே. கோபால் அய்யர் (பதிப்பு), சரசுவதி மகால் நூலக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 1973, நூற்பா. 84
2. இலக்கணக்கொத்து மூலமும் உரையும், தி. வே. கோபால் அய்யர் (பதிப்பு), சரசுவதி மகால் நூலக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 1973, நூற்பா. 82
3. நன்னூல் - சங்கரநமச்சிவாயர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1964, நூற்பா. 342
4. தொன்னூல் விளக்கம் - திறனாய்வு, மூலம், விளக்கம், டாக்டர் ச. வே. சுப்பிரமணியன், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1978, நூற்பா. 117

தமிழில் சொல்லாக்கம்

ஆ. கார்த்திகேயன்

1. முன்னுரை

சொல் எனப்படுவதை மொழியியல் தொடரின் அலகாகக் கொள்ளலாம். இது பிரிக்க முடியாததும், தனித்தியங்கக் கூடியதும், பிரித்தால் தனித்தியங்கக்கூடிய தன்மையை இழந்து விடக்கூடியதாக வும் போன்ற தன்மைகளைப் பெற்று விளங்கும்.¹ ஆகவே எல்லா மொழியிலும் சொற்கள் இருக்கும் என்பது வெளிப்பட்டத். இச்சொற் களில் பெரும்பாலான சொற்கள் அம் மொழிக்கே சொந்தமானவையாக அமையும். கீழ்க்காணும் சொற்களைத் தமிழ் மொழிக்கே சொந்தமான (Indigenous) உரிச்சொற்களாக (Simple) எடுத்துக் காட்டலாம்.

அம்மா

ஆறு

கண்

கால்

வில்

நான்

இத்தகைய தனிச்சொற்களின் எண்ணிக்கை மேலும் சில செயல் பாடுகளினால் கூட்டப்படுகின்றது. மொழிக்கடன் வாங்கல் (Linguistic Borrowing) அவற்றில் ஒன்று. எல்லா மொழிகளும் மற்ற மொழிகளோடு கொள்ளும் தொடர்பினால் புதிய பல சொற்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். இதையே நாம் மொழிக்கடன் வாங்கல் என்கிறோம். தமிழில் இதுபோன்று கடன்வாங்கப்பட்ட சொற்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அப்படி கடன் வாங்கப்பட்ட சொற்கள் (Borrowed forms) பலவேறு மொழிக்குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவை களாகும். சில கடன் சொற்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.¹

தமிழ்

தவளை
ஈசன்
பிங்கான்
இயேசு
கொசறு
ஜமீன்
பட்டாணி
கடுதாசி
ரோந்து
போலீஸ்

மூலமொழி

முண்டா
சமஸ்கிருதம்
சீனமொழி
கிரேக்கம்
அரேபியமொழி
பாரசீகம்
யராத்தி
போர்ச்சுகீசியமொழி
பிரெஞ்சு
ஆங்கிலம்

கடன் வாங்குவது தவிர, ஒரு மொழி பேசுவோர் எண்ணற்ற புதிய சொற்களை உண்டாக்குகிறார்கள். இவ்வாறு புதிய சொற்களை உண்டாக்கிக் கொள்ளுதலே சொல்லாக்கம் என்று சொல்லலாம். ஷான்ஸ் மார்ச்சந் (1960: 2) சொல்லாக்கம் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட வாறு வரையறை செய்கின்றார். “சொல்லாக்கம் என்பது புதிய சொற்களை உண்டாக்குகின்ற அமைப்புக்களைப் பற்றிய அறிவியல் கூர்வமான மொழியியல் கல்வியின் ஒரு பிரிவாகும்.”² ஆக்கப்பாடு (Derivation) கூட்டாக்கம் (Compounding) என்ற இரண்டு செயல் பாடுகள் சொல்லாக்கத்தில் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகும். இவ்

விரண்டு யெல்லாம் சொல்லோடு தமிழ் மொழியில் எவ்வாறு புதிய சொற்களை உண்டாக்க முடிகிறது என்பது குறித்து இரண் கீழ்வரும் பகுதியில் ஆராய்வோம்.

2. ஆக்கப்பாடு

ஒரு சொல்லோடு ஒட்டுக்கள் (Suffixes) சேர்ப்பதனால் புதிய சொற்களை உருவாக்குவது ‘ஆக்கப்பாடு’ என்று கொள்ளப்படுகிறது. மாறாக, கூட்டாக்கம் என்பது இரண்டு சொற்களை சேர்த்து புதிய சொற்களை உருவாக்குவதாகும். இங்கே ஆக்கப்பாட்டையும் திரியொட்டையும் (Inflection) வேறுபடுத்துதல் நலமாக அமையும். எடுத்துக்காட்டாக பார் என்ற வினைச் சொல்லிருந்து பார்-வை என்ற பெயர்ச் சொல்லை ஏற்படுத்துதல் ஆக்கப்பாடாகும். மாறாக பார் வினைச் சொல்லோடு -த்து என்ற கால இடைநிலையைச் சேர்த்தால் பெறப்படும் பார்-த்து என்ற வினையிச்சம் புதிய சொல்லாக இல்லாமல் வினைச் சொல்லாகவே பயன்படுகின்றது. இதையே திரியொட்டு என்று கூறுவார்கள். பல்வேறுபட்ட சொல் வகைகள் (Parts of speech) வேறு சொல் வகையிலிருந்து வருவிக்கப் படுகின்றன. பெயர்ச் சொல்லிலிருந்து வினைச் சொல்லையும், வினைச் சொல்லிலிருந்துப் பெயர்ச் சொல்லையும் இவ்வாறு ஆக்கம் செய்யலாம்.

2.1. வினைச் சொற்களில் இருந்து ஆக்கப்பாட்டுப் பெயர்ச் சொற்கள்

வினைச் சொற்களோடு (Nouns forming derivational suffixes) வேறுபட்ட பெயராகக் கூட்டுக்களைச் (Noun forming derivational suffixes) சேர்ப்பதனால் பல பெயர்ச்சொற்கள் ஆக்கப்படுகின்றன. அத்தகைய ஆக்கப்பாட்டு ஒட்டுக்களும் (Derivative suffixes) அதைத் தொடர்ந்து ஆக்கப்பாட்டுப் பெயர்களும் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆக்கப்பாட்டு ஒட்டுக்கள்:

-ஜி

-அம்

-ப்பு

-வை

-வு

-ஃ

ஆக்கப்பாட்டுப்பெயர்கள்:

-ஜி

வினை

பெயர்

கொல்

கொலை

வில்

விலை

-அம்

அகல்

அகலம்

ஆழ்

ஆழம்

-ப்பு

களி

களிப்பு

வெறு

வெறுப்பு

-வை

பார்

பார்வை

கல

கலவை

-வு

அறி

அறிவு

தாழ்

தாழ்வு

-ஃ-

சில வினைவடிவங்களே பெயர் வடிவங்களாக உணரப்பட்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப் படுகிறது. அவற்றில் ஆக்கப்பட்டு உருபு குல்ய மாற்று உருபாகக் (Zero allomorph) கொள்ளப்படுகிறது.

வினை

பெயர்

அடி

அடி

இடி

இடி

மிதி

மிதி

இத்தகைய ஆக்கப்பாட்டுப் பெயர்களை விரிவாக ஆராயும் கால்டுவெல் (1956: 542) தொழிற் பெயருக்கும் (Verbal nouns) இதற்கும் உள்ள வேற்றுமைகளையும் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

2. 2 பெயர்ச் சொல்லிலிருந்து விளையடைகள்

வினையடை ஒட்டுக்களான -ஆக, -ஆய் முதலியவற்றை சில பெயர்களின் பின்னால் சேர்த்து வினையடைகள் உண்டாக்கப்படுகின்றன.

பெயர்	விளையடை
ஆழம்	ஆழமாக
அழகு	அழகாக
நிம்மதி	நிம்மதியாக

இவற்றில் ஆழம் என்பது ஆக்கப்பெயராகவும், அழகு, நிம்மதி முதலிய பெயர்கள் இயற்கையிலேயே பெயர்களாகவும் (Pure nouns) விளங்குகின்றன.

2. 3. பெயர்ச் சொல்லிலிருந்து பெயரடைகள்

நல்ல, பெரிய போன்ற தனிப்பெயரடைகளைத் தவிர்த்து ஆன என்ற பெயரடை ஒட்டைப் பெயர்ச்சொற்களின் பின்னால் சேர்ப்பதன் மூலம் இத்தகைய பெயரடைகள் வருவிக்கப்படுகின்றன.

பெயர்	பெயரடை
ஆழம்	ஆழமான
அழகு	அழகான

2. 4. உருவப் பெயர்ச் சொல்லிலிருந்து அருவப்பெயர்

ஆண். பெண், தாய் போன்ற உருவப் (Concrete) பெயர்ச்சொற்களின் பின்னால் -மை என்ற பெயராக்க விகுதியைச் சேர்ப்பதால் அருவப் (Abstract) பெயர்ச்சொற்கள் கிடைக்கின்றன.

தாய்	தாய்மை
ஆண்	ஆண்மை
பெண்	பெண்மை

2.5. பெயர்ச்சொல்லிலிருந்து வினைச் சொற்கள்

‘கொல்’ என்ற வினைச் சொல்லிலிருந்து ‘கொலை’ என்ற பெயர்ச்சொல் உண்டாக்கப் படுவதை முன்னர் கண்டோம். இதற்குமாறாக, சில பெயர்ச்சொற்களோடு -இ என்ற வினையாக்க (Verbalizer) ஒட்டை பெயருக்குப் பின் சேர்த்து வினைச் சொற்கள் உண்டாக்கப் படுகின்றன.

பெயர்	வினை
காதல்	காதல் + இ (காதலி)
வஞ்சம்	வஞ்சம் + இ (வஞ்சி)

காதலி என்பதிலுள்ள -இ ஒரு சேர்க்கை உருபாகவும் (Additive morph) வஞ்சி என்பதிலுள்ள -இ, வஞ்சம் என்ற பெயரிலுள்ள -அம் ஒட்டை நீக்கும் இடமாற்றுருபனாகவும் (Replacive morph) செயலாற்றுகின்றது.

தமிழில் பெருவழக்கிலுள்ள சமஸ்கிருத மொழியைச் சேர்ந்த எண்ணற்ற பெயர்ச்சொற்கள் இந்த -இ என்ற வினையாக்க உருபனால்தான் வினையாக மாற்றப்படுகின்றது.

எடுத்துக் காட்டிற்கு சில:

சோதனை	சோதி
போதனை	போதி
அர்ப்பணம்	அர்ப்பணி
தியானம்	தியானி
பிரவேசம்	பிரவேசி
பிரயோகம்	பிரயோகி

பொன். கோதண்டராமன் (1974) இதுபற்றி விரிவாக ஆராய்கின்றார்.

3. கூட்டாக்கம் (Compounding)

மொழியில் சொற்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவதில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்ற செயற்பாடுகளில் ஒன்று இக் கூட்டாக்கம்.

கூட்டாக்கம் என்பது இரண்டு சொற்களை இணைத்து அதன்மூலம் புதிதாக ஒரு சொல்லை உருவாக்குவதாகும். தமிழில் இத்தகைய கூட்டுச் சொற்கள் (Compounds) அதிக அளவில் உண்டாக்கப்படுகின்றன. அவற்றை கீழ்க்கண்டவாறு நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன:

- பெயர் + பெயர் வகை
- வினை + வினை வகை
- வினை + பெயர் வகை
- பெயர் + வினை வகை

இவ்வகைகளை இனி தனித்தனியாக விளக்குவோம்.

3. 1. பெயர் + பெயர் வகை

இரண்டு பெயர்ச்சொற்களை இணைத்துப் புதிய ஒரு பெயர்ச்சொல்லை கூட்டாக்கப் படுவது இவ்வகையில் அடங்கும்.

திறன் + ஆய்வு	திறனாய்வு
இணைப்பு + அகம்	இணைப்பகம்
கழிவு + அறை	கழிவறை

3. 2. வினை + வினைவகை

சில தனிவினை வேர்ச்சொற்களை சில வினையெச்சங்களோடு சேர்த்து இவ்வகை கூட்டு வினைச் சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய கூட்டுச்சொற்களின் பொருள் அத்தகைய கூட்டுச் சொற்களில் இருக்கும் இரண்டு தனிச் சொற்களின் பொருளினின்றும் சிறிது வேறுபட்டிருக்கும்.

கொண்டு + வா	கொண்டுவா
கண்டு+பிடி	கண்டுபிடி
ஒத்து + கொள்	ஒத்துக்கொள்

3.3. வினை + பெயர் வகை

எழுதுகோல் போன்ற கூட்டுச் சொற்கள் இவ்வகையில் அடங்கும். கோல் என்ற பெயர்ச்சொல்லை எழுது என்ற வேர்ச்

சொல் சேர்க்கப்படுவதால் இத்தகைய கூட்டுப்பெயர்கள் உண்டாக கப்படுகின்றன.

என்று + கோல்	என்றுகோல்
எழுது + கோல்	எழுதுகோல்
குடி + நீர்	குடிநீர்

தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் இவற்றை வினைத் தொகை என்று குறிப்பிடுகின்றன.

3. 4. பெயர் + வினை வகை

இதை மேலும் இரண்டுவகையாகப் பிரித்து ஆராயலாம்.

1. மரபுக் கூட்டு வினைகள் 2. மரபல்லாக் கூட்டு வினைகள்.

3.4.1 மரபுக் கூட்டு வினைகள்

இரு கூட்டு வினையின் பொருளும் அந்த கூட்டுவினை ஏற்படுவதற்கு காரணமாயிருந்த இரண்டு தனிச்சொற்களின் சேர்ந்த முழு பொருளும் பெரும் அளவில் வேறுபட்டு வழங்கி வந்தால் அதை மரபுக் கூட்டுவினை என்று கூறலாம். எடுத்துக் காட்டாக, தண்ணீர் காட்டு என்ற கூட்டுவினை ‘ரமாற்றுதல் அல்லது இழுக்கடித்தல்’ என்ற பொருளில் வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் இவற்றின் தனிச்சொற்களான தண்ணீரும், காட்டும் ‘ரமாற்றுதல் அல்லது இழுக்கடித்தல்’ என்ற பொருளை தன்னாவில் கொண்டதாக இல்லை. எனவே இவற்றை மரபுக் கூட்டு வினை என்று கூறலாம். மேலும் சில எடுத்துக்காட்டுகள்:

முந்தானையிரி	‘திருமணம் செய்து கொள்ளுதல்’
மண்டைபோடு	‘செத்தான் என்ற பொருள்’
கம்பி நீட்டு	‘ரமாற்றிவிட்டு போதல்’

3.4.2. மரபல்லாக் கூட்டு வினைகள்

மரபுக் கூட்டுவினைகள் அல்லாத கூட்டு வினைகளை மரபல்லாக் கூட்டுவினைகள் என்று கொள்ளலாம். எடுத்துக் காட்டு:

கொலை + செய்	கொலை செய்
கொள்ளள + அடி	கொள்ளளயடி
வேதனை+படு	வேதனைப்படு

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கொலை, கொள்ளள, வேதனை போன்ற பெயர்ச் சொற்களோடு செய், அடி, படு போன்ற தனி வினைகள் சேர்ந்து கூட்டு வினையாக மாறுகிறது. இத் தனி வினைகளை வினையாக்கிகளாகக் கொள்ளலாம்.

ஒரு கூட்டுச்சொல்லின் இரண்டாவது சொல் பாயராக இருந்தால் அதைக் கூட்டுப்பெயர்ச்சொல்லாகவும், வினையாக இருந்தால் அதை கூட்டு வினைச் சொல்லாகவும் கருதலாம்.

3.5. முடிவுரை

இறுதியாக, சொல்லாக்க விதிகளுக்கு உட்பட்டு ஒரு தனிச் சொல் வேறு ஒரு தனிச்சொல்லாகவோ, கூட்டுச்சொல்லாகவோ மாறுகிறது. இப்படி உண்டாகும் சொற்கள் மேலும் புதிய சொற்களை உருவாக்குவதற்கு சொல்லாகக் விதிகளுக்குள் உட்படலாம். எடுத்துக் காட்டாக, மதி என்ற வினைச்சொல் -ப்பு என்ற ஒட்டுடன் இணைந்து மதிப்பு என்ற பெயர்ச்சொல்லாக மாறுகிறது. மதிப்பு என்ற பெயர்ச்சொல் இடு என்ற வினையாக்கியுடன் சேர்ந்து மதிப்பிடு என்ற கூட்டு வினை மதிப்பீடு என்ற பெயர்ச் சொல்லாகவும் ஆக்கப் படுகிறது. இத்துடன் செய் என்ற வினையாக்கிச் சேர்ந்து மதிப்பீடு செய் என்ற கூட்டு வினைச்சொல்லாக உருவாகின்றது. இதைக் கீழ்க்கண்டவாறு கட்டலாம்.

மதி	→	வினை
மதிப்பு	→	பெயர்
மதிப்பிடு	→	வினை (கூட்டு)
மதிப்பீடு	→	பெயர்
மதிப்பீடுசெய்	→	வினை (கூட்டு)

இவ்வாறு ஒரு மொழியின் சொற்களஞ்சியம் சொல்லாக்கத்தினால் விரிவாக்கப் படுகின்றது.

அடுக் குறிப்புகள்

1. “The smallest independent, indivisible unit of speech, susceptible of being used in isolation”. Hans Marchand, 1960 : 1
2. மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ. பொ., 1965 : 171
3. “Word-formation is that branch of the science of language which studies the patterns on which a language forms new lexical units, i.e. words”

Hans Marchand, 1960:2.

துணை நூல்கள்

Caldwell, Robert. 1965 *A Comparative Grammar of Dravidian or South Indian Family of Languages*. G. S. Press. Madras.

Kothandaraman, K. 1974 ‘The verbalizer *i* in Tamil’ in *Indian Linguistics*, 35

Marchand, Hans. 1960 *The Categories and Types of Present-day English Word-Formation*. Gesamtherstellung Hubert & Co. Göttingen, Germany.

Meenakshisundaram, T.P. 1965 *A History of Tamil Language*. Poona.

வழக்கு வேறுபாடுகளும் இரண்டாம் மொழிபயில்தலில் மொழித்திறனின் பங்கும்

ந. நடராச ஜிள்ளை

மொழியியலார், உளவியலார் ஆகியவர்களின் படிப்பார்வமும் அவர்களின் துறை வளர்ச்சியும் 1960-க்குப் பின்னர் வேகமாக மாறி வந்துள்ளது. மொழி கற்பித்தலும் மொழி கற்றலும் பயில்தலும் அதற்கு விதி விலக்கல்ல. இத்துறையின் வளர்ச்சியைப் பார்க்கும் போது ஒரளவு மலைப்பாகவே இருக்கின்றது. கோட்பாடுகளின் மாற்றங்களும் வளர்ச்சியும் அதன் பயனாக மொழி கற்பித்தலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் ஆய்வாளர்களுக்குப் பெரிதும் ஆர்வமுட்டக் கூடியன.

மொழியியல் துறை வளர்ச்சி பெற்று அதன் பல பிரிவுகள் செயல்பட ஆரம்பித்தது. இதற்கு ஒரு காரணமாகும், மாற்றிலக்கணக் கோட்பாடாயினும் சரி, சமுதாய மொழியியலாயினும் சரி அவற்றின் பங்கு மொழி கற்பித்தலின் கோட்பாடுகளில் மாற்றங்களைப்

பெரிதனவு ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இதனால் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்களையும் சோம்ஸ்கியின் (1965) மொழித்திறனின் போதா மையையும், அப்போதாமையையும் தேவையையும் இணைத்து எவ்வாறு இக்குறைபாட்டை நீக்கலாம் என்பதையும் இக்கட்டுரை விளக்க முற்படுகின்றது.

புறநடத்தையும் மொழித்திறனும்

தூண்டல்-துலங்கல் கோட்பாட்டின் வீழ்ச்சிக்கும் கேட்டுப்பேசல் வழக்கக் கோட்பாட்டின் (Audio lingual habit theory) வீழ்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தவை ஓர்தல் விதி யில் கோட்பாடும் (Cognitive Code learning theory) விதிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட புறநடத்தையும் ஆகும் (நடராச பிள்ளை, 1979) என்ற சொல்லப்படுகின்றது. இது ஒரளவு உண்மையோ! அதுமட்டுமல்ல, சில முக்கியமான கொள்கை களையும் கருதுகோள்களையும் தூண்டல்-துலங்கல் கோட்பாடும் கேட்டுப் பேசல் வழக்கக் கோட்பாடும் தேவையாக அளவிற்கு விளக்க முற்பாடாயையும், முற்பட்டுக் குறைவில் முடிந்தமையும் இவ் வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்களாகும்.

கற்றலுக்கு உதவுவன 'விதிகள்' தாம் என்னும் கொள்கையின் எழுச்சி காலத்தால் நிரம்பப் பிந்தியதுதான்; எனினும் கற்பித்தல் கற்றல் துறைகளில் அவை மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றுவிட்டன. புறநடத்தையின் பெரும் பங்கும் விதிகளையே சார்ந்திருக்கின்றது. இவ்விதிகளே நம் சிந்தனையையும், பேச்சையும், பிரச்சினைகளை அனுகூம் முறைகளையும், அவைகளைத் தீர்க்கும் முறைகளையும் கட்டுப்படுத்துகின்றன. (நடராசபிள்ளை, 1979). மேலும், இவ்விதி சார்புக் கோட்பாடு விளக்க நிறைவு (Explanatory adequacy) பெற்றது; சுருக்கமானது; தெளிவானது; எளிதானது.

விதிகளை மனிதனின் மொழியறிவின் உட்பகுதியாகவே கொண்டனர் முந்தைய கோட்பாட்டுக்காரர்கள். ஆனால், விதிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட புறநடத்தைக் கொள்கை, முன்னர் எழுந்த மொழியின் உளவியற் கருதுகோள்களை மறுஆய்வுக்கு எடுத்துத்திறனாய்வு செய்தபோது கருத்துப்படிவ (Concept) வளர்ச்சிக்கு விதி பயில்தல் ஒரு முக்கியமான கூறு என்பது அடிக்கோடிட்டுக்

காட்டப்பட்டது. தற்கால மொழிகற்றல் கோட்பாடுகளும் மனதில் இருத்தித் திருப்பிச்சொல்வது தொடர்பான கொள்கைகளும் விதிகளின் அனுசூத முறைகளின் (Strategy) முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்துகின்றன. இவைகளே செய்திகளை வகைப்படுத்தவும் செய்திகளைச் சிந்தனைக்குச் செலுத்த வகைசெய்வதற்கும் பயன்படுகின்றன என்பது இவர்களின் வாதம். (Atkinson and Shiffrin, 1968; Bourne, 1970; Martin, 1972)

குழந்தைகள் மொழிகற்கும் போது அவைகளுக்குக் கிடைக்கின்ற சூழல் வகைப்படுத்தப் படாத் ஏராளமான சொற்களும் வாக்கியங்களுமாகும். அவைகளில் திருப்பித் திருப்பி வருகின்ற சொற்கள் இருக்கலாம், ஒரேயொரு முறை வருகின்ற சொற்களும் இருக்கலாம், முழுவாக்கியங்களாக இராமல் விடுபாடுகள் (Lapses) உடையனவாக இருக்கலாம்; வாக்கியத்தில் சொல்வருமுறை ஒழுங்கு முறையற்றும் இருக்கலாம். குழந்தை இவ்வொழுங்கின்மையை எவ்வாறு ஒழுங்கு படுத்தி, வகைப்படுத்தித் தன்னகப்படுத்திக் கொள்கின்றது? குழந்தையின் உள்ளுணர்வாக அமைகின்ற மொழித்திறன்களும் அதற்குக் கிடைக்கின்ற மொழியனுபவத்தோடு சேர்ந்து நடத்துகின்ற செயலாக்கத்தின் பயனே குழந்தை மொழி கற்றுக்கொள்வது ஆசும் என மாற்றிலக்கணக் கோட்பாட்டுக்காரர்கள் கூறுகின்றனர். (சோம்ஸ்கி, 1965). குழந்தை மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளும் வேகம் மிக அதிகமாகும். இவ்வேகத்திற்குக் காரணமாக அமைகின்றது மொழிமறை பொருள் (Abstraction). இம்மொழி மறைபொருள் மொழியின் புறஅமைப்பிற்கும் அகஅமைப்பிற்கும் இடையிலான தொடர்போடு நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றது.

குழந்தையின் மொழி கற்றலைப் பற்றிக்கூற எழுந்த கருதுகோள்கள், குழந்தைக்கு மொழி கற்க உதவுகின்ற ஓர் உள்ளுணர்வு இருக்கின்றது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியபதோடு மட்டுமல்லாமல், தூண்டல்-துலங்கல் கோட்பாட்டின் முடிவுக்கும் வழிவகுத்துவிட்டன. இவ்வுள்ளுணர்வே மொழி கற்கப்பெரிதும் உதவுகின்ற ‘மொழி கற்க உதவும் பொறியமைப்பு’ (Language Acquisition Device) ஆகும். இப்பொறியமைப்புக்குத் தேவையானது மொழி உள்ளூடும் (Input) அதற்குத் தேவையான செயல்முறைகளும்தான். இவற்றைக்

கொண்டு அது ஒர் இலக்கணத்தையே உருவாக்கிக் கொள்ளும். இவ் வருவாக்கமே மொழித் திறனுக்கு வழிகோலுகின்றது. எனவே இலக்கணத்தார் கூறுகின்ற அல்லது எதிர்பார்க்கின்ற மொழித்திறன் இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதன் பயனாக, ஒரு மொழியின் மொழியமைப்புக்களின் அறிவே மொழித்திறன் என்றும், அம் மொழியமைப்புகளைப் பயன்படுத்தத் தேவையான விதி களின் கட்டுப்பாட்டின் அறிவே மொழிச் செயலுக்கு (Performance) அடிப்படையானது என்றும் சொல்லலாம் (Langendon, 1975).

சான்றாக, சாத்தன் என்பவர் தமிழ்மொழி பேசுபவர் – தமிழழத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர் – எனவே அவருக்குத் தமிழ் தெரியும் என்று சொல்கின்றோம். அதாவது சொல்லப்படுகின்ற ஒருவாக்கியம் இலக்கணமுடையதா இல்லையா என அவருக்குச் சொல்லத்தெரியும். ஒருவாக்கியம் கொடுக்கப்பட்ட விதிகளை மீறியிருந்தால் அவருக்கு அது குறைபாடான வாக்கியம் எனச் சொல்லத் தெரியும். இவ் வியல்பு அவருக்கு உள்ளுணர்வானது; உள்ளடக்கமானது. இதுவே அவருடைய மொழித்திறன். இம் மொழித்திறன் அவருடைய மொழிச் செயலிலிருந்து உருவாக்கப் படுகின்ற ஒன்று அல்ல என்பதை மனதிலிருத்திக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே அமைப்பு மொழியியலர்க்கும் மாற்றிலக்கண மொழியியலர்க்கும் இடையிலான தலையாய வேற்றுமை. அதுபோலவே மொழிச் செயல் என்பது மொழித்திறனின் பிரதிபலிப்பு என்பதையும் உணரவேண்டும். ஆகவே, பிறப்பிலக்கணம் சாத்தனின் மொழிச் செயலை உள்ளிருத்திக் கொண்ட கோட்பாட்டின் ஒரு பகுதியாகும். மேலும், இம் மொழிச் செயல் எப்போதும் அவரின் மொழித் திறனின் பிரதிபலிப்பாக இருப்பதுமில்லை. மில்லரும் சோம்ஸ்கியும் (1963) மொழிச் செயலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு மாதிரிப் படிவத்தை (Model) கொடுப்பதாக உறுதி கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வறுதிக்கு இன்னும் விடிவே வரவில்லை. அவ்வாறு அது உருப்பெற்றாலும் அது மொழித்திறனையே பெரிதும் சார்ந்திருக்கும் என்பது ஜயத்திற்கு இடமின்றி விளங்கும். ஆக, மொழி கற்பவர் / பயில்பவர், அம் மொழியின் விதிகளைத் தன்னகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் அவ்விதிகளே இலக்கணக் குற்றமும் பொருள் குற்றமும்

இல்லாத முழு வாக்கியங்களை உருவாக்க உதவுகின்றன என்றும் கூறலாம். இதுவே சாத்தனின் இலக்கணம்.

இவ்வாறு ஒருவரின் மொழிகற்றல் விளக்கப்பட்டிருப்பதை ஒரு சாரார் ஒப்புக்கிகான்வதில்லை. முக்கியமாகப் புறநடத்தையாளர்கள் (Salzinger, 1975) இக்கோட்பாட்டை எதிர்ப்பதோடு இது போதாமை கள் நிறைந்ததொன்று என்றும் கூறுகின்றனர். அதே நேரத்தில் கைறம் ஸ்ஸ (1971 a & b) மொழியின் மறைபொருளாக விளக்கப் படுகின்ற மொழித்திறன் ஓரளவுக்குப் போதாமை உடையதே என்று கூறுகிறார். எனினும் இம் மொழித்திறன் கோட்பாடு தவறானது என்றோ தேவையில்லாதது என்றோ அவர் கூறவில்லை. மாறாக, அவரும் அவரைப் பின்பற்றும் சமுதாய மொழியியலாரும் விளக்குகின்ற மொழித்திறன் சிறிது பரந்த நோக்குடையது. இதன் அடிப்படையிலேயே கைறம் ஸ்ஸ தன் மொழித்திறனை ‘பரிமாற்றத்திறன், (Communicative competence) என அழைக்கின்றார். ஆயினும் அவர் இலக்கணத்திறன் என்றும் பரிமாற்றத்திறன் என்றும் தனித்தனியாகப் பிரித்து இப் பிரச்சினையை அனுகவில்லை. அதே நேரத்தில் அமைப்புக்களை முதலில் ஆராய்ந்து பின்னர் சமூகக்கூறுகளைச் சேர்க்கின்ற மறையையும் அவர் எதிர்க்கின்றார்.

மாற்றிலக்கணத்தார், இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட பேச்சுத் தொடர்பான விதிகளைத் தங்கள் ஆய்வுசளில் சேர்த்துக் கொள்வதை விரும்புவதில்லை. என்னைப் பொறுத்த வரையில், நான் ஓர் இலக்கணக்காரனாக நின்று இப்பிரச்சினையை அனுகுவதை விரும்பவில்லை. ஆனால் ஒரு மொழியாசிரியர் என்ற முறையில், என் மாணவர்களின் சிறப்பான மொழித் திறனையும் யொழிச் செயலையும் வார்க்கின்ற முறையிலும் அதிக கவனம் செலுத்த விரும்புகின்றேன். அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதே எனது குறிக்கோளுமாகும். ஆக, நான் மாணவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கின்றவை இலக்கணத்திறன் மட்டுமல்ல, பரிமாற்றத்திறன் மட்டுமல்ல, ஆனால் இவைகள் சேர்ந்த ஒரு கூட்டு மொழித்திறனாகும். “இம்மாதிரியான ஒரு கூட்டு மொழித் திறனையே ஒருவர் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டும். மேலும் சரியான இடத்தில் மொழியின் அமைப்புக்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதையே கற்பிக்க வேண்டும்” எனத்திருமலை (1977: 34) கூறுகின்றார்.

பரிமாற்றத்திறனை வற்புறுத்துகின்ற அற்ஞர்கள் (Hymes, 1971 a & b Widdowson, 1973) மொழி ஒரு முழு வடிவம் கொண்டது என்றும் சூழல்களில் ஏராளமான அமைப்புக்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியது வரும் என்றும் கூறுகின்றனர். அதனால், தேர்வு (Selection) படியமைப்பு (Gradation) பேரன்றவற்றை அமைப்புப் பாடத்திட்டத்தில் பயன்படுத்துவதைப்போல இலக்கணக் கூறுகளைப் படியமைப்பு செய்வதையே அடிப்படையாகக் கொள்ளக் கூடாது என்றும் பரிமாற்றக் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றனர். ஆனால் இவ்வாறு பல நிறங்களை ஒரேயடியாகச் சேர்ப்பது முழு வெண்மையையே காட்டி விடும் என்பது என் எண்ணம். அதனால் கற்பித்தல் குழப்பமுடைய தாக இருப்பதோடு வெற்றியின் அருகாமையைக் கூட எட்டிப் பார்க்காது. அதனால் ஆசிரியர் எதிர்பார்க்கின்ற மொழித்திறனை மாணவர்கள் அடைவதில்லை.

தூற்மீண்டின் பரிமாற்றத்திறனை விளக்கி அதன் போதாமையை யும் எடுத்துக் காட்டுவதற்கு முன்னர் குழந்தை மொழிகற்கின்ற முறையை ஓரளவு வெளிப்படுத்துவது இக்கட்டுரையின் முயற்சிக்கு அடிக்கல்விடும். வெளியுலகம், குழந்தைக்குக் கிடைக்கின்ற மொழி வெளியுலகம், அதாவது குழந்தை எதிர் நோக்குகின்ற மொழிவெளியுலகம் மொழியமைப்புக்களைப் பொறுத்த வரையிலும் சொற்களின் எண்ணிக்கையின் அளவைப் பொறுத்த வரையிலும் அளவிடமுடியாத நிலையைக் கொண்டிருப்பினும் குழந்தைக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற உள்ளீடு சிறுசிறு வாக்கியங்களாகும். அவ்வாக்கியங்களும் உள்ள வாக்கியங்கள் (Embedded sentences) குறைந்த அளவு உடையதாக இருக்கும்; கொள்வாக்கியமும் (Matrix sentence) குறுகியதாகவே இருக்கும் (Sach etal, 1972). குழந்தையைச் சுற்றியிருக்கும் மொழி யுலகில் வாக்கியத்தின் முடிவுகளும் தொடக்கமும் தவறுடையதாக இருப்பினும் அதற்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற வாக்கியங்கள் சரியான தொடக்கத்தையும் முடிவையும் உடையனவாக இருக்கும் (Broen, 1972). விடுபாடுகளும் குறைவாகவே இருக்கும். மேலும் உள்ளீடு குறைந்த வேகத்தோடும் தெளிவாகவும் குழந்தைக்குக் கொடுக்கப் படுகின்றது என்று சொல்ல வேண்டும். குழந்தைகளுக்குப்

பெற்றோராலோ பாட்டிமார்களாலோ சொல்லப்படுகின்ற கதைகளும் கவிதைகளும் அமைப்பளவில் எளிதே மபாகவும் வேக அளவில் குறைந்த தும் இருப்பது கண்கூடு. இவ்விவரியா', தெளிவான், குறைந்த வேகத்தில் தனக்குச் சொல்லப்படுகின்ற வாக்கியங்களை/ சொற்களைத் தன் மொழி கற்க உதவும் பொறியமைப்பின் உதவியால் படியமைப்பு செய்து தன் இலக்கணத் திறனையும் பரிமாற்றத் திறனையும் வளர்த்துக் கொள்கின்றது. ஆக, அமைப்பளவில் படியமைப்புச் செய்யப்பட வேண்டியதின் தேவை உறுதிபடுத்தப் படுகின்றது. இப் படியமைப்பு குழந்தையின் இலக்கணத்திறனை வளர்க்க உதவுகின்றது. இவ்விலக்கணத்திறனே பின்னர் வளர்கின்ற திறன்களுக்கு அடிப்படையாகின்றது.

முதல் மொழி கற்றல் இவ்வாறு அமையும்போது இரண்டாம் மொழி கற்றல் மட்டும் இதற்கு எப்படி விதிவிலக்காக முடியும்? இரண்டாம் மொழி பயில்பவர்கள் குழந்தைகளாக இருப்பின் முதல் மொழி கற்றவின் அனுகு முறைகள் அப்படியே பிரதிபலிக்கப்படும் எனச் சாதித்துவிடலாம். வயதானவர்களாக இருப்பின் அவர்களும் முதல்மொழி கற்கத் தாங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட அனுகுமுறைகளையே பின்பற்றுவார்கள்; ஆனால் அவர்களின் பயில்தலைத் தடை செய்கின்ற பயில்தலில் இடையீடு செய்கின்ற கூறுகளே அதிகமாக இருக்கும். (Nadaraja Pillai, Dulay & Burt, 1973; Sampson & Richards, 1973) ஆக இரண்டாம் மொழியாகப் பயில்கின்றவர்கள் குழந்தையாக இருந்தாலும் வயதானவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களின் அனுகுமுறைகள் வேறுபடுவதில்லை. எனவே மொழியமைப்புக்களைப் படியமைப்பு செய்வது இன்றியமையாத தாகும்.

இவ்வாறு மறைபொருளாக (Abstraction)ச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு மொழிச்சூழலை எடுத்துக்கொள்ளலாம். சான்றாச, புகைவண்டி நிலையத்தில் ஓர் உரையாடல் நடப்பதாகக் கொள்வோம். மொழியமைப்புகளைப் படியமைப்பு செய்யாத நிலையில் இவ்வுரையாடலில் பின்வரும் வாக்கியத்தைக் கண்டிப்பாகச் சேர்க்க வேண்டியது வரும்.

கல்கத்தாவிலிருந்து வருகின்ற ரயில் எத்தனை மணிக்கு இங்கு வந்து சேரும்.

(கல்கத்தாவுலேயிருந்து வற ரயிலு எத்தனை மணிக்கு இங்கே வந்து சேரும்.)

இவ்வாக்கியம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் இது எத்தனையாவது பாட மாக அமைய வேண்டும்? கேள்விக்குரியதே!

இவ்வாக்கியத்தின் இலக்கணக் கூறுகளைச்சிறிது ஆராய்வோம்:

- 1) கல்கத்தாவுலேயிருந்து. ஒரு வேற்றுமையும் /வ/ தோன்றல் புணர்ச்சியும்.
- 2) வற ரயிலு. பெபரச்சத்தொடர். இதன் தொடர்பாக நிகழ் கால விகுதி.
- 3) எத்தனை மணிக்கு. ஒரு வேற்றுமை.
- 4) இங்கே. தொடர்பான அங்கே, எங்கே.
- 5) வந்து. விணையெச்சம். இதன் தொடர்பாக இறந்த கால விகுதி.
- 6) சேரும். எதிர்காலம் மற்றும் பாலிஸன் இபைபு காட்டும் உருபன்.

ஆக, இவ்வாக்கியம் இரண்டு உள் வாக்கியங்களைக் கொண்டது. கொள்வாக்கியம் சிறியதுதான். ஆசிரியர் எந்தமுறையில் கற்பிப்பார்? மொழியமைப்புக்கள் படியமைப்பு செய்யாத நிலையில் இது முதல் பாடமாகவும் அமையலாம். கருத்துப்படிவத்தைப் பார்க்கும்போதும் புகைவண்டி நிலைய உறையாடல் எனிமையானது தானே! இவ்வாறு கருப்பொருளை அடப்படையாகக் கொண்டு பாடத்திட்டத்தை அமைத்தாலும் இது முதல் பாடமாக அமையலாம். எனின், இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர் மட்டுமல்ல மாணவரும் கொதி நீரில் தூக்கியிடப்பட்ட மீன்களாகவே இருப்பார்கள். கற்பிப் பதும் பயில்வதும் அத்தனை எளிதாக நடக்கா.

மொழியமைப்பின் படியமைப்பின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டு விட்ட இந்திலையில் இரண்டாம் மொழியாகப் பயில்கின்ற மாணவர்கள் (இனிமேல் மாணவர் என்று குறிப்பிடப்படும்) எவ்வாறு இவ்வாக்கியங்களை அறிந்து அதற்குரிய பதிலையும் அளிப்பார்? அவருக்கிருக்கும் இலக்கணத்திறன் போதுமானதா? மறுபுறம், மொழிச் செயலுக்கு அடிப்படையான பரிமாற்றத்திறன் போதுமானதா? இதே வாக்கியம் பல்வேறு கிளளமொழிகளில் கேட்கப்படும் போது அதன் வழக்குத் திரிபு விதிகள் தெரியவேண்டுமே! அது போது மானதா? அங்கே கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாக

‘பத்து மணிக்கு வருங்க’

எனச் சொல்ல வேண்டுமானால் எத்தனை விதிகள் சேர்க்க வேண்டியது வரும்:

சோம்ஸ்கியின் மொழித்திறனின் போதாமையை ஒரளவிற்கு எடுத்துக்காட்டுவதே இது வரைக்கும் நாம் பார்த்தவற்றின் குறிக் கொள். உலகைப் புரிந்து கொள்ள நமக்கிருக்கின்ற திறன்களைப் போல் மொழித்திறனும் ஒன்று, அவ்வளவுதான். ஒருவரின் பேச்சைப் பாதிக்கின்ற வழக்குத் திரிபு விதிகளும் (Variable rules) அவரின் அறிவின் திறனும் சோம்ஸ்கியின் ஆய்வுகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப் படவில்லை. எனவே அவைகளையும் சேர்த்துப் பார்க்கின்ற ஓர் ஆய்வு தேவை. அதனால், மொழித்திறன் இங்கு ஒரு பரந்த நோக்குடன் செயல்பட ஆரம்பிக்கிறது. இதையே பின்வரும் பகுதி விளக்க முற்படுகின்றது.

ஏழ்க்கு வேறுபாடுகள்

சோம்ஸ்கியின் மொழித்திறனின் போதாமையை விளக்கிய பிறகு ஒரு மொழியின் வழக்கு வேறுபாடுகளை இப்பகுதி விளக்குகின்றது.

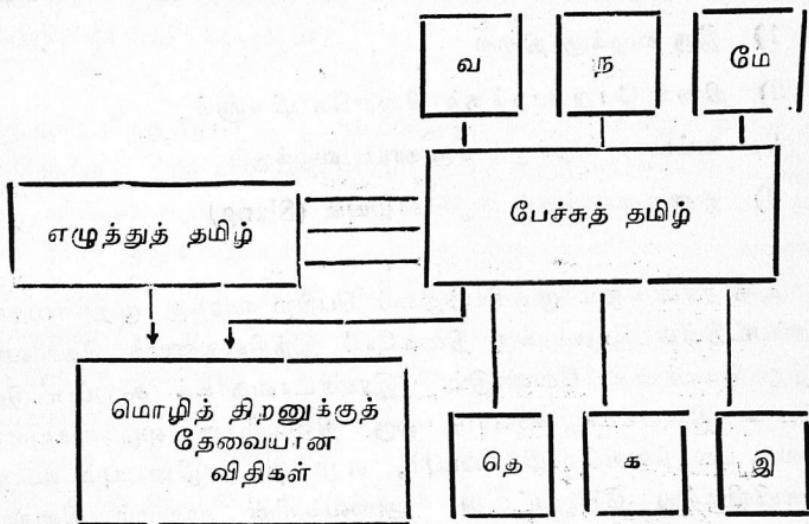
சோம்ஸ்கி (1965). ஒரு மொழிவழக்குகளின் ஒன்றுபட்ட (Homogeneous) சமூகத்தைப் பற்றிக் கீழ் வருமாறு கூறுகின்றார் “மொழியியற் கோட்பாடுகள் மொழிவழக்கில் ஒன்றுபட்ட ஒரு சமூகத்தின் கேட்பவர் – பேசுபவர் பற்றிய ஆய்வையே” (பக். 1.) தனதாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. முதலில் அவர் இவ்வாறு சொல்லி யிருந்தாலும் அதற்குப் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், அவர் தன்

கருத்தை மாற்றிக் கொண்டுள்ளார். “உண்மையாக, இவ்வுலகில், ஒரு வழக்கு ஒன்று பட்ட சமுதாயம் இல்லை” (Chomsky, 1975:318) என்று வழக்குத் திரிபுடைய (Heterogeneous) சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார்.

உண்மைதான்! எந்தவொரு மொழியை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதன் வழக்குள் ஒன்று பட்டிருப்பதைக் காண முடியாது. அவை வேறுபட்டே இருக்கமுடியும். எவ்வாறு சமுதாயத்திற்குச் சமுதாயம், வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம், மனிதனுக்கு மனிதன் வேறுபட்டிருக்கிறார்களோ அதை போன்றதுதான் அவர்களின் பேச்சு நிலையும். மொழிக்கு மொழி அதன் அளவு வேறுபட்டிருக்கலாம், அவ்வளவே! சான்றாக.

ஒரு மொழிபேசும் இருவர் உரையாடும்போது இரண்டு வட்டாரக்கிளை மொழிகளைப் பயன்படுத்தலாம் அவர்கள் இருவேறு வட்டாரங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பின். இருவேறு சமுதாயக் கிளை மொழிகளைப் பேசலாம், இரு சமுதாயங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பின். எனவே ஒரு மொழியின் பரப்பு நிலையானாலும் சரி (Horizontal level) குறுக்கு நிலையானாலும் சரி (Vertical level) வேறுபாடுகள் இருந்தே தீரும். ஒரு தனி நபரின் வழக்கிலும் கூட வேறுபாடுகள் காணப்படலாம். அவர் பள்ளிக் கல்வி பெற்றவராக இருப்பின் அவருடைய பேச்சில் நிலைவேறு வழக்குகள் தோன்றலாம். ஆக அவருக்கு வட்டாரக்கிளை மொழி, சமுதாயக் கிளை மொழி, நிலைபேறு வழக்கு ஆகிய மூன்றும் தெரிந்திருக்கலாம். இன்னொரு வட்டாரத்தில் நீண்ட நாட்கள் தங்கியிருந்தால் அவ்வட்டார வழக்குகளும் தெரிந்திருக்கலார். அவ்வாறு பேசும் போதும் அது தனித்தனியாக இல்லாவிட்டாலும் அந்தந்த நிலைக்குரிய சிறப்புக் கூறுகளைக் கொண்டிருப்பதாக அமையலாம் (ரூனசுந்தரம், 1980). இப்பேச்சு வழக்குகளோடு எழுத்து மொழியும் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம், அது ஒரு வழக்கு நிலைமொழியாக (Diglossic language) இருந்தால் தனியொருவரின் நிலையே இவ்வாறு இருக்கும் போது, தனிமனிதர்களின் பின்னலான சமுதாயத்தின் நிலையைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

நமது கருத்துக்களுக்கு உருவம் கொடுக்காமல் பேச்வதைவிடத் தமிழைச் சான்றாகக் கொண்டு நம் ஆய்வைத் தொடங்கலாம். தமிழின் வட்டாரக் கிளைமொழியின் நிலையை கீழ்வருமாறு காட்டலாம்.

வ = வடக்கு, ந = நடுப்பகுதி, மே = மேற்கு

தெ = தெற்கு, க = கன்னியாகுமரி, இ = இலங்கை.

தமிழ் ஓர் இருவழக்கு நிலை மொழி. (Ferguson, 1959), பேச்சுத் தமிழுக்கு ஆறு வட்டாரக் கிளை மொழிகள் இருக்கின்றன எனக் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு வட்டாரத்திற்கும் அதற்கேயுரிய சமுதாயக் கிளைமொழிகளும் இருக்கின்றன. நாஞ்சில் நாட்டுக் கிளைமொழி என்பதையே இங்கு கன்னியாகுமரிக் கிளைமொழி எனக் குறிப்பிடுகின்றேன். நாஞ்சில் நாடு என்பது தற்போதைய கன்னியா குமரி மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதிதான் என்பதாலும், ஒருசிலர் அதைத் தனி வட்டாரக் கிளைமொழி என்பதாலும் தான் கன்னியாகுமரிக் கிளைமொழி என இங்கு அழைக்கப்படுகின்றது. வட்டாரக் கிளைமொழிகளின் எண்ணிக்கை வேறுபட்டே இருக்கின்றது. (Ramanujam, 1962; Saktivel, 1974; Zvelable, 1959, 1960, & 1964, Karuna karan, 1975) இதனால் இந்த ஆய்வின் முடிவுகள் மாறிவிடப்

போவதில்லை. எண்ணிட்டைக் அதிகமாக அதிகமாக இந்த முடிவுகள் பலப்படுத்தப்படும். இவ்வாறு கிளைமொழிகளோடு சமுதாயக் கிளைமொழிகளையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது அவைகளின் எண்ணிட்டைக் அதிகமே!

ஆக, வழக்கு நிலைகளைக் கீழ்வருமாறு பிரித்துக் கொள்ளலாம்.

- 1) இரு வழக்கு நிலை
- 2) நிலை பேறு வழக்கும் கிளைமொழி களும்
- 3) வட்டார வழக்கும் சமுதாய வழக்கும்
- 4) துறை வழக்கும் குறுமொழியும் (Slang)

இந் நான்கிலும் முக்கியத்துவம் பெற்ற வழக்கு முதலாவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள இருவழக்கு நிலையே! இந்நிலையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள நிலை - கிளைமொழிகளோடு ஒரு நிலைபேறு வழக்கையுடைய நிலை - பல கிளைமொழிகளையும், எழுத்து மொழியையும் உடைய நிலையிலிருந்து வேறுபட்டது. அவைகளின் மூலமும், நிலையும். கூறுகளும், பயனும் வேறுபட்டனவாகும். வட்டாரக் கிளைமொழியாலும் சமுதாயக் கிளைமொழியாலும், வேறுபட்டிருப்பினும் நிலைபேறு வழக்கால் ஒன்று படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இந் நிலைபேறு வழக்கு எழுத்து மொழியோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டதாகும். இவ்விரு வழக்குகளாலும் தமிழ்ச் சமுதாயம் ஒன்று படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரியானதொரு சூழலில் எந்தவொரு இரண்டாம் மொழி கற்பிக்கும் பாடத்திட்டமும் இந்நிலைகளை மனதிலிருத்தித் திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும்.

ஆக, தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கும் எந்தவொரு பாடத்திட்டமும் நடவடிக்கைகளும் மாணவர்களுக்கு எழுத்துத் தமிழிலும் பேச்சுத் தமிழிலும் திறன்களை அளிக்க வேண்டியது கட்டாயமாகும்(Annamalai, 1980; Gnanasundaram, 1980; Schiffman, 1980) பேச்சுத் தமிழ் எனச் சொல்லும்போது அது நிச்சயமாக நிலைபேறு வழக்காகத்தான் இருக்க வேண்டும் (Rajaram, 1979).

இந்நிலைப்பேறு வழக்கு என்றால் என்ன? அடிக்கடி பயன் படுத்தப்படுகின்ற ஆனால் மனதிற்கு இசைந்தவாறு விளக்கப்படாத ஒருசொல் இது. இந்நிலைப்பேறு வழக்கை, ‘a socially accepted variety of that language established by a codified norm of correctness. Non-standard language is defined as any variety of that language which differs from the established norm’ என்று உலகிப்ராம் (1966) கூறுகிறார்.

இவ்விளக்கத்திலும் கூட ‘a codified norm’ என்று கூறப்படுகின்றதேயன்றி ‘the codified norm’ எனக் கூறப்படவில்லை. இது எதைக் காட்டுகின்றது? மொழியில் ஒரேயொரு நிலைப்பேறு வழக்கு மட்டும் தான் இருக்கமுடியும் என்பதையல்ல, பல வழக்குகளைக் கொண்டு தான். மேலும், நிலைப்பேறு வழக்கைப் பற்றிச் சொல்லும்போது கருணாகரன் (1975) “‘ந்த ஒரு வழக்கானது பிற வழக்குகளைத் தாட்டிலும் அம்மொழி பேசும் சமுதாயத்தினர் அனைவருக்கும் மொழிப்பயனில் மிக எளிதில் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய தன்மையதாகவும் ஆற்றல் மிக்க வகையில் பயன்படுத்தக் கூடியதாகவும் அமைகிறதோ அந்த வழக்கை எடுத்துக்கொண்டு நிலைபேற்றுத் தன்மை அடையச் செய்வதே சிறப்பாக அமையும்’” (பக: 132—133) எனக் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு ஒரு வழக்கை மட்டும் எடுத்து நிலை பேற்றுத் தன்மை தமிழைப் பொறுத்த வரையிலும் கொடுக்க முடியுமா என்பது ஜயத்திற்கு இடமானது. அது நன்முயற்சியில் முடியும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அது வட்டாரம் மற்றும் சமுதாயப் பேச்சுக் கூறுகளை அறவே நீக்கிய ஒரு வழக்காக அமைய வேண்டும். அம்மாதிரியானதொரு பேச்சுவழக்குச் செயற்கையானதாகத் தான் இருக்குமேயல்லாது இயற்கைச் சூழ்நிலையில் கிடைக்கும் ஒரு வழக்காக இருக்க முடியாது. எனவே, என்னைப் பொறுத்த வரையில் நிலைப்பேறு வழக்கு என்பது ஒரு நிலை; அந்நிலை இன்னும் முடிவு பெறவில்லை என்றே சொல்வேன். இவ்வாறு நிலை பேறு பெறுகின்ற வழக்கை யாரும் பேசுவதில்லை. தமிழ்ப்பேசும் சமுதாயத்தில் யாரும் பேசுவதாகவும் கூறமுடியாது. கல்வியறிவு பெற்ற தமிழர்களின் பேச்சு இவ்வாறு குறிக்கப்படுகின்ற நிலை

பேறு வழக்காகும் என்று கூறப்பட்டிரும் அதுவும் பல்வகைகளில் வேறுபட்டிருப்பதைக் காணலாம். சான்றாக, பேச்சுத் தமிழைக் கற்பிக்க முயல்கின்ற சில நூல்களைப் பார்க்கும்போது (Kumara swamy Raja & Doraisamy, 1966; Shanmugam pillai, 1966&1968 Rajaram' 1979; Schiffman, 1975; Kothandaraman, 1975) அவைகளின் மொழியில் வேறுபாடுகள் இருப்பதைக் காணலாம். ஆக, நிலைபேறு பெற்ற பேச்சு வழக்கு என்பது மாறக் கூடியது ஆயினும் அது எழுத்து வழக்குக்கு அருகாமையில் இருப்பதை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளலாம்; ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

ஊல்பிப்ராமின் விளக்கம் சரியானதாகத் தோன்றினும், அது சில கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டும். யாரால் இவை ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டும்? சரி என எடுத்துக் கொள்ள அதற்கிருக்க வேண்டிய கூறுகள் என்ன? போன்ற கேள்விகளுக்குச் சரியான தொரு பதிலை அவர் தரவில்லை. ஒரு மொழியில் இருக்கின்ற எந்தவொரு கிளைமொழியும், வழக்கும் ஓரோர் நிலையில் ஒப்புக் கொள்ளப்படக் கூடியவைகளே! அவைகளை எந்தவொரு நிலை யிலும் தள்ளிவிட முடியாது. இக் கேள்விகளுக்குச் 'சரியான'தொரு பதிலைத் தரவேண்டியது சமுதாய மொழியியலார்களின் கடமையாகும். அவ்வாறு ஒரு நிலைபேறு வழக்கைத் தருவது வரைக்கும் இதுகாறும் நிலைபேறு வழக்காகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற கல்வி யறிவு பெற்ற தமிழர்களின் பேச்சை நிலைபேறு வழக்காக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்த நிலைபேறு பெற்ற வரக்கே இரண்டாம் மொழி மரணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படவேண்டியது. இவ்வாறு இவ்வழக்கைக் கற்பிக்கும் போது இரு கருதுகோள்களைக் கொள்கின்றனர்.

கருதுகோள் 1

இந்நிலைபேறு வழக்கில் ஒருவர் திறன் பெற்றால் அவரால் தாய்மொழியாகப் பேசுபவர்கள் பேசுவதை அறிந்து கொள்ளவும் அவர்களோடு பேசவும் முடியும்.

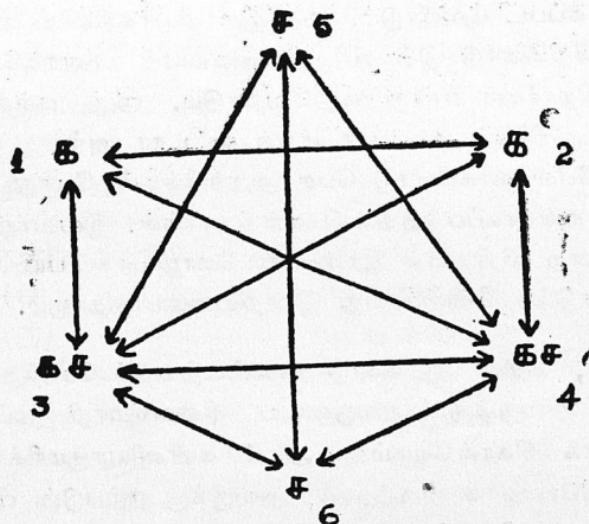
கருதுகோள் 2

இவ்வாறு நிலைபேறு வழக்கில் போதிய திறன் பெற்றவர் களுக்கு எழுத்து மொழியைக் கற்பிப்பது எளிதாகும், அதாவது அதற்குத் தேவையான விதிகளை எளிதாகப் பயன்படுத்த முடியும். (திருமலை & நடராச பிள்ளை 1981)

இவ்விரண்டில் முதலாவது கருதுகோள் கேள்விக்குரியது. இதை விளக்குவதற்குப் பேச்சின் கூட்டமைப்பைப் (Speech net work) பற்றி சிறிது பார்க்க வேண்டியது தேவையாகும்.

பேச்கக் கூட்டமைப்பு

சமுதாயத்தைச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் ஒரு பின்னலாக-கூட்டமைப்பாக எடுத்துக்கொள்வது ஆய்வுக்குச் சிறந்த படியாகும். ஒரே கிளைமொழியைப் பேசுகிறவர்கள் ஒரு கூட்டமைப்பைச் சேர்ந்த வர்கள். இவ்வாறு எல்லா கிளைமொழிகளும் சேர்ந்துப் பின்னப்பட்ட ஒருபின்னல் வேலையாகும் மொழி. முன்னர் கூறியதுபோல் தமிழில் ஆறு வட்டாரக் கிளை மொழிகளும் அவைகளில் பேசப்படுகின்ற சமுதாயக் கிளைமொழிகளும் ஏராளம். இவ்வாறு தனித் தனியான கிளை மொழிகளையுடையவர்கள் ஒரேயொரு கிளைமொழியைப் பேசிக் கொண்டிருப்பதில்லை, சான்றாக,

ஆறு நபர்கள் இருப்பதாகவும் இரண்டு கிளா மொழிகள் ;க, ச. இருப்பதாகவும் கொள்வோம். ஒவ்வொரு தனி நபரும் 'க' வை) அல்லது 'ச' வை அல்லது 'க ச' வைப் பேசுவதாகக் கொண்டால் கூட்டமைப்பு மேற் கூறியவாறு இருக்கும். இவ்வாறு இரண்டு கிளா மொழிகளைப் பேசுகிறவர் களுக்கே இந்தச் சிக்கல் எனின், கிளா மொழிகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகும்போது அதன் காரணமாக எழுகின்ற சிக்கல்களும் அதிகமாகத்தானே வேண்டும்!

பிறப்பிலக்கணத்தாரின் கருத்துப்படிப் பேச்சு விதிகளால் கட்டுப் படுத்தப்பட்டது. ஆனால் பேச்சுப் பயனில் திரிபுகள் இருக்கலாம். அது கலப்பற்றதல்ல. இவ்வாறு கூறுவதானால் அத்திரிபு விதிகளையும் மொழி கற்றவில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியது தேவையாகும். ஆனால் இவ்வாறு பேச்சுப் பின்னலால்-கூட்டமைப்பால் ஏற்படுகின்ற திரிபுகளையும் அதனால் ஏற்படுகின்ற விதிகளையும் பிறப்பிலக்கணத்தார் நினைத்துப் பார்ப்பதுமில்லை, அதில் கவனம் செலுத்து வதுமில்லை. இதை அவர்களின் இலக்கண அமைப்பிலேயே சேர்த்துக்கொள்ளாத நிலையில் மொழித் திறனில் அதற்கேது பங்கு?

ஆனால், வகுப்பறையைவிட்டு வெளியே வந்து புறவுகில் மாணவர்கள் பேச விரும்பினால், தாய்மொழியாகப் பேசுவர்களோடு பேச விரும்பினால் அவர்களுக்குக் கண்டிப்பாக இந்தத் திரிபு விதிகளும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் இலக்கணத் திறனோடு இத் திரிபுநிதிகளையும் தானாகவே அகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று கூறவேண்டும். அது பள்ளிக் கல்வியில் இல்லை எனினும் அவர்கள் மற்ற வட்டார அல்லது சமுதாயக் கிளாமொழி பேசுவர்களோடு பேச ஆரம்பிக்கும் போது இத்திரிபு விதிகளையும் தன் நைகப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இவ்வாறு தன்னக படுத்தப்படுகின்ற விதிகளை இரண்டாம் மொழியாகப் பயில்கின்றவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

சான்றாக, தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் - கிராமவாசி - அவருக்கு அவருடைய கிளாமொழி மட்டும்தான் தெரியும் எனக் கொள்வோம்: அவர் கண்ணியாகுமரிக்கு முதன் முறையாகப் போவதாக இருந்தால், அவருக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளின் அளவென்ன? இந்த இரண்டு கிளாமொழிகளுக்கு இடையி

லான திரிபு விதிகள்தானே! ஒருமுறை இவ்வாறு ஒரு கிளாமொழிக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட பின்னர், அவர்கள் வேறு எந்தவொரு கிளாமொழி பேசுபவர்களோடு பேச வேண்டி வந்தாலும் அவர்களுக்கு அத்தனை சிரயம் இருக்காது. காரணம் திரிபுவிதிகளைத் தன்னகப் படுத்தும் முறையும், மாற்றங்களின் அளவும், பிரச்சினையை அனுகும் முறையும் அவர்களுக்கு எளிதில் விளங்கும். தாய்மொழியாகப் “பேசுபவர்களிடம் வட்டார அல்லது சமுதாய வழக்குகளை உருவாக்குகின்ற விதிகள் இருக்கின்றன; அல்லது ஒருவேளை அது அவர்களின் இலக்கணத்தின் (திறனின்) பகுதியாகவே அமைந்திருக்கலாம்.” (Schiffman, 1980 : 193). கல்வி அறிவு பெற்றவர்களுக்கும் இந்நிலைதான் எனினும் கல்வியால் மொழிப்பயனில் சிறிது மாற்றம் ஏற்பட்டு இச்சிக்கவின் அளவு குறையலாம்.

தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களின் நிலையே இதுவிவனில் இரண்டாம் மொழியாகப் பயில்பவர்களின் நிலை?

இச்சிக்கலைச் சில எடுத்துக் காட்டுக்களால் விளக்கலாம்.

1) படர்க்கை உயர்தினைப் பன்மையான ‘அவர்கள்’ பேச்சு மொழியில் எவ்வாறு மாறியிருக்கின்றது என்பதைக் கீழ்வரும் அட்டவணை குறிக்கின்றது.

அவங்க	அவுக	அவா
அவாள்	அவிய	அவிஞ்ச
அவவோ	போன்றவை	

2) நிகழ்கால உருபன்

(அ)	-க்க-	படிக்கான்
(ஆ)	-க்குற-	படிக்குறான்
(இ)	-க்ப்-	படிக்யான்
(ஈ)	-க-	போகுது
(உ)	-த-	சொல்லுதான்
(ஊ)	-ற-	வாறான்
(எ)	-ஷ-	வருது

இதே போன்று ஒவ்வொரு இலக்கணக் கூறிலும் சிற்சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பதையும் விதம் விதமாகக் காட்டலாம். பெயர்ப்பதிலி சொற்களில் ‘அவங்க’-வை நிலைபேறு வழக்காகவும், நிகழ்கால உருபன்களில் -க்குற்-/-ற்- வையும் கொண்டு கற்பிக்கலாம்.

திரிபுவிதிகள் பேசபவரின் மொழிச் செயலின் ஒருபங்கு ஆகும். மேற் கூறிய திரிபு விதிகள் முன்னர் கூறியதுபோல் வட்டார வழக்கு அல்லது சமுதாய வழக்குக்குரியதாகவோ இருக்கலாம். எனவே இத்திரிபுகளுக்குக் குறிப்பிட்ட கூறுகளைச் சுட்டிக்காட்டலாம். உண்மையான சூழல் இவ்வாறு இருக்கக்கூடியில் கல்வியறிவு பெற்ற சிறுபான்மையோர் பேசும் வழக்கான நிலைபேறு வழக்கில் பயிற்சி பெறுகின்ற மாணவர்கள், அவ்வழக்கில் பெற்ற இலக்கணத் திறனோடு இயற்றக்கூடிய நடக்கின்ற உரையாடலில் முழுமையாகக் கலந்துகொள்ள முடியாது என்பது என் கருத்து. எனவே மொழிக் கும் மொழி பேசும் சமுதாயத்திற்கும் இடையிலான இந் நெருங்கிய தொடர்பை மனதிற் கொண்டு இரண்டாம் மொழியாக தமிழகத் தற்பிப்பவர்களும், பாடநூல் தயாரிப்பவர்களும் செயல்பட வேண்டியது இன்றியமையுத்தத்தும்,

மாற்றிலக்கணத்தார் கொடுக்கின்ற விதிகள் தருகின்ற இலக்கணத் திறனும் தேவை; அதோடு பரிமாற்றத் திறனும் தேவை. இவ்வீரண்டு மட்டுமின்றி உண்மைச் சூழல்களில் உரையாடலில் ஈடுபட திரிபுவிதிகளும் தேவை. தாய் மொழியாகப் பேசுகிறவர்கள் இம்முன்றையும் தன்னகப் படுத்தியிருக்கிறார்கள் அல்லவா! அதனால் இரண்டாம்மொழி பயில்கின்ற மாணவர்கள் மட்டும் இதற்கு எப்படி விதிவிலக்காக முடியும்? மேற்கூறிய திரிபுவிதிகளில் எவற்றை மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும்?

முதலில் பேர்சு மொழியைக் கற்பிப்பதாக இருந்தால் ஆரம்பமாக ‘அவங்க’ வையும் / -க்குற் - | -ற் - | - ஜெயும் கொள்ள வேண்டும். எழுத்துமொழியை முதலில் கற்பிப்பதாக இருந்தால் ‘அவர்கள்’ தான் ஆரம்பம் என்பதில் ஜெயமில்லை.

மொழித்திறன் என்பதை “பேசுபவர் + கேட்பவர் இருவரின் மொழியறிவு” (Chomsky 1965 : 4) எனக் கொண்டால், தாய்மொழி

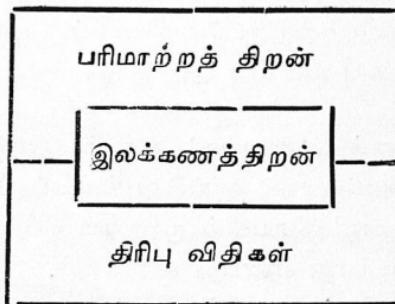
யாகப் பேசுபவர் கண்டிப்பாக மேற்கூறிய ஏழு பெயர்ப்பதிலிகளில் ஏதாவது ஒன்றைத்தான் தன் கிளைமொழியில் கொண்டிருப்பார். மற்ற பெயர்ப்பதிலிகளிலும் சில அவருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால் இவ்வெல்லா வழக்குகளும் அவருக்குத் தெரியுமென்றோ, கிளைமொழிகள் எல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் புரிந்து கொள்ளும் திரிபுகளை உடையன என்றோ கூறிவிட முடியாது. சான்றாக இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு தர்மபுரி மாவட்டக் கிளைமொழியும் கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவருக்குச் செங்கல்பட்டு மாவட்டக் கிளைமொழியும் நூறு விழுக்காடு புரியும் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இவர்கள் எல்லோருமே தாங்கள் தமிழர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கின்றனர் என்றால் அது எவ்வாறு இயல்கிறது? இந்நிலை இரண்டாம்மொழியாகப் பயில்கிறவர்களுக்கு ஏற்படும் சிக்கவின் அளவு மிக மிக அதிகமே!

ஆக, மாணவர்களுக்கு ‘அவங்க’ எனும் நிலைபேறு வழக்கு தெரிவதால் மட்டும், அவர்களால் தாய்மொழியாகப் பேசுபவர்களோடு பேசிவிட முடியாது. மொழிச்செயலில் முழுமை பெற்று விட முடியும் எனச் சொல்லிவிட முடியாது என்பது விளங்கும். ஹெலும், மொழிச் செயல் என்பது “உண்மைச் சூழலில் நடக்கின்ற மொழிப் பயன்” (Chomsky, 1965: 4) எனும் போது, உண்மைச் சூழலில் திரிபுகள் பல்வேறானவை எனும் போது அவைகளும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். மாணவர்களுக்கு அவற்றை எவ்வாறு கற்பிக்கப் போகிறோம்? மாணவர்களுக்கும் தாய்மொழிப் பேசுபவரின் மொழித்திறன் கிடைக்க வேண்டுமே!

ஆசிரியரும், பாடறால் தயாரிப்பாவர்களும் மாணவருக்கு நிலைபேறு வழக்கைக் கற்பித்து லிட்டரல் போதும் என்றும், அதைக் கற்றதும் தாய்மொழிபேசுபவருடன் உறர்யாடும் திறன் வந்துண்டும் என்றும் நினைக்கிறார்கள். இம் மாணவர்களின் பேச்சைப் புரிந்து கொள்வதில் தாய்மொழி பேசுபவர்களுக்குத் தடை ஏதும் இல்லை. ஆனால், அவர்களின் பேச்சைப் புரிந்து கொள்வதில் மாணவர்களுக்கு ஏராளம் தடைகள் உண்டு.

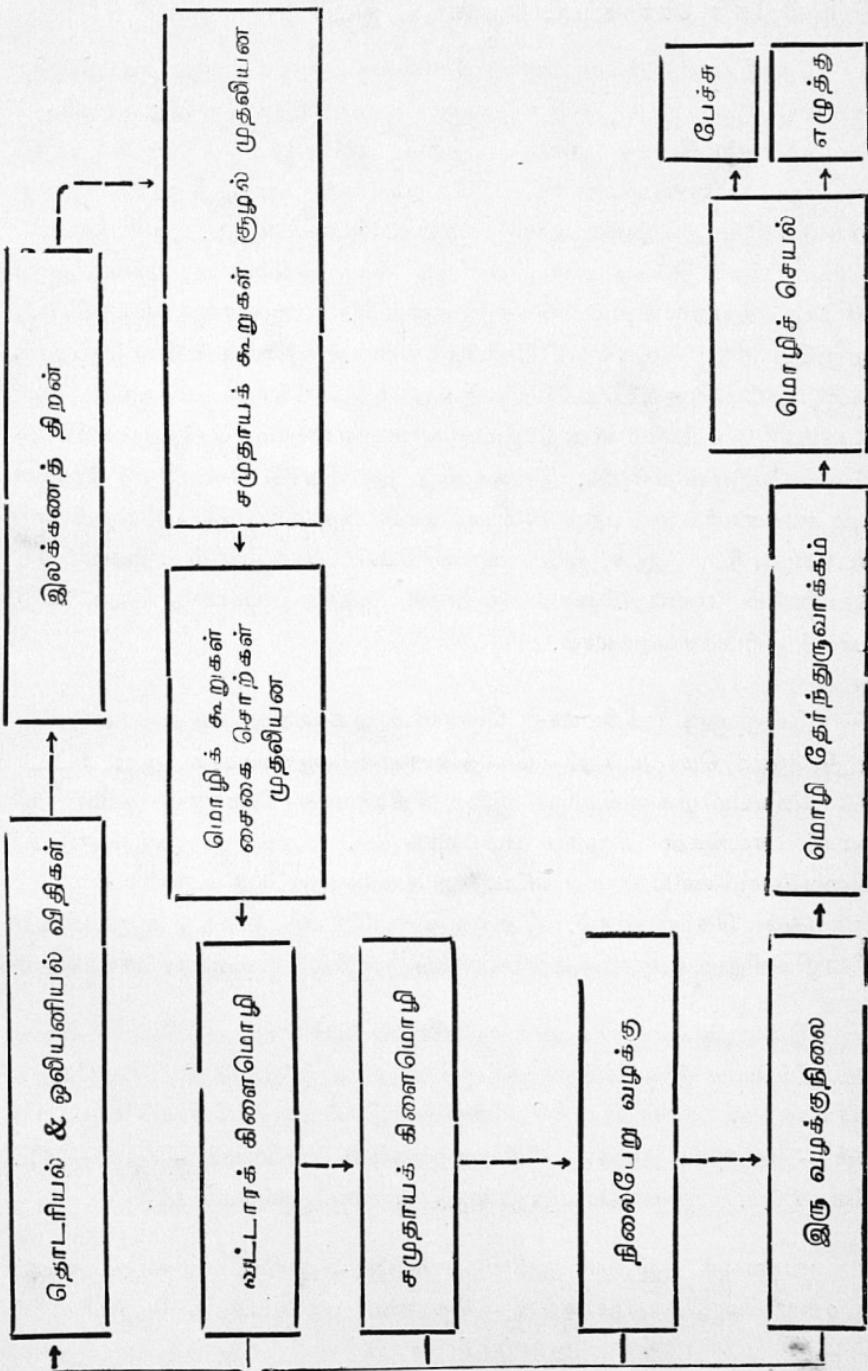
ஆக, இது வரைக்கும் மொழித்திறனின் பங்கையும், சமுதாயத் தில் மொழி வழக்கின் நிலையையும் அதனால் ஏற்படுகின்ற திரிபு

விதிகளின் முக்கியத்துவத்தையும் கண்டோம். எனவே, மொழி என்பது இலக்கணம் சார்ந்தது மட்டுமல்ல, சமூகத்தினரின் வழக்கு பிள்ளையையும், சைகை மொழியையும் (Claus, 1980) உள்ளடக்கிய தாகும். இத்திரிபு விதிகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு ‘மொழித் தேர்ந்தருவாக்கம்’ (Verbal repertoire) ஒன்றை அமைத்து, அதைக் கற்பிப்பது சிறந்ததாலும். இதுவும் நிலைபேறு வழக்கைப் போன்றது தான். ஆனால் இது மேற்கூறிய இலக்கணவிதிகள், பரிமாற்ற விதிகள், திரிபு விதிகள் ஆகிய மூன்றையும் உள்ளடக்கி முழுமை பெற்ற தாகும். இம் மொழித்திறனைக் கீழ்வருமாறு காட்டலாம்.

ஒவ்வொரு தனிநபரும் பல வகையான சமூதரயத்தோட்டுப் பகுக்கு ஆளாகும் போது, பல வகையான வழக்குகளை அறிந்து வைத்துக் கொள்கிறார். எனவே ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு தனி மொழிதேர்ந்தருவாக்கம் இருப்பதாகக் கொள்ளலாம். இவ்வருவாக்கத் திலிருந்து குழலுக்கு ஏற்ப தேவையான சொற்களையும் வடிவங்களையும் எடுத்துப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். பண்மொழியாளர் (Multilingual) போல் பலவேறு கிளைமொழிகளைப் பயன்படுத்து பவறைப் பல்லினைமொழியாளர் (Multidialectal) என்று குறிப்பிடலாம்.

இம் மொழித்தேர்ந்தருவாக்கத்தின் அமைப்பைக் கீழ்வருமாறு காட்டாம், (Stringer, 1973-ஐயும் பார்க்க)

திரிபுவிதிகள் சேர்க்கப்பட வேண்டிய இடம்.

மொழியாசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு அளிக்கின்ற மொழித்திறனின் போதாமையும், விடுபாடுகளும் குறைபாடுகளும் இதுவரைக்கும் விளக்கப்பட்டதோடு எவ்வ தேவை என்பதும் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. மாணவர்களுக்குத் தேவையான மொழித்திறன் மூன்று திறன்களின் அடிப்படையில் உழைப்பு பெறுகின்றது. பாடநூல்கள் பெரும்பாலும் இலக்கணத் திறனைக் கொடுக்கின்றன; ஓளாவிற்குப் பரிமாற்றத்திறனையும் கொடுக்கின்றன. ஆனால் எந்தவொரு நூலுமே திரிபுவிதிகளைச் சேர்க்கப்படில்லை. இவ்வகள் சேர்ந்ததொரு மொழித் தேர்ந்துருவாக்கத்தை தமது குறிக் கோளாகக் கூரியிர்கள் கொள்ள வேண்டும் என்றாலும் அவை எல்லாம் சேர்ந்து கற்பிக்க வேண்டும் என்றில்லை, இலக்கணத் திறனோடு பரிமாற்றத்திறனையும் மாணவர்கள் பெற்ற பின்னர் தான் இத் திரிபுவிதிகள் கற்பிக்கப்படவேண்டும். ஆக, இத்திரிபுவிதிகள் பாடநூலில் இடம் ஏற வேண்டும் என்பதில்லை, ஆனால் துணைப் பாட நூல்கள் வழியாகக் கற்பிக்கப்படலாம்.

இங்கு ஒரு முக்கியமான கேள்வி எழுகின்றது. எத்தனை திரிபுவிதிகளைக் கொடுப்பது? சோதனையின் ஆரம்பமாக ஆறு வட்டாரக் கிளைமொழிகளுக்குரிய திரிபுவிதிகளைக் கொண்டு தனித்தனியாகப் பாடங்கள் எழுதப் படவேண்டும். அல்லது அந்த அந்தக் கிளைமொழிகளில் எழுதப்பட்ட சிறு கதைகளையோ குறுநாவலையோ எடுத்துக் கொள்ளலாம். அல்லது ஒரே பாடத்தை ஆறு கிளைமொழிகளிலும் எழுதி அவற்றின் வேறுபாடுகளை உணர்ச்செய்யலாம்.

இன்னும் சிறப்பாக அமைய வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு கிளைமொழிக்கென இருக்கின்ற திரிபுவிதிகளையும் தலைத்தனி கையேடுகளாக்கலாம். சான்றாக 50 கிளைமொழிகள் இருப்பின் 50 கையேடுகள் - அளவில் மிகச் சிறியனவாகவே இருக்கும் - எழுதப்படவேண்டும், இவை பாடநூலுக்குத் துணை நூல்களாகும்.

மாணவர் ஒருவர் தமிழைக் கற்று - நிலைபேறு வழக்கையும் எழுத்து மொழியையும் கற்று - கோவை மாவட்டத்தில் ஒரு குறுப்பிட்ட சமுதாபத்தில் ஆராய்ச்சி செய்திரார் எனக் கொள்கோரும்.

அவருக்கு உடனே நேவையானது அவ் வட்டார அல்லது அச் சமுதர யத்தினரின் கிளாஸோழியின் தீரிபு விதிகள். அத் தீரிபு விதிகள் அடங்கிய கையேடு சொடுக்கப்பட்டு அவா தெரிந்து கொண்டால் பிரச்சினைகள் எழுவதே இல்லை.

இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனத்தின் கீழ் தென்னிந்திய மொழிகளின் பயிற்று கையத்தில் தமிழ் கற்பிக்கப்படுவது போல் தொடக்கநிலை, இடைநிலை, முதுநிலை என மூன்று நிலைகள் இருந்தால், இடைநிலையின் முடிவில் இத்தீரிபு விதிகள் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். அந்தநிலையில் தான் மாணவர்களுக்குப் பேச்சுமொழியி லும் எழுத்து மொழியிலும் போதிய இலக்கணத்திறனும் பரிமாற்றத் திறனும் கிடைத்திருக்கும். தீரிபு விதிகளையும் கற்ற பிறகு அவர்களின் மொழித்திறன் முழுமை அடைகிறது.

இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனம்
மைசூர்

துணை நூற்கள்

கருணாகரன், கு. 1975, சமுதாய மொழியியல், சிவகாமி அச்சகம், சிதம்பரம்.

ஞானசந்தரம், வ. 1979-80. “பொதுப் பேச்சத்தமிழ்; அதில் இரு நிலையின் பங்கு” மொழியியல் 53-104.

நடராச பிள்ளை, ந. 1979. “உளவியலும் மொழிபயில் கோட்பாடும்” மொழியியல் 3, 2; 199-219.

Annamalai, E. 1980. “A Strategy for Teaching Tamil.” In M. Israel et al. (eds); 269-274.

Atkinson, R. C. & Shiffrin, R. M. 1968. “Human Memory; A proposed system and Its control Processes” In K. W. Spence & J. T. Spence (eds.)

- Bourne, L. E. Jr. 1970. "Knowing and Using concepts." *Psychological Review*, 77; 546-66.
- Broen, P. 1972. The Verbal Environment of the Language Learning child. *Monograph of the American Speech and Hearing Association* 17.
- Chomsky, N. 1965. *Aspects of the Theory of Syntax*. Mass; MIT Press.
- 1975 "Knowledge of Language". In K.Gunderson (ed.); 299-320.
- Claus, E. A. E. 1980. "Gestures in Tamil communication" In M. Israel edal (eds); 309-320.
- Dulay, H. & Burt, M. 1974. "A New perspective on the Creative construction Process in Child Language Acquisition" *Language Learning* 24; 253-278.
- Ferguson, C. A. 1959. "Diglossia". *Word* 15; 325-340
- Gnanasundaram, V. 1980. "A Programme for Teaching the formal and informal varieties of Tamil." In M. Israel etal. (eds.); 275-282.
- Gunderson, K. (ed.) *Language, Mind and Knowledge*. Minneapolis.
- Hymes, D. 1971. a. On Communicative Competence Philadelphia, University of Pennsylvania Press.
- 1971 b. "Sociolinguistics and the Ethnography of speaking". In E. Ardener (ed.) *Social Anthropology and Language* London; 147-193.

- Israel, M. etal (eds.) 1980. *A Festschrift for Prof. M. Shanmugam Pillai*, M. S. Pillai Felicitation Committee Madurai.
- Kothandaraman, P. 1975. *A Course in Modern Standard Tamil* Madras; Inter-national Institute of Tamil studies.
- Kumaraswamy Raja, N. & Doraswamy, K. 1966 *Conversational Tamil*. Annamalainagar: Annamalai University.
- Langendoen, D. T. 1975. "The Relation of competence to performance". In D. Aaronson & R. W. Ricker (eds.) *Developmental Psycho linguistics end Communication Disorders*. Newyork: The Newyork Academy of Sciences; 197-200.
- Martin, J. G. 1972. "Rhythmic (hierachial) Vs Serial Structures in speech and other Behaviours" *Psychological Review*. 79; 487-509.
- Matthews, P. H 1979. *Generative Grammar and Linguistic Competence*. London: George Allen & unwin.
- Miller, G. A. & Chomsky, N. 1963. "Finitary Models of Language users." In R. D. Luse etal (eds.) *Handbook of Mathematical Psychology*. New york: John Wiley & Sons. vol. 2; 419-491.
- Nadaraja Pillai, N. 1979. "Some Aspects of Second Language Learning. " *Seminar n Language Teaching in India*, Mysore: Central Institute of Indian Languages.
- Rajaram, S. 1979. *An Intensive Course in Tamil*. Mysore: (C. I. I. L.)

- Ramanujan, A. K. 1962. *A Survey of Tamil Dialects* (Mimeo) University of Chicago.
- Sach, S.J.; Brownin, R. & Salerns, R. 1972. "Adults' speech to children". *International Symposium on First Language Acquisition Florence*.
- Salzinger, K. 1975. "Are Theories of competence necessary?" In D. Aaronson and R. W. Rieber (eds.) *Developmental Psycholinguistics and communication Disorders*. New York: The New York Academy of Sciences; 178-196.
- Saktivel, S. 1974. "Horizontal and Vertical Dialects of Tamil". *Aayvukkoovai-6*. Pondicherry; 630-635.
- Sampson, G. P. & Richards, J. C. 1973. "Learnes's Language Systems" *Language Sciences*, Aug; 18-25.
- Schiffman, H. 1975. *Intermediate Tamil: A Self Instructional Mothod* (Mimeo) Scattle: University of Washington.
- 1979. *A Grammar of Spoken Tamil*. Madras.C. L. S.
- 1980. "Some Variable Rules in Modern Tamil" In M. Israel edal. (eds.); 193-200.
- Shanmugam Pillai, M. 1966. *A Tamil Reader for Beginners Part I & II*. Annamalai Nagar: Annamalai University.
- 1968. *Spoken Tamil Part I & II*. Annamalai Nagar: Annamalai University.
- Spence, K. W. & Spence J. T. 1968. *The Psychology of Learning and Motivation*. Vol. 2. New York: academic press.
- Stringer, D. 1973. *Language Variation and English*. Milton Keynes. The Open University press.

- Thirumalai, M. S. 1977. *Language Acquisition Thought and Disorder.* Mysore: C. I. I. L
- Thirumalai, M. S. & Nadaraja Pillai, N. "Diglossia and the Teaching of Tamil As a Foreign/Second Language".
- Widdowson, H. G. 1973. 'Two types of Communicative Exercises" *AILA BAAL Seminar Linguistics Section* Dept. of English, University of Lancaster
- Wolfram, W. A. 1966. *A Sociolinguistic Description of Detroit Negro speech.* Washington D. C. Center for Applied Linguistics.
- Zvelabil, K. 1959. "Dialects of Tamil I & II" *Archiv orientalni* 27 Prague.
- 1960. "Dialects of Tamil III" *Archiv Orientalni* 28. Prague.
- 1964. "Spoken Language and Tamil Nadu". *Archiv Orientalni* 32: 237-264.

மலமலசர் தமிழில் சில சொற்கள்

ஆனையினால் மலமலசர்கள், எனும் பழங்குடி மக்கள் பேசவது தமிழாகும். தமிழின் கிணனமெழுதி ஒன்றினைப் பேசகின்றனர். மலமலசர் பேச்சில் காணப்படும் சில சொற்களைக் கீழே காணலாம்.

மக	'மழை'
நிகல்	'நிழல்'
வாக	'வாழை'
எகு	'எழு'
விகு	'விழு'
கீகே	'கீழே'

பக	'பழம்'
கொக்கு	'உதடு'
முப்பு	'தோன்பட்டை'
சந்தன்கை	'மேற்கை'
சப்பை	'முதுகு'
வரடு	'முழங்கால்'
மோந்தெ	'முகம்'
குரெ	'இரத்தம்'
பனி	'காய்ச்சல்'
திராப்பு	'சளி'
அய்யா	'அண்ணன்'
சாந்தி	'வயதானவன்'
கவிச்சி	'பாட்டி'
போண்டி	'படகு'
தொட்டு	'மரப்பட்டை'
முட்டி	'மத்து'
முடி	'மலை'
லாவு	'சந்திரன்'
நேர	'குரியன்'
பீத்தெ	'ஆந்தை'
பீலெ	'ஈசல்'
குடு	'சுத்தை'
விரிவி	'மொட்டையடித்தல்'
விரலி	'வண்ணாத்திப் பூச்சி'

இவர்களது பேச்சில் 'மு' ஏரம் 'க' கரமாக மாறுவது கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

ஆதாரம் : டாக்டர் ச. சக்திவேல்
தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள்,
சிதம்பரம், 1980.

நன்றி : கே. வி. இராஜகுமாரி
மொழியியல்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

பணிய மொழியில் வேற்றுமை

எஸ். ஜீன் லாறன்ஸ்

மொழிகளில் எண்ணிலடங்கா வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. இம்மொழிகளில் காணப்படும் வாக்கியங்களில் பெயர்ச் சொல்லுக்கும் வினைச் சொல்லுக்குமிடையே ஒரு விதமான பொருள் தொடர்பு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இவ்வாறு காணப்படுகின்ற பொருள் தொடர்பினை அப்பெயரோடு இணைந்து நிற்கும் ஒட்டுக்கள் (Suffixes) வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு பொருள் கொண்டு நிற்கும் ஒட்டுக்களை அல்லது உருபுகளை வேற்றுமை உருபுகள் என்றும் அப்பொருள் தொடர்பினை வேற்றுமை என்றும் அழைக்கின்றோம். அதாவது ஒரு பெயர்ச் சொல்லுக்கும் அதற்குப் பயனில்லாக வரும் வினைச் சொல்லுக்கும் இடையே காணப்படுகின்ற பொருள் தொடர்பு வேற்றுமை உருபு எனக்கூறப்படும் ஒட்டுக்களால் வெளிப்படுத்தப்படும்போதுதான் அது வேற்றுமை என அழைக்கப் படுகிறது. சில இடங்களில் பின் உருபு (Post - position) பிற வேற்றுமை உருபுகளுடன் சேர்ந்து வந்து வேற்றுமை உணர்த்துவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரும்பாலும் எல்லா வேற்றுமைகளும் ஒரு பெயருக்கும் வினைக்குமுள்ள தொடர்பினை எடுத்துச் சொன்னாலும் உடைமை வேற்றுமை ஒரு பெயருக்கும் பிறதொரு பெயருக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை வெளிப்படுத்துகிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட வேற்றுமை உருபு பெரும்பாலும் தனிப்பட்ட பொருள் தொடர்பினை வெளிப்படுத்தினாலும் சில வாக்கியங்களில் இந்திலை மாறி மற்றொரு வேற்றுமை உருபால் வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற பொருள் தொடர்பினையும் கொண்டு நிற்பதைக் காணலாம். இத்தகைய பொருள் மாறுபாட்டை வேற்றுமை மயக்கம் என அழைப்பார்.

மேற்கூறிய கருத்துக்களின் அடிப்படையில் பணிய மொழியில்¹ காணப்படுகின்ற வேற்றுமைகளையும், வேற்றுமை உருபுகளையும் அவற்றின் வேற்றுமை மயக்கத்தையும் இக்கட்டுரையின்கண் காண்போம்.

வேற்றுமை உருபுகளால் வாக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற பொருள் தொடர்பினை வைத்து ஆராயும்போது பணியமொழியில் எழுவாய் வேற்றுமை² நீங்கலாக ஒன்பது வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன.

1. செயப்படுபொருள் வேற்றுமை
2. கருவி வேற்றுமை
3. உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை
4. கொள்வோன் வேற்றுமை
5. உடைமை வேற்றுமை
6. நீக்க வேற்றுமை
7. இட வேற்றுமை

1. பணியமொழி நீலகிரி மாவட்டத்தில் கூடலூர் தாலுகாவிலும், கேரளத்தில் வயதாடு பகுதிகளிலும் வாழும் பணியர்களால் பேசப் படுகிறது. இக்கட்டுரை நீலகிரியில் வாழும் பணியர்களது மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.
2. எழுவாய் வேற்றுமைக்கென்று தனிவேற்றுமை உருபோ அல்லது பெயர்ச்சிசால் திரிபோ காணப்படவில்லை. எனவே எழுவாய் வேற்றுமை இங்கு விவரிக்கப்படவில்லை.

8. காரிய வேற்றுமை

9. வினி வேற்றுமை

1. செய்ப்படுபொருள் வேற்றுமை

பணிய மொழியில் செய்ப்படுபொருள் வேற்றுமை -e என்னும் வேற்றுமை உருபால் வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. உயிர்ப் பெயர் களுக்குப் பின் இவ்வேற்றுமை உருபு கட்டாயம் வரும். ஆனால் ஏனைய பெயர்களின்பின் இவ்வேற்றுமை உருபு வந்தும் வராமலும் இருக்கும். அதாவது இவ்விடங்களில் இதன் தோற்றம் விருப்பேற்று அமையும்.

en-e > enne ‘என்னை’

niṅga]e > niṅgale ‘உங்களை’

pagam-e > pagatne ‘பழத்தை’

pire ‘பீட்டை’

mu:ri-e > mu:rine ‘காளையை’

ayin enne ateva:n pateñja:n

அவன் என்னை அடிக்கச் சொன்னான்

aben pire piđeppa:n po:ya:n

அவன் வீடு வேயச் சென்றான்

ka:ti mu:rine konta:n

காட்டெருமை காளையைக் கொன்றது

செய்ப்படுபொருள் வேற்றுமை உருபு சில இடங்களில் கொள் வேரன் வேற்றுமையை (பார்க்க-4) வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

நந்தினை pa:lu kođu

குழந்தைக்குப் பால் கொடு

மேலும் சில இடங்களில் செய்ப்படுபொருள் வேற்றுமை உருபு இடவேற்றுமையையும் (பார்க்க-7) வெளிப்படுத்துகிறது.

மாட்டே telene toṭṭa:n

சிறுவன் தலையில் தொட்டான்

2. கருவி வேற்றுமை

கருவி வேற்றுமையை -e என்னும் செயப்படு பொருள் வேற்றுமை உருபும் *kōñd* என்றும் பின்னருபும் இணைந்து வெளிப்படுத்துகின்றன. உயிரில் பெயர்களுக்குப் பின் செயப்படுபொருள் வேற்றுமை உருபு வீருப்பேற்றுவருவதால் கருவி வேற்றுமையிலும் இவ்விடங்களில் அது வீருப்பேற்று வருகிறது. எனவே உயிரில் பெயர்கள் கருவி வேற்றுமை வெளிப்படுத்தும்போது *kōñd* என்னும் பின்னருபு தனித்தோ அல்லது செயப்படுபொருள் வேற்றுமை உருபுடனோ வரும்.

en-e-kōñd > *ennekoñdu* ‘என்னால்’

kutken-e-kōñd > *kutkenekoñdū* ‘நரியால்’

i-rece-kōñd > *i:recekoñdu* ‘வாளால்’

ko:l-e-kōñd > *ko:lnekoñdu* ‘விறகால்’

ennekoñdu pañi eñuppa:n patta:

என்னால் வேலை செய்ய இயலாது.

i: kutkene kōñdu ko:yine kolluva:n patta:

இந்த நரியால் கோழியைக் கொல்ல இயலாது.

na:nu i:recekōñdu marañne atut̄en

நான் வாலால் மரத்தை அறுத்தேன்.

3. உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை

உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமையை -a என்னும் உடைமை வேற்றுமை உருபும் (பார்க்க-அ) *ku:de* என்னும் பின் உருபும் சேர்ந்து வெளிப்படுத்துகின்றன.

en-a-ku:de > *ennaku:de* ‘என்னோடு’

bol̄lam-a-ku:de > *bol̄lañnaku:de* ‘தண்ணீருடன்’

ño:ñjen-a-ku:de > *ño:jenaku:de* ‘நோஞ்சனோடு’

kutken-a-ku:de > *kutkenaku:de* ‘நரியோடு’

ennaku:de moñte añña:d:kku bañda:n

என்னோடு சிறுவன் கடைக்கு வந்தான்.

no:ñjeneku:de na:nu pañi edukkinten
 நான் நோஞ்சனுடன் வேலை செய்கிறேன்
kutkenaku:de ceñña:y barum
 நரியோடு ஒதாய் வரும்

உடனிகற்சி வேற்றுமை உருபு சில இடங்களில் இடவேற்றுமை யைக் குறிக்கிறது.

pa:lnaku:de calye bolla u:lon
 பாலில் ஏராளம் தண்ணீர் இருக்கிறது

4. கொள்வோன் வேற்றுமை

கொள்வோன் வேற்றுமையை -a:kk, -kk, -ukk என்னும் வேற்றுமை உருபுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இம்முன்று வேற்றுமை உருபுகளும் துணைநிலை வழக்காக வருகின்றன.

4. 1. -a:kk

-a:kk என்னும் வேற்றுமை உருபு தன்மை (en), முன்னிலை (ñin), ஒருமை பிரதிப் பெயர்களுடன் வரும்.

en-a kk > ena:kku ‘எனக்கு’
 ñin-a:kk > ñina:kku ‘உனக்கு’
 ena:kku pañi bo:ñum
 எனக்கு வேலை வேண்டும்
 ñina:kku ena:yin bo:ñum?
 உனக்கு என்ன வேண்டும்?

4. 2. -kk

-kk என்னும் வேற்றுமை உருபு நாமடி மருங்கொலியில் முடியும் பன்மை பெயர்களுக்குப் பின்னும் உயிரெழுத்துக்களில் முடியும் பெயர்களுக்குப்பின்னும் வரும்.

e:-kk > e:kku ‘எனக்கு’
 engal-kk > engakku ‘எங்களுக்கு’
 maranga]-kk > marangakku ‘மரங்களுக்கு’

mu:-ikk > mu:rikku ‘காளைக்கு’
 pir:-kk > pirekku ‘வீட்டிற்கு’

abera e:kku pañi t̄andaru
 அவர்கள் எனக்கு வேலை தந்தார்கள்
 pakki pirekku po:ntom
 பக்கி வீட்டிற்குப் போகிறான்

4.3 -ukk

—ukk என்னும் வேற்றுமை உருபு மேலே சூறிய -akk, -kk என்னும் வேற்றுமை உருபுகள் வராத இடங்களில் வரும்.

mira:yen — ukk > mira:yenukku ‘கிழவனுக்கு’
 aben — ukk > abenukku ‘அவனுக்கு’
 min — ukk > minnuukku ‘இவனுக்கு’
 ko:l — ukk > ko:lukku ‘விறகுக்கு’

abo:lu abenukku ena:yin kodukkinro:lu
 அவள் அவனுக்கு என்ன கொடுக்கிறாள்

na:nu ko:lukku tuppe ta: re:n
 நான் விறகுக்கு ரூபாய் தரமாட்டேன்

கொள்வோன் வேற்றுமை உருபு சில இடங்களில் கருவி வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

upnikku ta:ne: nadappa:n patta:
 குழந்தையால் தானே நடக்க இயலாது.

கொள்வோன் வேற்றுமை உருபு சில இடங்களில் இடவேற்றுமையைக் (பார்க்க-7) குறிக்கும்.

ayina pa:jlekku ku:t̄u
 அவனுடைய வயிற்றில் இடி

மேலும் சில இடங்களில் கொள்வோன் வேற்றுமை உருபு காரிய வேற்றுமையையும் (பார்க்க-8) வெளிப்படுத்துகிறது.

na:nu enna nakkakku paga katka:yjen

நான் என்னுடைய பின்னவாகனுக்காகப் பழம் திருடி னேன்.

5. உடைமை வேற்றுமை

உடைமை வேற்றுமை -a என்னும் வேற்றுமை உருபால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

en-a > enna

‘என்னுடைய’

நிங்கல-a > நிங்கால

‘உங்களுடைய’

pagam-a > pagatna

‘பழத்தினுடைய’

pakki-a > pakkina

‘பக்கியினுடைய’

aben enna maga

அவன் என்னுடைய மகன்

na:nu நிங்கால pirelindu banter

நான் உங்களுடைய வீட்டிலிருந்து வருகிறேன்

minnu pakkina kuppa;yam

இது பக்கியினுடைய சட்டை

சில இடங்களில் உடைமை வேற்றுமை உருபு, கொள்வோன் வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

pakkina pire ka:ti

பக்கிக்கு வீடு இல்லை

மேலும் சில இடங்களில் உடைமை வேற்றுமை உருபு, இட வேற்றுமையையும் (பார்க்க. 9) வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

pirena kadavu ka:ti

வீட்டில் கதவு இல்லை

6. நீக்க வேற்றுமை

இம்மொழியில் நீக்க வேற்றுமையை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

6. 1. நீக்க வேற்றுமை

ஒன்றிலிருந்து பிறதோரிடத்திற்குச் செல்லும் போது -nd, -e:nd போன்ற உருபுகள் இடவேற்றுமை (பார்க்க. 7) உருபுகளாகிய -li, -avula:t: , -ava:t: என்பனவற்றுடன் சேர்ந்து இவ்வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றில் -liபுடன் -ndம், ava:t: , ava:tt: டுடன் -e:ndம் சேர்ந்து வரும்.

6. 1. 1. li-nd

li-nd உயிரில் பெயர்களுடன் சேர்ந்து வந்து இவ்வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

pire-li-nd > pirelindu ‘வீட்டிலிருந்து’

pagam-li-nd > pagalinidu ‘பழத்திலிருந்து’

poṭṭi-li-nd > poṭṭilidu ‘பெட்டியிலிருந்து’

na:nu pirelindu banten

நான் வீட்டிலிருந்து வருகிறேன்

poṭṭi.lidu tuppe edu:ttalu

பெட்டியிலிருந்து ரூபாய் எடுத்தான்

6. 1. 2. ava:tt-e:nd

ava:t-e:nd உயிர்ப் பெயர்களுடன் சேர்ந்து வருகிறது.

paybu-ava:t-e:nd > paybunava:ndu ‘பசுவிலிருந்து’

a:d-ava:t-e:nd > a:dnava:te:ndu ‘ஆட்டிடிருந்து’

en-ava:t-e:nd > ennavava:te:ndu ‘என்னிடமிருந்து’

paybunava:te:nde kiḍe:cca pa:lu e:de u:lam?

பசுவிடமிருந்து கிடைத்த பால் எங்கிருக்கிறது?

enna a:dnava:te:ndu pa:lu kiḍe:ppa:n ka:ni

என் நுடைய ஆட்டிடமிருந்து பால் கிடைக்க வில்லை

6.1.3 *avu|:att - e:nd*

avu|a t̪-e nd உயர்தினணப் பெயர்களுடன் சேர்ந்துவரும். மேலே கூறிய உருபும் (6.2) உயர்தினணப் பெயர்களுடன் சேர்ந்து பதில்நிலை வழக்காக வரும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

bolli-ava:t̪-e:nd > *bolliinava:t̪e:ndu*

‘பான்னியிடமிருந்து’

bolli-avu|att-e:nd > *balliinavu|a:t̪e:ndu*

‘பால் வியிடமிருந்து’

enava|a:t̪ -e:nd > *eṇnavu|a:t̪e:ndu* என்னிடமிருந்து

enava:t̪-e:nd > *ennava:t̪e:ndu* என்னிடமிருந்து

bolliinavu|a:t̪e:ndu ayin tuppe eduppa:n

பொன்னியிடமிருந்து அயன் ரூபாய் எடுத்தான்.

ennavu|a:t̪e:ndu tuppe eduppa:n pa:du: ka:ṇi

என்னிடமிருந்து ரூபாய் எடுக்கக்கூடாது.

6.2 நீக்கவேற்றுமை-2

ஒன்றின் புறத்திலிருந்து பிறிதோரிடத்திற்குச் செல்லுமாயின் -mbe, -umbe என்னும் இடவேற்றுமை உருபுகளுடன் *nd* என்னும் உருபும் சேர்ந்து இவ்வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தும்.

6.2.1 *mbe-nd*

mbe - nd உயிரெழுத்துக்களுடன் முடியும் பெயர்களுடன் வந்து இவ்வேற்றுமையை வளிப்படுத்துகிறது.

poṭṭi-mbe-nd > *poṭṭimbenḍu* ‘பெட்டியின் மேலிருந்து’

a:ne-mbe-nd > *a:nembenḍu* ‘யானையின் மேலிருந்து’

tele-mbe-nd > *telembenḍu* ‘தலையின் மேலிருந்து’

ṇiyyu poṭṭimbenḍu ita:ṅgu

‘நீ பெட்டியிலிருந்து இறங்கு’

ennda telembendu telena:ru bu:yintom
 ‘என் தலையிலிருந்து தலைமுடி விழு கிறது’

6. 2 2. -umbe - ங்கி

-nmbe - ங்கி மெய்யெழுத்துக்களுடன் முடியும் பெயர்களுடன் வந்து நீக்க வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

maram - umbe - ங்கி > maraiyumbendu
 ‘மரத்துண மேலிருந்து’

baysko:l - umbe - ங்கி > baysko:lumbendu
 ‘சைக்கிளின் மேலிருந்து’

o:ṭṭi - umbe - ங்கி > o:ṭṭiumbendu ‘ரோட்டின் மேலிருந்து’

moṭṭe maraiyumbendeu ta:ge bu:ங்கா:n
 சிறுவன் மரத்திலிருந்து தொழ விழுந்தான்

modaiṭṭi baysko:lumbendu bu:ங்கா:lu
 சிறுமி சைக்கிளிலிருந்து விழுந்தாள்.

7. இடவேற்றுமை

பணிய மொழியில் இட வேற்றுமையை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

7.1. இடவேற்றுமை - 1

ஒன்று மற்றொன்றின் உள்ளோயோ அல்லது மற்றொன்றிடமே இருக்கும்போது -li -avuṭṭa:ṭṭi. -ava:ṭṭi என்னும் இடவேற்றுமை உருபுகள் வந்து இவ்வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

7. 1. 1. li

இவ் வேற்றுமை உருபு உயிரில் பெயர்களுடன் வந்து இடவேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

prne - li > pireli ‘வீட்டில்’

poṭṭi - li > poṭṭili ‘பெட்டியில்’

paṭṭe - li > paṭṭeli ‘வயிற்றில்’

payam - li > payaṭli ‘பழத்தில்’

enna ura:tt̩i pireli ikkintolu

எ... மதைவி வீட்டில் இருக்கின்றாள்

ayyu:tta pagatli puybu ikkum

அமுகின் பழத்தில் புழு இருக்கும்

7. 1. 2. -ava:tt̩

இவ்வேற்றுமை உருபு உயிர்ப்பெயர்களுடன் வந்து இட வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

ađ-ava:tt̩ > a:đnava:tt̩u

‘ஆட்டில்’

en-ava:tt̩ > ennavava:tt̩u

‘என்னிடம்’

cippen-ava:tt̩ > cippenava:tt̩u

‘சிப்பணிடம்’

pakkina a:dava:tt̩u pa:lu ulon

பக்கியின் ஆட்டிடம் பால் இருக்கிறது

ennava:tt̩u oru tuppe u:lon

என்னிடம் ஒரு ரூபாய் இருக்கிறது

7. 1. 3. -avula:tt̩

இவ்வேற்றுமை உருபு உயர்தினைப் பெயர்களுடன் வந்து இட வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது. இத்துடன் மேலே குறிப்பிட்ட உருபு ava:tt̩ பதில்நிலை வழக்கில் வரும் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதது.

aben-avula:tt̩/ava:tt̩ > aben-avula:tt̩u/ava:tt̩u

‘அவனிடம்’

mo:tte-avula:tt̩/ava:tt̩ > mo:tten-avula:tt̩u/ava:tt̩ un

‘சிறுவனிடம்’

en-avula:tt̩/ava:tt̩ > en-avula:tt̩u/ava:tt̩u

‘என்னிடம்’

aben-avula:tt̩u/ava:tt̩u ena.yin ikkintom?

அவனிடம் என்ன இருக்கிறது?

moṭṭen-avuṭṭa:iṭṭu/avaṭṭu oru bayskolu u]o:n
சிறுவனிடம் சைக்கிள் இருக்கிறது.

7. 2. இடவேற்றுமை-2

ஒன்று மற்றொன்றின் வெளியே இருக்கும்போது, -*mbe*, -*umbe* என்னும் இடவேற்றுமை உருபுகள் வந்து இவ்வேற்றுமையை வெளிப் படுத்துகின்றன.

7.2.1 -*mbe*

இவ் இடவேற்றுமை உருபு உயிரெழுத்துக்களில் முடியும் பெயர் களுடன் வரும்.

poṭṭi - mbe > po ṭṭimbe ‘பெட்டியின் மேல்’
a:ne - me > a:nembe ‘யானையின் மேல்’
paṭṭe - mbe > paṭṭembe ‘யடியின் மேல்’

niyya poṭṭimbe iṭṭe:ppa:n pa:du ka:ṭṭi
நீ பெட்டியின் மேல் இருக்கக்கூடாது.

ayin a:nembe ka:tunton
அவன் யானையீது ஏறுகிறான்

uṭṭi paṭṭembe iṭṭe:ecinda:n
குழந்தை வயிற்றின் மேல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

7.2.2. -*umbe*

இந்த வேற்றுமை உருபு மெய்யெழுத்துக்களுடன் முடியும் பெயர்களுடன் வந்து இவ்வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தும்.

boṭṭam - umbe > boṭṭaiṭṭumbe ‘தண்ணீரின் மேல்’
o:ṭṭi - umbe > o:ṭṭumbe ‘ரோட்டின் மேல்’
katuppen - umbe > katuppanumbe ‘கறுப்பனின் மேல்’

boṭṭaiṭṭumbe ko:lu po:nitem
தண்ணீரின்மேல் விறது போகிறது.

motte oyjumbe baysko:lu ottuntom
சிறுவன் ரோட்டின் மீது சைக்கிளை ஒட்டுகிறான்.

8. காரிய வேற்றுமை

பணிய மொழியில் காரிய வேற்றுமையை கொள்வோன் வேற்றுமை உருபுகளுடன் a:y^t, bo:ñdi என்றும் சின் உருபுகள் பதில்நிலை வழக்கில் வந்து வெளிப்படுத்துகின்றன.

en-a:kk-a:y ^t	> ena:kka:y ^t su	'ஏனக்காக'
en-a:kk-boñdi	> ena:kkubo-ñdi	'ஏனக்காக'
ñingal-kk-a:y ^t	> ñingakka:y ^t u	'உங்களுக்காக'
ñingal-kk-bo:ñdi	> ñingakkubo:ñdi	'உங்களுக்காக'
ko:l-ukk-a:y ^t	> ko;lukka:y ^t u	'விறகிற்காக'
ko:l-ukk-boñdi	> ko;lukkubo:ñdi	'விறகிற்காக'

abo:lu ena:kka:su ka:tiñda:lu

அவள் எனக்காக காத்திருந்தாள்

ennekoñdu ñingakkubo:ñdi ontum ceyva:n patta:

எண்ணால் உங்களுக்காக ஒன்றும் செய்ய இயலாது

abo:lu ko:lukka:yu tiñeñju naña:kkintola

அவள் விறகிற்காக அலைந்து தீரிகின்றாள்

9. விளி வேற்றுமை

படர்க்கை நிலையில் இருப்பவரை முன்னிலைப்படுத்தி அழைப்பதை விளிவேற்றுமை என்போம். இம்மொழியில் விளி வேற்றுமைக் கென தனி வேற்றுமை உருபுகள் இல்லை. ஆனால் விளிவேற்றுமை இரண்டு வழிகளில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

9.1. உயிரெழுத்துக்களுடன் முடியும் பெயர்களின் இறுதி எழுத்து நீட்டப்பட்டு இவ்வேற்றுமை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

pakki > pakki: 'பக்கிலே'

pa:le > pa:l e: 'பாளையே'

9.2 பெயர்களின் இறுதியில் வரும் -en ஆனது -a ஆக மாற்றப் பட்டும் விளிவேற்றுமை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

bommen > bomma: ‘பொம்மா’
 cippen > cippa: ‘சிப்பா’

மொழியில் துறை
 அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

துணை நூல்கள்

அகத்தியலிங்கம், ச. 1977 ‘வேற்றுமை’ ஒன்பதாவது கருத்தரங்கு
 ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி-2, மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்
 தமிழ்த்துறைச் சார்பு வெளியீடு, அண்ணாமலை நகர்.

— 1979, சொல்லியல்-I பெயரியல், அனைத்திந்தியத்
 தமிழ் மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலைநகர்.

Jean Lawrence, S. 1979 *Descriptive Analysis of Paniya Ph.D.*
 Dissertation, Annamalai University, Annamalainagar.

அதைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழக வெளியீடுகள்

1. மொழியியல் - வாழ்வும் வரலாறும் (History of Linguistics)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,

M.A., Ph. D. (Kerala) Ph. D., (Ind. U. S. A.)

டாக்டர் க. புஷ்பவல்லி, M.A., Ph. D.,

மொழியியல் அறிஞர்கள் பலர் மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு வேரும் விதையுமாக நின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்வு, வரலாறு, அவர்கள் ஆராய்ச்சியில் கண்ட வெற்றி இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் பல்வேறு மொழியியல் கோட்பாடுகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்குவது இந்நால்.

பக்கம் 458)

(விலை. ரூ. 16/-

2. கிளை மொழியியல் (Dialectology)

டாக்டர் கோ. சௌநாசவர்மா, M. A. Ph. D.

இரே மொழி வழங்கும் நாட்டில் கூட வட்டாரம், இனம், சாதி நொழில், சமூகம் முதலிய வேறுபாடுகள் மூலம் பேச்சு மொழி வேறுபடுகிறது. தமிழில் அவ்வாறு வேறுபடுகின்ற பேச்சு மொழி கணாப்பற்றி விரிவாக விளக்கிக்கூறும் முதல் நூல் இந்நால்.

பக்கம் 226)

(விலை ரூ 10/-

3. மொழித்திட்டமிடுதல் (Language Planning)

டாக்டர் கி. கருணாகரன், M.A., Ph.D.,

மொழித் திட்டமிடுதலில் இன்றைய நிலையில் தெளிவாக வரையற செய்யப்பட்டுள்ள முக்கியமான சில கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் அவற்றின் விளக்கங்களையும் எளிய நடையில் எடுத்து

தியம்புவது இந்நால். தமிழின் புதுமையாக்கம், எழுத்துருவாக்கம், நிலைபேறாக்கம் முதலியவற்றைப்பற்றி அறியவீர்யம் கண்ணோட்டத் துடன் விளக்குகிறது இந்நால்.

பக்கம் 165)

(விலை ரூ 7/-

4. உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள் I (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியவிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A)

திராவிட மொழிகளின் வாழ்வு, வரலாறு, இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வெட்டு போன்ற இன்னோரன்ன பல செய்திகளை யும் திராவிட மொழிகட்கும் மற்ற மொழிகட்குமுள்ள பல்வேறு உற வினையும் விளக்குவது இந்நால். உலகமொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஜந்தாவது நால் இது.

பக்கம் 250)

(விலை ரூ 12/-

5. உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள் II (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியவிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A.)

இருபத்திரண்டுக்கும் மேற்பட்ட திராவிடமொழிகளின் வடிவங்களை ஒப்பிட்டுத் தொல் திராவிட மொழியிலுள்ள ஒலியமைப்பு, பெயர் இலக்கண அமைப்பு ஆகியவற்றைச் சான்றுகாட்டி ஒப்பிலக்கண அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்நால். 'உலகமொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஆறாவது நால் இது.

பக்கம் 265)

(விலை ரூ. 15/-

6. நரிக்குறவுப் பழங்குடி மக்கள்

டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மா, M.A., Ph.D.

இந்நால் நரிக்குறவர்களின் வாழ்க்கை முறையையும் சுற்றுப் புறச் சூழலுக்கேற்ப அவர்கள் மேற்கொள்ளும் பழக்க வழக்கங்களையும் விளக்குகிறது. மேலும் அவர்கள் வாழ்வில் அமையும் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்களையும் எடுத்து கூறுகிறது.

பக்கம் 96)

(விலை. ரூ 4/-)

7. எழுத்துச் சீர்திருத்தம் (Script Reform)

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், M. A., M. Litt, Ph. D.

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் என்பது தமிழ் வரிவடிவத்தில் செய்யப் படும் சீர்திருத்தம் மட்டுமன்று; எழுத்தின்தொகை, சொல்லெழுத்து, பிறமொழிச் சொற்களைத் தழுவும் முறை ஆகியவைகள் பற்றியும் செய்ய வேண்டிய திருத்தம் என்ற நோக்குடன் இந்நால் எழுதப் பட்டுள்ளது. இனிச் செய்யப்பட வேண்டியவைகளும் தமிழ்நாடு அரசு வெளியிட்ட எழுத்துச் சீர்திருத்தம் குறித்த ஆணை பற்றிய விமர்சனமும் இறுதி இயலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம் 240)

(விலை. ரூ. 12.50/-)

8. ஒலியியல் (Phonetics)

டாக்டர் சு. இராசாராம், M. A., Ph. D.

தமிழோலிகளின் வகை, பிறப்புமுறை ஆகியவற்றோடு பொது வாக ஒலியைப் பற்றியும் அதன் ஆய்வு முறைகள் மற்றும் பேச் சுறுப்புக்களைப் பற்றியும் இந்நால் விவரித்துக் கூறுகிறது. ஒலியியல் கலைச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் விளக்கத்தோடு இறுதியில் கொடுக் கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம் 180)

(விலை. ரூ. 15/-)

9. எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு

(Phonological Theoreis in Tamil Grammars)

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், M. A., M. Litt., Ph. D.

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னால், இலக்கண விளக்கம், தொன்னால் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் ஆகிய நூல்களின் எழுத்தத்தொரத்தில் காணப்படும் மொழியியல் கோட்பாடுகள் எழுத்தத்தொர அமைப்பு, பிறப்பியல், தொல்காப்பியரின் ‘எழுத்து’, முதலும் சார்பும், எழுத்தியலின் களன், எழுத்தியல், பதவியல், புணரியல், அடிநிலைக்கிளி, புணரியல்களின் அமைப்பு, சாரியை என்று பதினேராறு இயல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் இப்பான ‘இலக்கணமும் மொழியியலும்’ என்பதில் இலக்கணத்துக்கும் மொழியியலுக்கும் உள்ள உறவு, மொழியியல் நோக்கில் இலக்கணத்தை ஆராயும் முறை, இந்த நூற்றாண்டில் இலக்கண ஆய்வின் வரலாறு ஆசியனவும் கடைசி இரண்டு இயல்களான போக்குகள், ‘உத்திசள்’ என்பனவற்றில் இலக்கணங்களிடையே காணப்படும் ஆய்வுப்போக்கும், இலக்கண உத்திகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கே உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளும் இலக்கண ஆய்வாளர்களின் கருத்துகளும் மொழியியல் நோக்கில் பரிசீலிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக இந்த நூல் எழுத்தத்தொரத்தை ஒப்பு நோக்கிலும் மொழியியல் நோக்கிலும் படிப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

பக்கம் 306)

(வீலை. ரூ. 20/-

10. சொல்லியல் 1 (Morphology) - பெயரியல் (Noun,

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,

M. A., Ph. D., (Kerala), Ph. D., (Ind. U. S A.)

தமிழ் மொழியின் சொல்லியல் பற்றி இக்கால மொழியியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்நால்

முதல் இயலான ‘சொல்லியல் கொள்கைகளும் விளக்கங்களும்’ என்ற தலைப்பில் தற்கால மொழியியல் கோட்பாடுகளும், ‘பெயரியல்’ என்ற இரண்டாம் இயலில் தமிழ்ப் பெயர்ச்சிசாற்களின் வகைப்பாடு

களும் அவற்றின் காரணம் களும், பதிலிடு பெயர்கள், என்னும் பெயர்கள் போன்றவையும் வாளக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவது இயலான ‘எண் பால் பகுப்பு’ என்ற தலைப்பில் எண் அமைப்பும் பால் அமைப்பும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ‘வேற்றுமை’ என்னும் இயலில் வேற்றுமைகளின் அமைப்பும் ஆக்கமும், பொருளும், போக்கும் ஆராயப்படுகின்றன. பொதுவாக தமிழ் மொழியின் பெயர்ச்சொல் அமைப்பு பற்றிப் பல புதிய விளக்கங்களை இதில் காணலாம். பலவேறு புதிய கோணங்களில் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் இந்நால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சொல்லியல் என்ற வரிசையில் முதல் நூல் இது.

பக்கம் 280)

(விலை ரூ. 21/-

11. Linguistic Convergence

Dr. K. KARUNAKARAN, M. A., Ph. D. Dip., in Kannada

This monograph deals with some of the problems related to the use of languages in contact situations, and as a result, the development of some commonness in the structure of the languages. The topics discussed include nature and direction of convergence; use of minority languages in multilingual situation; mass communication- digosslia and linguistic convergence; social setting- language development and linguistic convergence, and current issues and research related to the study of convergence.

pp. 118]

[Price Rs. 10/-

12. இரு மொழியம். (Bilingualism)

டாக்டர் கோ. சினிவாசவர்மா, M. A., Ph. D.

ஒருவர் இரண்டு மொழிகளைக்கற்று அவைகளைப் பேசும் பொழுது, ஒவ்வொட்டைய பேச்சில் ஒரு மொழியின் கூறுகள் மற்றொரு

மொழியில் கலந்து வழங்குகின்றன. மொழித் தொடர்பு நீண்ட காலம் நிலைத்திருந்தால் தொடர்பு கொண்ட மொழிகள் ஒன்று மற்றொன்றாலோ அல்லது இரு மொழிகளுமோ தாக்கத்திற்குட் படலாம். அவ்வாறு தாக்கம் நிகழும் பொழுது, பிற மொழிக் கூறுகள் குறுக்கீடாகவோ, அல்லது கடனாகவோ வரும். இவை கணம் மொழி அடிப்படையிலும், சமுதாய அடிப்படையிலும் விரிவாக விளக்கிக் கூறும் முதல் நூல் இந்நால்.

பக்கம் 152)

(விலை. ரூ. 15/-

உறுப்பினர்களுக்கு

தமிழ் இலக்கணம், மொழியியல் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மொழியியலில் வெளியிடுவதற்கு அனுப்ப வேண்டுகிறாம். கட்டுரையாளர்களுக்கு இருபத்தைந்து படிகள் (reprints) இலவசமாக வழங்கப்பெறும். கட்டுரைகளைத் தெளிவாகத் தட்டச்சு (type) செய்து இரண்டு படிகள் அனுப்புதல் வேண்டும். தங்கள் நண்பர்களையும் மொழியியல் கழக உறுப்பினர்களாக்கி மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு உதவ வேண்டுகிறோம்.

மொழியியல் இதழ் வெளியீடு பற்றிய குறிப்பு

1. வெளியீட்டாளர் & டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
ஆசிரியர் செயலாளர், அரசாந்திந்தியத்
தமிழ் மொழியியற் கழகம்,
மொழியியல் துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608002.
2. அச்சிட்டோர்: சிவகாமி அச்சகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608002

மொழியியல்

தொகுதி 4

எண் 4

ஏப்ரல் - ஜூன் 1981

உள்ளுறை

பக்கம்

தமிழில் வினாவகைப்பாடு

ச. அகத்தியலிங்கம்

1-44

மாற்றிலக்கண விதிகளின் வர்ணமுறை

ப. பத்மநாப பிள்ளை

45-50

எதிர்மறைப் பெயர்கள்

கே. எஸ். கமலேஸ்வரன்

51-60

நேரக்கிளவியும் வினாபீயச்சமும்

பெ. மாதையன்.

61-70

தமிழில் சொல்லாக்கம்

ஆ. கார்த்திகேயன்

71-80

வழக்கு வேறுபாடுகளும் இரண்டாம் மொழி பயில்தலில்
மொழித்திறனின் பங்கும்

ந. நடராசப்பிள்ளை

81-107

பணியமொழியில் வேற்றுமை

எஸ். ஜீன் லாரன்ஸ்

109-122